

VOLUME XXXIX

DECEMBER 1978

University of Jaffna

373

CHU

250109(AR; MAIN)

MAGAZINE

373
CH4 AR

CONTENTS

	Page
1. School Song	1
2. Editorial	3
3. Principal's Notes	4
4. A Letter from Miss Northway	9
5. A Letter from Miss Mathai	10
6. ஹச்சின்ஸ் அம்மையாரின் ஊழியத்தில் ஐம்பதாண்டு நிறைவு விழா	12
7. The Lament of A Disappointed School Mistress	14
8. The Late Mrs. Emily Nallamah Nathaniel	15
9. The Late Miss Florence Kanagam Muthiah	17
10. An Appreciation Miss F. K, Muthiah In Memoriam	19
Mrs. Lydia Satukavalar	22
The Late Mrs. Lydia Setukavalar	23
11. Farwell To Mrs. P. Coomasamy	24
12. Mrs. Coomasamy — A Tribute	25
13. நான் விரும்பும் ஆசிரியை	26
14. Mrs. E. K. Hensman — An Appreciation	28
15. A Tribute to Mrs. Hensman	29
16. The Origin of Life	31
17. Students' Section	
The Role of Developing Countries in the United Nations	34
The Coming of Spring	37
"The Old Order Changeth Yielding Place to New"	40
Jim Reeves	42
T. T. B. — Its Possible Implications	44
The Pleasures of Reading	46
The Peacock Throne	47
The Free Trade Zone	48
An Encounter with A Ghost	49
The S. C. M. Camp	51
Walt Disneyland	53
A Creepy Night	54
My First Day at Chundikuli Girls' College	55
My Life in An Air Force Camp	56
My Stay in England	57
18. The Annual Re-Union of the Old Girls of Chundikuli Girls' College	57

ARCHIVES

University of Jaffna

250109

Library

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

250109

250109

19.	Chundikuli Old Girls' Association—Jaffna Branch Report 1977—1978	61
20.	Colombo O. G. A. Report for 1977 and 1978	62
21.	Parent Teacher Association — Report	64
22.	Reports—School Activities	65
	Student Christian Movement	67
	இந்து மன்ற அறிக்கை	69
	Games Report for 1977 and 1978	71
	Singing Club Report	71
	Guide Report 1978	72
	Little Friends' Report	72
	G. C. G. A/L Union Report	73
	க. பொ. த. உயர்தரக் கலைமன்ற அறிக்கை	74
	க. பொ. த. உயர்தர விஞ்ஞான மன்ற அறிக்கை	74
	House Reports	
	Carter House	75
	Hophen Gartner House	76
	Good Child House	78
	Page House	79
23.	இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் கைத்தொழில் துறையின் பங்கு (1948—1978)	81
24.	மாணவர் பகுதி	81
	வழுக்கி விழுவோம் ஏன் என்று தெரியுமா?	86
	எத்தனை கோடி பணமிருந்தாலும்...	91
	பாட்டாளியின் வாழ்விலே	97
	எங்கள் கலை வகுப்பினுள் வாரீர்	99
	இலங்கையும் மனித உழைப்புச் சக்தியும்	100
	பாரதியாருடன் ஒரு மணி நேரம்	104
	ஈழநாட்டின் பொருளாதாரத்தை வளம்பெறச்செய்ய...	106
	பசு மாட்டிற்கு சிறகு முளைத்தால்...	107
	நான் பார்வையிட்ட ஒரு தொழிற்சாலை	109
	அழகு	110
	பெற்றோர் தின விழா	111
	பூனைக் குட்டி	112
	பறவைகள் பாட்டு	113
	நான் கண்ட கனவு	113
	எனது சினேகிதிகள்	114
	சந்திர மண்டலத்தில் ஓரிரவு	114
	News of Our Old Girls	116
	Prefects	118
	Acknowledgements	118

SCHOOL SONG

1. There is a school in Jaffna,
It makes my heart to glow,
To think that I'm a pupil,
In the finest school I know.

Chorus Then sing Chundikuli girls,
Sing gaily sing,
Repeat the praises of your school
Until the echoes ring.

2. We work in pleasant classrooms,
As busy as the bee,
And those who are not clever
Try to study faithfully.
So sing Chundikuli.....

3. With netball and with tennis
The evenings we beguile,
And if we cannot win the game
We lose it with a smile.
So sing girls of Carter House,
Sing gaily sing.....

ARCHIVES

4. When Sunday Church is over,
Down to the beach we go,
To see across the still lagoon
The Western sky aglow.
So sing Hopfengartner girls
Sing gaily sing.....

5. On Mondays sometimes we debate
Tuesday to Guides we go,
On Wednesday we've a class of girls
To teach them how to sew.
So sing, sing ye Page House girls,
Sing gaily sing.....

6. And so after five happy days
Of study and of play,
On Saturday we wash our hair
And have a holiday.
Then sing girls of Goodchild House,
Sing gaily sing.....
7. So through the months of summer,
When all is hot and dry,
And through the winter when the rain
Comes. pouring from the sky
Sing Chundikuli girls ...
8. Then when we all are women, and
No more can study here,
God help to be worthy of
The school we hold so dear.
So sing Chundikuli Girls.....

Miss M.V. Hutchins

This was composed by her in 1930

EDITORIAL

1978 marks the advent of a new era for the school Magazine. The first issue was in 1927 and despite many obstacles as the rise in the cost of printing we have successfully published 38 volumes. Yet, we are far from the dream of the pioneers of publishing two issues of the school magazine each year. Perhaps with the recent intake of more Arts students to the universities and the accent on the importance of English by the authorities it will be possible to publish a magazine annually.

The reintroduction of the G. C. E. O/L examination is a welcome change in the face of the frustration in the minds of the students who sat the N. C. G. E. examination in 1975 and 1976. They have not had any public examination since then and seem to be up against a blank wall of a bleak future. We trust the new Government will tackle their problems justly and wisely.

We are happy to note the new Government has taken a step forward in expanding the University, with the addition of two new campuses at Polgolla and Matara and also the introduction of the Medical Faculty at Kaithady. The increase in the intake to the University will not only make our students work harder, but also will combat their frustration of not entering the University after doing quite well at the Entrance Examination.

We commemorated Miss Hutchins' 50th anniversary of her mission on 28-11-77. At the special assembly, to the amazement of the little ones she related a story in Tamil. We thank her for her invaluable mission at Karuna Nilayam.

We are happy to publish two letters from Miss Northway and Miss Mathai in this issue. We thank them for their interest in the well being of our school.

It is rather difficult to collect news of our Old Girls. We wish our Old Girls would send us news about themselves which we can publish in the magazine.

We say a big thank you to all schools and institutions which sent us their magazines.

PRINCIPAL'S NOTES

We look back to the past year with Praise and thankfulness for God's abiding presence with us.

This year we had no Prize Giving or Play and it has been a quiet year of thoughtful reflection. Because of the disturbances in the country, there were many new admissions and we were glad to welcome them all. Our classes are full and we are unable to cope with the numbers that seek admission.

Staff: Mrs. Pavalam Coomarasamy retired at the end of the second term this year after forty years of service as a teacher, of which thirty one years were spent at Chundikuli. Her personal interest in her pupils and the thoroughness with which she did her work have left their imprints. We wish her a long and happy life of retirement.

Mrs. Rajini Black (nee Sabaratnam) left us at the end of July to get married. Young as she was, she shouldered many responsibilities. She was in charge of the Music in the Lower School, the School Band and Little Friends. She was also Staff adviser for the S. C. M. In her unassuming gentle way she discharged her duties devotedly. We wish her a happy wedded life and a bright future.

We have to say goodbye to Mrs. Edith Hensman who will be retiring at the end of this year. She joined us in 1946 and has served the school most devotedly these thirty-two years. She has contributed much to the life here both in the classroom as teacher of English in the Upper forms and in the extra-curricular activities such as Elocution and dramatics. We thank her most sincerely for all that she has done for the school and wish her a happy retired life.

We welcome Miss A. Daniel and Mrs. S. Williams both science graduates. Two others, Misses S. Satkunam and J. Pius have joined as temporary teachers. We are glad to have these teachers with us.

Mrs. N. G. Nathaniel (nee Hensman) one of the first nine students of the school passed away at the age of 101. She had been a teacher here as well and was able to join us in our 75th Anniversary celebrations in 1971.

Another landmark of Chundikuli had faded out with the demise of Miss Kanagam Muthiah our beloved teacher and friend. She lived in close proximity to the school, and whenever there was a function here, her Old Girls never failed to drop in at her place and no doubt they were always refreshed and inspired by her serenity and warm affection. We thank God for her fragrant life.

We record with sorrow the death of Mrs. Lydia Setukavalar (nee' Rajaratnam). She was a student here throughout her school career and later a member of the Staff from 1944 to 1957. We extend our deepest sympathies to her son Harshan, her sister Leela and her father.

It was with deep regret that we heard the sad news of the tragic death of Bishop Rollo Graham Campbell whom we cannot easily forget.

We are sorry to record the death of a member of the Governing Body, Miss Barbara De Alwis. She will be greatly missed by Hill wood and all who knew her.

This year marks the 50th Anniversary of Miss M. V. Hutchins in Jaffna. She started as a teacher at Chundikuli, and although she served other institutions subsequently, she has always kept in touch with us, and we feel she belongs to us. No doubt the other institutions too feel she belongs to them. We shall remain ever grateful to her for deciding to make Jaffna her home and live among us to serve the unwanted and the forlorn and provide a home for them.

We welcome our new Bishop the Rt. Rev. Swithin Fernando and look forward to his mature guidance. Both his Lordship and Mrs. Fernando are no strangers to Chundikuli.

I wish to place on record our grateful thanks to Bishop Cyril Abeynaike for his guidance and wise counsel in all our school matters. He always found time for us and was never rushed or in a hurry. I am personally indebted to him for his sound advice and guidance. We are glad he is continuing to serve on the Governing Body.

My thanks are also due to Prof. C. C. de Silva who was chairman of our Governing Body till the end of July. He is a man with a mission and the sense of dedication with which he performed his duties as chairman has not failed to inspire us. We are grateful to him for all the encouragement he gave us in all our ventures and for the enthusiasm he generated in us to do our best for the children entrusted to our care.

We are glad to welcome as our new chairman the Rev. Dr. W. G. Wickremasinghe a person with many years of experience in the field of Education.

I must place on record my grateful thanks to our Manager the Ven. J. J. Gnanapragasam for so graciously consenting to continue as Manager in spite of the heavy work he has to shoulder as Archdeacon of Colombo.

Our new Archdeacon of Jaffna the Ven. Sam. D. Horshington is an old boy of St. John's College. We welcome his appointment.

Our now Vicar Rev. Sarvanandan has already made his presence felt by actively participating in all the religious activities of our S. C. M. We are grateful to him and to the Rev. John Isaiah for all their help.

This year saw the inauguration of the P. T. A. early in February and the members have been actively involved in helping us. A team of doctors did a medical screening of all the children from Grade I to 9 and those with defects were sent to the General Hospital for treatment

We are grateful to Dr. Jega Pasupati for organising this and to all the doctors who participated in it. Our thanks are

due to our S. M. O. Doctor Maheswaran for the follow up work done in connection with this.

Some parents have expressed their appreciation of this because defects such as bad eye sight which they were not aware of, had been detected, so that they were able to take timely action.

We organised a Parents' Day for Lower School and also for Grade Eleven parents. The Lower School programme included an exhibition of the work done by the pupils. A large number of parents were present.

Athletics: We had our Inter House Sports Meet in June with Dr. Jega Pasupati and Dr. Mrs. Nimala Pasupati as Chief Guests.

We decided not to devote too much time to sports practices for the Inter Collegiate Meet as we had done in past years. We have to compete with schools whose enrolment is much larger than ours and in order to maintain our former standards too much time had been spent. In the over all ranking of schools although we had to take the third place, our athletes have maintained their usual high standard. They won the following awards—The Relay Cup, the Best Performance for Field Events in the under 17 group and the Best Performance in Track Events in the under 19 group. We set up too new records in the Hundred Metres Sprint and Hurdles respectively.

Our star Athlete Selvagowri Anatharechaken won three of the above mentioned honours and in addition had the following achievements to her credit. She won the First place in the Hundred Metres Hurdles and Second Place in the Hundred Metres Sprint at the Junior Nationals held in Colombo. At the All Island Meet organised by the Education Department she set up a new record of 12.6 secs in the Eighty Metres Hurdles and has also been selected by the C. T and F. C to represent Sri Lanka at the Dual Meet to be held in Bangalore in December.

Owing to the unsettled conditions all over the Island, we were not able to take our pupils on long excursions outside

the Peninsula, but all the younger ones have been taken on day excursions to places close by.

School Societies:

Both the S. C. F. and the Hindu students Union meet on Thursday mornings. We had our Easter Cantata in March and are now rehearsing for a X'mas Shadow Play. The Hindu Students celebrated Saraswathy Pooja.

The Science Club had not functioned effectively for some time because we couldn't find time for it. We have found a solution for it by shortening the lunch interval on Fridays so that the 4th period in the afternoon is now devoted to it. The Arts Association meets on alternate Fridays.

The Junior Science Association of Jaffna affiliated to the Science Field Work Centre at Thondamannar conducts a Science Programme on the last Sunday of every month and our girls participated in the inaugural programme on October 29th.

The English and Tamil Literary Unions meet on alternate Wednesdays.

Guides and Little Friends meet regularly on Friday mornings and they attended the Annual Rally held at the Old Park on September 27th.

The Singing Club meets on Monday afternoons.

O. G. A.: Our Annual Re-Union took place in June. There was a large gathering at lunch. The Executive Committee must be congratulated on the efficient arrangements.

The Colombo branch had their Annual Re-Union on November 11th. There was a delightful company of Old Girls at lunch at the St. Thomas' Prep. School premises. It was indeed gratifying to see some of our very senior old girls there. It was inspiring to see how much they loved their Alma Mater.

The O. G. A. Jaffna has decided to put up a building for the Vocational Training Institute in memory of Dr. E. M. Thillayampalam. Collection lists will be sent out by the O. G. A.

As we look forward to another year with faith and hope, we wish our readers a Happy Christmas and a Blessed New Year.

G. E. S. Chelliah

Dear Saraswathi,

I am most grateful to you and the magazine committee for sending me the memorial number in honour of Miss Thillayampalam. It came only a few days ago, but I have read a good deal of it, and much admire the quality of the articles and pictures, which made it so well worth keeping.

Like everyone who knew her, I greatly valued Miss Thillayampalam's friendship, she was my very first guest when I came to this house, and she met some of my friends and church people. We enjoyed exploring the interesting parts of the city during those few days. After that we kept in touch by letters for a number of years, until she was no longer in good health. I remember how she made a delicious curry for me when she was here.

Jaffna will never forget her outstanding qualities, and will feel grateful that she lived to such a ripe old age.

I still hear from some Old Girls. Probably Mabel Thambiah has returned to Jaffna now after her travels and experiences. She will have much to tell about Japan and Tonga. It was very enterprising of her to spend those useful years in the Pacific countries.

Bertha Sabapathy (now Mrs. Storer) writes to me from near Chilaw. She seems to lead a very busy and responsible life. I was also in touch with Mrs. Canagaratnam and her daughter when she visited the U. K., and there have been others from time to time.

I send you every good wish in your life and work, and I appreciate any news of Chundikuli.

Again my very grateful thanks.

M. G. Northway

Theverthundyil
Triuvalla-5
Kerala, S. India.
October 25th, '78

My Dear Friends,

Christmas Greetings to all our readers specially to Old Girls. May God bless you abundantly in the coming year. I am very glad to have this opportunity writing to you all.

It is always a delight so get the College magazine which I thoroughly enjoy reading. The last number was particularly interesting and I must congratulate the editors for maintaining such a high standard.

I am happy to know that the college is progressing in so many ways and that you are going on adding new buildings also. How I wish I could come and see it all, but circumstances may not allow me to plan a trip in the near future.

I have just moved into my own house in the same compound near our old house where I have been staying all these years with my eldest brother. He passed away in June 1977 at the age of 92. His daughter and family who were living in Madras have now come back and are occupying the old house. I have a sister aged 85 living with me. We have several close relatives living in the neighbourhood and that is of great help.

I was very sad to hear of the death of Miss Kanagam Muthiah. What a good friend she was to all the Old Girls and how much she will be missed — such an efficient teacher of Maths, Scripture, Needlework etc. With a personal interest in her pupils, she played an important part in the life of the Old School. Her Christian influence, her hospitality and her affection for all can never be forgotten.

You may be surprised to know that I have not retired altogether from teaching! I go to the Y. W. C. A. Secretarial School twice a week to take English classes and have enjoyed the contact with young students. This year we had a fine set of girls, graduates and post graduates, some of them married women whose husbands are working in gulf countries and other lands. The Valedictory meeting of the Secretarial school was held

two weeks ago and we had a very good variety entertainment also. A new batch will be admitted in November. So far we have trained about 700 graduates for Secretarial jobs and a large number of them are employed in firms and banks, industrial centres as well as in schools and colleges. A few are Y. W. C. A. Secretaries.

Last month we started another project at the Y. W. C. A. The Lions Club of Tiruvalla wanted to start a tailoring and garment making centre as a self-employment Aid project. The Y. W. C. A. offered to help. They have given us six sewing machines and some furniture and about 25 girls from poor homes are learning tailoring and cutting out. We hope they will be able to make this a source of extra income.

I have been president of the Y. W. C. A. again for a year but do not intend to stand for the election which is to be held next month.

My sister-in-law, Mrs. J. M. Mathai lives close by and is keeping well. Her son Babu is in Trivandrum. His daughter is sitting for the B. A. examination in March and the three boys are also doing well. Shaila is in Ernakulam. Her eldest daughter is doing Physics B. Sc. Yamuna is in Coonoor now as librarian at the Providence College.

I do not get any Ceylon newspapers now, but read with great interest anything that refers to Ceylon in the 'Hindu' and Indian Express. I believe conditions in Ceylon are improving steadily after the new government took charge.

The devaluation of the rupee has affected the Ceylon pensioners here rather badly, for our pensions have been reduced to 45% according to the exchange. This came as a great shock at first but one has to make adjustments and thus overcome the difficulty.

Letters from Chundikuli have become rare now, and so I hope you will regard this as a personal letter and at least some of you will send me replies when you find the time. Chundikuli is always in my thoughts and Prayers,

With Love and All Good Wishes.

Yours affectionately,
Sarah. T. Mathai

ஹச்சின்ஸ் அம்மையாரின் ஊழியத்தின் ஐம்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா

எங்கள் மத்தியில் இன்று (28-11-77) வருகை தந்திருக்கும் இந்த அம்மையாரை உங்களில் பலர் அறிந்திருக்கலாம், கண்டிருக்கலாம், அல்லது கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்.

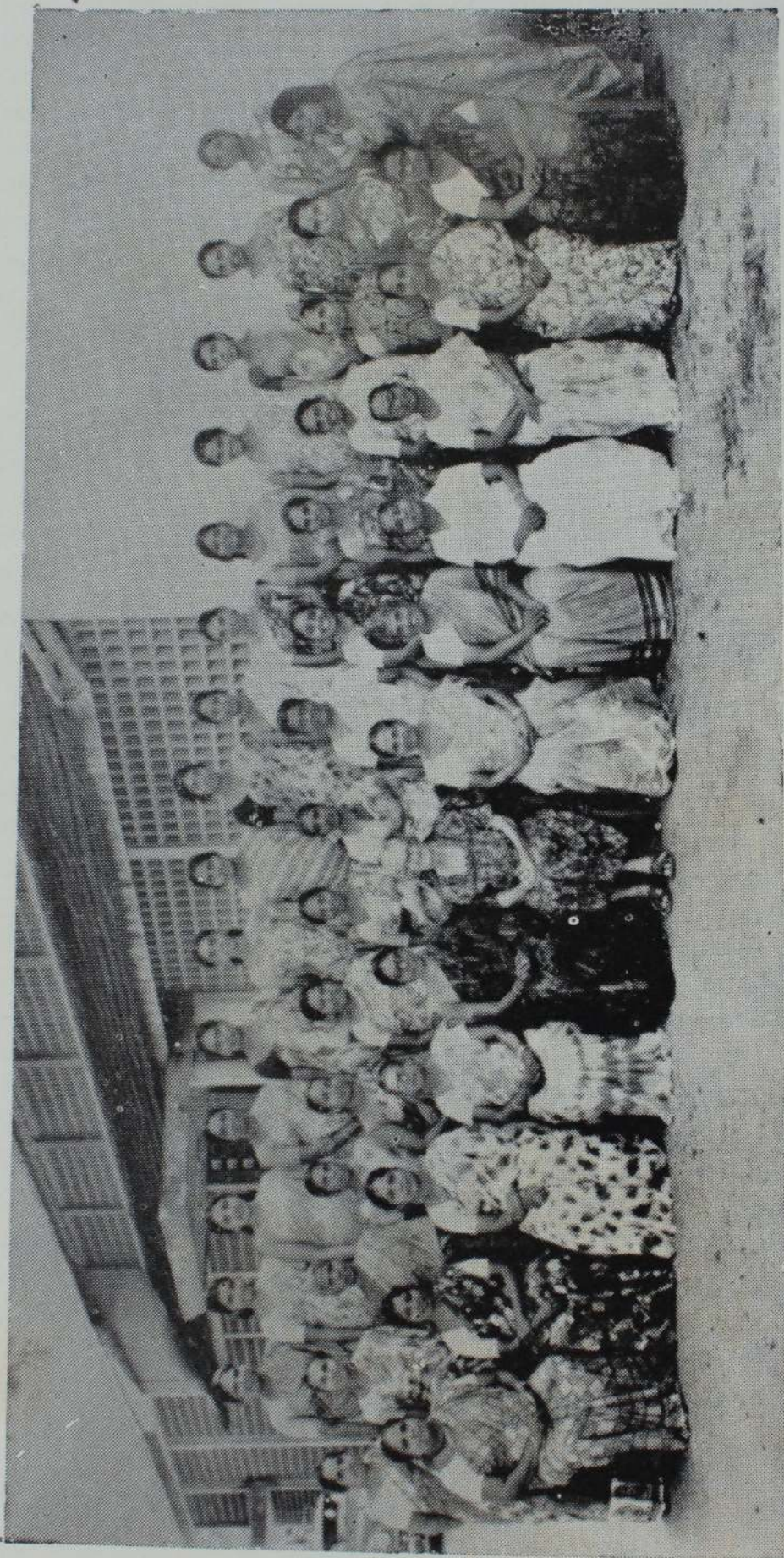
எங்கள் பாடசாலையில் அவவிற்குரிய தொடர்பையிட்டு நாங்கள் பெருமைப்பட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்த அம்மையார் எங்கள் பாடசாலையில் சிலகாலம் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியுள்ளார்

இவரிடம் கல்வி கற்றவர்கள் இவருடைய அறிவை மெச்சிப் பேசுவதுண்டு.

முதன் முதலாக இப்பாடசாலைக்கு வந்த நாட்களில் இவர் ஒரு அழகிய இளம் பெண்மணியாகக் காட்சியளித்ததைப் பற்றி எங்கள் பழைய மாணவிகள் மூலம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எங்களுடன் பேசிப்பழக வேண்டுமென்ற ஆசை இருந்தமையால் தமிழ்ப்பாஷையை நல்ல முறையில் கற்று, பரீட்சைகளிலும் சித்தியடைந்துள்ளார்.

கல்வியிற் சிறந்தவராய் பட்டம் பதவியோடு சுகமான வாழ்க்கை வாழச்சந்தர்ப்பங் கிடைத்த பொழுதும் அதை விட்டு, தாழ்ந்தவர்கள் மத்தியில் இறைவனுக்கு ஊழியம் செய்யும் ஒரு எளிய வாழ்க்கையைத் தெரிந்து கொண்டார். இவ்வம்மையார் தற்பொழுது கிளிநொச்சியில் கருணா நிலையத்தில், சமுதாயத்தினால் தள்ளப்பட்டவர்கள், குருடர்கள், அறிவு குறைந்தவர்கள், ஏழைகள் மத்தியில் ஊழியம் செய்து வருகிறார்.

தமிழ்ச் சங்கீதத்தில், மிகவும் ஆர்வமுள்ளவராய், கிறிஸ்தவ பாடல்களை கர்நாடக இசையில் பழக வேண்டுமென்ற ஒரே ஆவலோடு என்னுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டார். ஆகவே அவரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி ஒரு சில காலம், மாதம் ஒருமுறை நாங்கள் கருணா நிலையத்திற்குச் சென்று கிறிஸ்தவப் பாடல்களை அங்குள்ள மாணவருக்கு கற்பித்து வந்தோம். நாங்கள் அங்கு போகும் போது ஹச்சின்ஸ் அம்மா புகையிரத நிலையத்திற்கு வந்து விடுவா. எனது கையிலிருக்கும் வயலின் பெட்டியைத் தான் வாங்கிக்கொண்டு எங்களை மலர்ந்த முகத்துடன் அன்பாய் அழைத்துச் சென்று உபசரிக்கும் அந்தத் தாழ்மையின் கோலத்தை ஒரு பொழுதும் மறக்க முடியாது.

Staff with Miss M. V. Hutchins
Commemorating the 50th Anniversary of her Service in Jaffna.

ஹர்சின்ஸ் அம்மையாருடன் கொண்ட நெருங்கிய தொடர்பினால் ஏற்பட்ட சில அனுபவங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நிலையத்தின் பிள்ளைகள் செய்த பொருட்களைத் தானே சுமந்து கொண்டு எமது பாடசாலைக்கு வரும் காட்சியை நீங்கள் யாவரும் கண்டிருப்பீர்கள். களைத்த கால்நடை, உல்லாசமான காரிலும் விஷேசமானதென்பதையும், வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்டினார். ஒதுக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு இல்லமாகவும், அனாதைகளுக்கு ஒரு அன்னையாகவும், வாழ்ந்து வருகின்றார். “ அவர்களுக்குப் போக இடமில்லை, அவர்கள் என்னிடம் வரலாம் ” என்று மலர்ந்த முகத்துடன் எனது முன்னிலையில் பலமுறை கூறியிருக்கிறார்.

அம்மையார் கடவுளிடம் கொண்டிருக்கும் விசுவாசம், அதனால் ஏற்பட்ட தாழ்மை, அன்பு, தியாகம் என்பன எங்கள் வாழ்விற்கு நல்ல முன்மாதிரியாய் அமைந்துள்ளன. பணத்தை நம்பியல்ல, உலக சுபபோகங்களை நம்பியல்ல, மனுஷரை நம்பியல்ல, இறைவன்மீது கொண்டுள்ள விசுவாசத்தின் பெலனோடு இதுவரை தனது ஊழியத்தைப் பல நெருக்கடியான கஷ்டங்கள் மத்தியில் செய்து வந்துள்ளார். இன்னும் தொடர்ந்து இந்த ஊழியத்தைச் செய்துமுடிக்க ஹர்சின்ஸ் அம்மையார்க்கு எல்லாம் வல்ல இறைவன் கிருபை புரிவாராக!

ஜெபம் செய்வோம்.

ஆண்டவரே, இந்நாளில், இந்த இடத்தில் நாம் ஒன்று கூடி உம்மை நோக்கி எங்கள் விண்ணப்பங்களை ஏறெடுக்கத் தந்த தருணத்திற்காக நாங்கள் உம்மை ஸ்தோத்தரிக்கிறோம். தனது சொந்த தேசத்தை, சொந்த ஜனத்தை விட்டு எங்கள் தேசத்திற்கு வந்து சேவை செய்யும் ஹர்சின்ஸ் அம்மையாரின் ஊழியம் வளர்ந்தோங்கி நிலைத்திடக் கிருபை புரிய வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் துதிக்கிறோம். கருணாநிலையத்தில் அறநெறி வழுவாது, தொண்டராய் மலர்ந்த முகத்துடன், தன் தாழ்மையுள்ள ஜீவியத்தால் இறைவன் அன்பைப் பிரஸ்தாபித்தார். கர்த்தர் இவருக்கு ஆசி தந்து இவரை அகிலம் அறிய உயர்த்தினார். போற்றும் ஐம்பது ஆண்டுகள் பொங்கி விளங்க நாம் கண்டோம். இவரின் தியாகத்தினால் கருணாநிலையம் எல்லா நன்மைகளையும், கிருபைகளையும் பெற்று வளர்ந்து வரக் கடவுளின் ஆசீர்வாதத்திற்காக வேண்டுகின்றோம். இந்த ஊழியத்தைத் தொடர்ந்துசெய்ய இவ்வம்மையார்க்கு வேண்டிய சுகத்தையும் பெலனையும் உமது ஆகியையும் கொடுக்க வேண்டுமென்று யேசுவின் பாதத்தில் மன்றாடிக் கொஞ்சுகிறோம் ஸ்வாமி.

ஜெகதாம்பிகை - ஆனந்தநாயகம்,

(ஆசிரியை)

THE LAMENT OF A DISAPPOINTED SCHOOL MISTRESS

I once was a teacher away in the West
Teaching English and Latin and doing my best
For girls of all ages from ten to eighteen
To make their wits sharp and their intellects keen
And fit for the Senior Locals.

I said I am weary of teaching Macbeth
And Julius Caesar bores me to death
No language is duller than Latin I'm sure
I shall really go mad, if I teach any more
For these horrible senior locals.

So I thought I won't stay here in England to teach
But I'll go to Ceylon and do nothing but preach
I'll live in a hut in a jungly place,
Where no one has ever seen a white face,
Where lions look in at the window at night,
And snakes come to visit and probably bite,
And there are no Senior Locals.

But I came, and I found a prosperous town,
where motors go up and buses go down,
Where never a snake or a lion came by,
And the people I met were as clever as I,
And had all passed the Senior Locals.

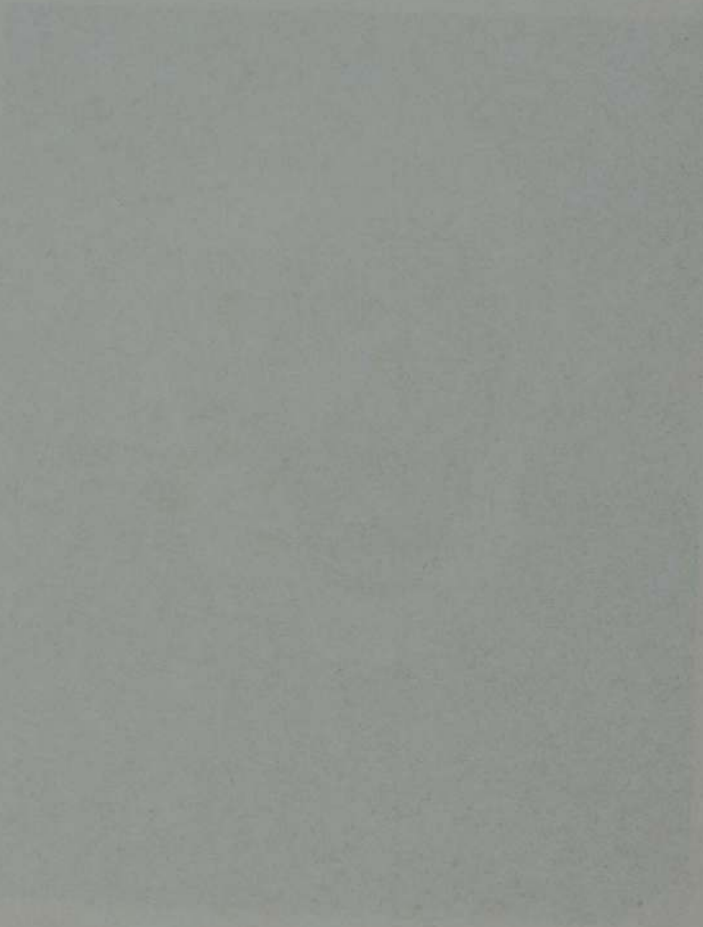
So still I'm a teacher, and working away
At English and Latin the whole weary day,
With girls of all ages from ten to eighteen,
To make their wits sharp and their intellects keen,
And fit for the Senior Locals.

I retired after teaching for years and I got
A transfer at last to a jungly spot.
where an elephant came to the garden at night
And pigs ate the manioc roots with delight
Where the monkeys came stealing the fruit from a tree
And a little green snake paid a visit to me
And there were no Senior Locals.

Miss Muriel V. Hutchins

(The first five verses appeared in Vol. No 4 in 1930. The Sixth
verse was written by her in December 1977. We thank her for
completing the Poem)

செய்துள்ள

தமிழ்நாடு

செய்துள்ள

செய்துள்ள

IN MEMORIAM

The Late Mrs. E. N. Nathaniel

Born: 9-12-1876

Died: 27-2-1978

“ Safe In The Arms Of Jesus ”

The Late Mrs. Emily Nallammah Nathaniel

Mrs. Emily Nallammah Nathaniel, widow of the late Rev. N. G. Nathaniel and the second daughter of the late Alfred Hensman, was born at Chvakachcheri on 9-11-1876.

She and her three sisters received most of their early education in Madras and later on joined with five others her Alma Mater, Chundikuli Girls' College. These nine girls were the first pupils of this school which was founded by the Rev. James Carter and Mrs. Carter in 1896. Emily as she was called at school and outside, passed the Calcutta Entrance examination and spent nine happy years as a teacher.

In 1905 she married Rev. N. G. Nathaniel who was then a Divinity student in Madras.

These schools especially in the north were extremely fortunate in having had as their principals men and women who had dedicated their lives to the service of their LORD and MASTER. These men and women were shining examples to their pupils whom they taught by precept and example. "Let your light shine before men that they may see your good work and glorify your Father who is in Heaven", was their guiding principle.

This happy band of children learnt of books and men and learned to play the game. The friendships they had formed and the lessons they had learnt of fellowship and tolerance and charity remained with them to the end of their days.

Emily was gentle, generous, affectionate and compassionate. Her little nameless acts of kindness and of love will be enshrined in the hearts of the poor and the helpless. Emily was passionately fond of music and singing.

She loved her school. Seldom we have heard an Old Girl paying such noble tributes to her principals and teachers; what nostalgic memories she had of her school life.

Her sister Grace Hensman then the Vice Principal of the College had the proud privilege of dressing her sister with exquisite taste when she was invited to be the Chief Guest on the occasion of the College Prize Day. And when the College celebrated the opening of a new magnificent building Emily was there to participate in the festivities and this "little frail bark kept afloat during its early difficult days" (Jubilee Reminiscences) by its founders has been transformed into a ship of beauty and of strength "that shall laugh at all disaster. And with wave and whirlwind wrestle."

Emily was passionately fond of singing. The lips that sang with the voice of the morning stars and the throat that trilled with the sound of the wind on the trees has been stilled. The beautiful spirit of our "mother" — for she was a mother to all—whose sweet lullabies caressed the dream children of the night has fled into eternity. Only with the spiritually attuned ear can one catch the exquisitely divine cadences of her melodies. The crackle of the voice that carried the glorious load of over a century— as it sang was to us only bubbling of a heart overflowing with the joy of sheer goodness, of a life filled with love and sacrifice and service.'

Her mind which was of late already half in the kingdom of the spirit had little to do with her singing. It was her soul singing through her heart from the spiritual depths within.

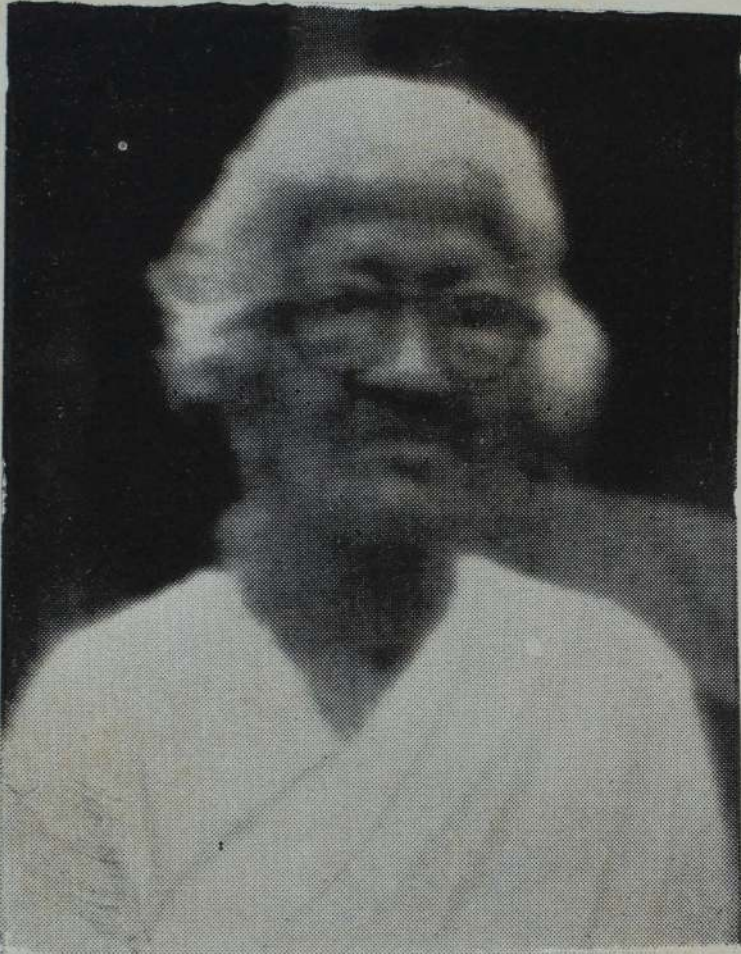
There is no greater testimony to the matchless qualities of this queen of women than the fact that her last few years specially on earth was spent in a continuous carolling of full throated paeans to her creator.

The last few years of her long life of 101 years was so radiant that when she did die on 27-2-78 it was not death. Her last prayer before she entered the unseen would have been

"Father be near when my feet
Are slipping oe'r the brink
For it may be, I am nearer home
Nearer now than I think".

Mrs. Inpam Thurairatnam

IN MEMORIAM

Miss F. K. Muthiah

Born: 7-3-1887

Died: 2-7-1978

“ Well done, thou good and faithful Servant
enter thou into the Joy of the Lord ”

The Late Miss Florence Kanagam Muthiah

“ Handsome is that handsome does. ”

There is a great deal of evil in the best of us and a great deal of good in the worst of us. Yet, we the pupils, colleagues and friends of Miss Muthiah are unanimously of opinion, that hers was a beautiful life. That beauty was evident in whatever she did, especially in her creative art, needlework. It was done to perfection. She was not less proficient in her other special subject, Mathematics. It was surprising to find that her pupils were able to teach the subject to the highest class in the school, soon after they gained the Senior Certificate. She taught with placidity and certainty, and with devotion. It was always smooth and happy sailing with her. She was always tolerant and forbearing, always calm and unruffled in every situation.

There was only one occasion in which she seemed to be greatly moved and that was at the loss of her best friend, the late Miss Grace Hensman. Theirs was a model friendship, pure and true, eternal. Theirs was a selfless love which enriched each other, the school and the society around them. As pupils and hostelites, we could always fall back on them for moral support, guidance and protection. They tended us when we were sick. As we passed the wing room which they both occupied, we could not escape their eyes, however much we tried to. They were very watchful, and they took care that we walked erect, and behaved well in all respects. We, Chundikuli girls owe much to them for what we are, for the sense of Godliness, cleanliness, neatness, a sense of duty and uprightness. We remember them always with gratitude. It was only a week ago, that I was waiting for the doctor in a private hospital in Jaffna, when an elderly person asked me, “Are you from Chundikuli?” With a polite, “No”, I mentioned the name of the remote village I was from. Then I quietly asked him what had made him associate me with Chundikuli, to which he answered, “The appearance and culture is an indication”. My heart swelled with veneration and admiration for my teachers and for

Chundikuli Girls' College, from whom and from where I had imbibed not only a store of imperishable knowledge, but also the strength to go "Forward" in the face of obstacles and danger.

Miss Muthiah remained loyal to the school and her pupils even after she retired after thirty four years of untiring service as a teacher in her Alma Mater. She gave moral support and varied help. Feeble though she was, her dear old pupils did not miss a cup of tea and a warm embrace on visiting her. She was greatly interested in the Old Girls' Association. We, office bearers went to her for particulars about Old Girls. The death of every Old Girl or an Old Girl's husband was carefully noted down in her diary. She could see clearly, read clearly, and think clearly, though she spoke very softly, in her nineties. She had grown old gracefully and beautifully.

Miss Muthiah threw herself into all activities of the school, the Church and outside. The success of the Annual Sale was due to her leadership, craftsmanship and winsome nature. She was a gentle loving Sunday School instructor. She helped the S. C. M. She followed in detail every game that was played, be it netball or tennequoit, tennis or a cricket match in our Brother College, St. Johns.

She was a true sports-woman in her life. She played the game well, for she knew that the Great Scorer unconcerned about Victory or Defeat, would only ask how she had played the game! Her whole life, though not an exciting one, was a sober and beautiful one, unassuming and unobstrusive. She was a devotee of Our Lord and Master, Jesus Christ. She has left behind a sweet essence. In it we can hear the gentle melody.

"Oh Worship the Lord in the beauty of holiness!
Bow down before Him, His glory proclaim;
With gold of obedience, and incense of lowliness,
Kneel and adore Him; the Lord in His Name."

Mercy Ariyanayagam.

AN APPRECIATION MISS F. K. MUTHIAH

The lives of Miss. Muthiah & Miss Yogam are closely interwoven with that of Chundikuli Girl's College, Jaffna. First as students, then as two much loved and greatly respected teachers and lastly as Old Girls who had the welfare of the school, very close to their hearts, they did everything they could, to help to bring it to this its present proud position. Thereby they have carved for themselves a special niche in the school, as well as in the hearts of their students.

Miss Muthiah to hundreds of Chundikuli girls and Aunty Kanagam to us, her numerous nephews and nieces, whether by birth or by adoption, was indeed a unique person.

In school she taught us Mathematics and Needlework both of which she did very well. She was strict and firm, but yet kind. She was a Maths teacher par excellence: Not that she had any high Mathematical qualifications academically; but she had that 'something', by which she was able to keep her pupils engrossed in the lesson and make even those who had no aptitude for Maths, to feel that they had gained something from her lesson.

When we were little children and she and her sister were resident teachers in the school, they invariably spent their holidays with us. I well remember how the walls of our room, were covered with sheets of paper on which were written (in chalk) the tables, as well as three and four letter words, the spelling of which we should know. Thus without being compelled to study them, they were impressed on our young minds, by just seeing them daily.

That was in the days before visual-aids and such-like were thought of!

Hers was a life of self-sacrifice. Soon after she finished her schooling and became a teacher, she supported all her younger sisters in education.

Then, when two of them became young widows, she and Miss Yogam took charge of both families and did everything for them, so that the children should not feel the loss of a father.

To me, she was the embodiment of love, affection, kindness, gentleness, generosity and hospitality! of these her strongest characteristics were the last two. Any visitors to their home, always found a warm welcome awaiting them. Invariably they were persuaded to stay to a meal and once the guests were seated at the table, nothing gave her greater pleasure, than to go round serving each one, herself! Then and then only, would she sit down to eat.

Nobody who called at her door for help, was ever sent away empty handed. Even the able-bodied and the lazy were given something, much to the annoyance of the rest of her household. She just could not say "No" to anyone.

For the last ten years, since her sister's death, she has carried on in that same house, sometimes being all alone for months. The picture before my eyes, is her smile to every passer-by-students from both schools, teachers, neighbours, servants, workmen-in fact anyone at all. She was happiest doing that! It is indeed sad to think that when next one goes to Jaffna, one will not see that familiar figure there, or be greeted by that winsome smile.

“She was my teacher-she was love,
God sent her to us from above;
No great career, no one great deed
Could give her fame, to fortune lead.
As I recall her smiling face,
I see a queen of stately grace.
She wove a life of golden lace
That time and tears could not erase
She was my teacher-she gave
The most there was to give.
She knew no other way to live!
She never wanted wealth or gold
and what she treasured could not be sold
As memories of time unfold,
I feel the love her life did hold;
and when her heart could give no more,
God opened up another door,
To paradise and joys unknown,
To reap the love so dearly sown.”

Yegarane Philips.

IN MEMORIAM

Mrs. Lydia Setukavalar (nee Rajaratnam)

Born : 16-2-1924

Died : 22-11-1978

It is with deep regret that we record the death of Mrs. Lydia Setukavalar. She was a student of our College from the Kindergarten to Senior Cambridge. She was a member of the staff from 1944 to 1957. We convey our deepest sympathies to her son, her sister and her father.

“Blessed are the dead which die in the Lord”.

The Late Mrs. Lydia Setukavalar

Mrs. Lydia Setukavalar (Nee Rajaratnam) passed away peacefully on the 22nd of November 1978. The picture of a slim erect figure dressed immaculately in a cotton saree comes before our eyes, as we recollect the period when she was a member of the Staff, Teaching was a Vocation to her. She taught Geography to the Advanced Level Students and as one passed the class one could see students deeply engrossed in their teacher imbibing every word that she spoke. Imbued with Chundikuli traditions she put in her heart and soul into whatever task she undertook.

She was Editor of the School Magazine; she was actively involved in the training of plays and Elocution contests during her term of office. She was in charge of the S. C. M. and Supervisor of the 'Baby' boarders. She was a good singer and sang Alto in the Annual Carol Festival of Chundikuli and St. John's. She was House Mistress of Good Child House. Her contributions to Chundikuli were many and Varied.

Students admired her graceful gait and manner of speech and one could see students big and small eagerly waiting to carry her books, greet her first in the morning and give her flowers. The willingness to help was an ever present factor with her and it is not known that she ever let down a friend. Chundikuli missed her when she chose to marry and relinquish her tenure of office in the School. Such a personality has gone beyond the veil. We convey our deepest sympathies to her son, her sister and her father.

A Friend

Farewell To Mrs. P. Coomarasamy

Madam President and member of the Guild -

I have been called upon by the President to speak a few words about Mrs. Coomarasamy - one who had been associated for the past 30 years or more with the School as pupil, as teacher and as Vicar's wife.

The first thing that comes to my mind is the fact that she comes from a family of teachers. Her parents were teachers and two of her brothers had crowned their careers as Principals of Schools. Then of course there was her uncle - the teacher of teachers Mr. Nesiah.

We can see teaching in her blood, and she proved a conscientious and efficient teacher. During her early years of teaching, Mrs. Coomarasamy was for a time on the staff of Methodist High School, Point Pedro, where I too studied for a short while, and had the privilege of being taught by her. It was then that I had made my first acquaintance with her. She was no doubt a very painstaking teacher who was interested in each and every one of her pupils.

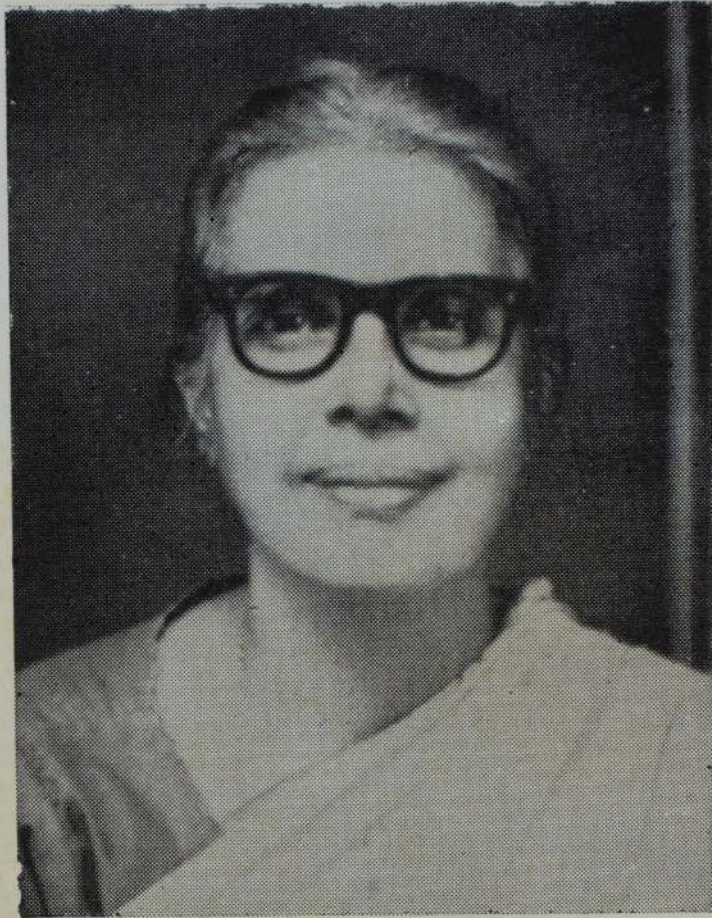
Quite recently I happened to read an essay written by one of her pupils on the subject "My ideal teacher" and she speaks of Mrs. Coomarasamy's capabilities. She was a teacher who had gripped the attention of her pupils, inspired them and taught them well. Mrs. Coomarasamy seems to have a store of proverbs in Tamil and English, which she quotes appositely, and her favourite proverb seems to be "முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்". She was also said to be good in relating interesting stories with some moral behind each one of them, which her pupils heartily enjoyed listening to.

I may also mention that Mrs. Coomarasamy was a social worker. She was keenly interested in the work in the Salvation Army, the Ceylon Bible Society and other Christian organisations.

I do not want to take any more of your time as there are others to follow. Before I conclude, on behalf of the Guild, I wish to thank Mrs. Coomarasamy most gratefully, for her valuable services to the Guild, to School and to the pupils. I also wish her health, happiness and God's abundant blessings in her retirement.

In appreciation of all that she has done for the School, we want her to accept a gift from the Guild as a token of remembrance with our love and Best wishes.

Primrose Casinader
(Staff)

Mrs. P. R Coomarasamy

1943 — 1951

1954 — 1978

26th of Sep. 1978

Mrs. Coomarasamy — A Tribute.

We have met today, not merely to bid farewell to Mrs. Coomarasamy, who has served this School for 3 decades, but also to acknowledge with deep gratitude the salutary influence she has had. on generations of students. To many, teaching is only a profession. To her, it has been a vocation, a way of life.

The present occasion compels in us an inevitable feeling of regret. To future generations she will only be a name, may be a legend. They will miss her inspired teaching, her dedication, her unflinching honesty, her disarming simplicity and above all her humility. But surely thirty years of uncomplaining service calls for a well-earned respite:

May I, on behalf of the students of Chundikuli Girls' College, wish her many many years of physical, mental and spiritual activity. We, who have had the privilege of having been her students will remember her as the embodiment of all the ideals we uphold in life. After all, today more than ever we are in need of ideals.

From
The students of Chundikuli Girls' College.

நான் விரும்பும் ஆசிரியை

நான் விரும்பும் ஆசிரியை திருமதி. குமாரசாமி ஆவர். அவர் படிப்பிப்பதில் மட்டும் அல்ல, கதை சொல்லுவதிலும் சிறந்து விளங்குபவர். எனக்கு அவர் மீம் வகுப்புத் தொடங்கி படிப்பித்தார். அவர் படிப்பிக்கும் போது நாம் கவனியாமல் இருந்தால் ஒவ்வொரு பழமொழி சொல்லுவார். படிப்பிக்கும் போது கதைகளையும் பல இன சொற்புணர்ச்சிகளையும், எமக்குச் சொல்லித்தருவார். நாம் நகைச்சுவையாகப் பேசினால் அவரும் சேர்ந்து சிரிப்பார். நாம் குற்றம் செய்தால் எம்மை அன்பாகவும், ஆதரவாகவும் திருத்திக் கொள்வார்.

ஏழாம் வகுப்பில் எமக்கு வகுப்பாசிரியை ஆக இருந்த அவர் எம்முடன் நல்லாய்ப் பழகினார். ஆங்கிலம், தமிழ், சமயம் அது மட்டுமல்ல பேச்சிலும் கெட்டித்தனம் உடையவர். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு சேலை அணிவார். ஆனால் அந்தப் பச்சைச் சேலை அணிந்தால் எம்மை வெளியில் விட்டுவிடுவார். அவர் படிப்பித்தால் எமக்கு இதயத்தில் ஆணி அறைந்தாற் போல் இருக்கும். அவர் எப்போதும் சிரித்த முகத்துடனே இருப்பார். சுறு சுறுப்பாக தன்னுடைய வேலையை முடிப்பார்.

நான் அறுபத்தொன்பது புள்ளிகள் எடுத்தால் எழுபதாக மாற்றுவார். அவருக்குத் தெரியாத பழமொழியே இல்லை எனலாம். தமிழில் மட்டுமல்ல, ஆங்கிலத்திலும் அவருக்கு அநேக பழமொழிகள் தெரியும். சேக்ஸ்பியரின் கதைகள் எல்லாம் அவருக்குத் தெரியும். நீதியைத்தான் பின்பற்றுவார்; அநீதியை வேரோடு மறுப்பார். பாடசாலைக்கு அவர் வராத நாட்களே இல்லை எனலாம். வராவிட்டாலும் தனது மகளை அனுப்பியாவது எமக்குப் படிப்பிப்பார்.

எமது புள்ளிகளைக் கூட்டுவாரே ஒழிய ஒருபோதும் குறைக்க மாட்டார். எமக்கு அடிக்கடி பரீட்சை வைப்பார். அவர் நல்லூரில் இருக்கிறார். கார் வராவிட்டாலும், நடந்தாவது அவர் பாடசாலைக்கு வருவார். ஒரு நாளும் மற்றவர்களைப் பற்றிக் குறை கூற மாட்டார்.

நாம் குற்றம் செய்து வெளியே விடப்பட்டால், சிறிது நேரத் தால் கூப்பிட்டு அதற்கேற்ற பழமொழி சொல்லி, நாங்கள் சிரித்த பின்பே இருக்க விடுவார். படிப்பிக்கும் போது நாம் கதைத்தால் புத்தகத்தை வைத்து விட்டு தானும் கேட்பதுபோல் பாசாங்கு செய்வார். “எனக்கும் வந்து கதை சொல்லும்” அல்லது “கதைத்து முடித்த பிறகு சொல்லும்” என்பார். “விழிப்பாயிரு” என்று அடிக் கடி அவர் எமக்குச் சொல்லுவார்.

இன்று பரீட்சை செய்தால் நாளை திருத்தி விடுவார். எவ்வளவு திருத்த வேண்டும் என்றாலும், இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து தனது கடமையைச் செய்வார். அவரிடம் நாம் அனேகமாக “கதை சொல்லுங்கோ, நீங்கள் கதை சொன்னால் யாருக்குத் தெரியும்” எனக் கேட்பது வழக்கம். ஆனால் அதற்கு அவர் “நான் எப்போதும் என் கடமையைத்தான் செய்வேன்” என்பார்:

நாம் படிக்கா விட்டால் அவர் தன் சரித்திரத்தைச் சொல்லுவார். “முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்” என்றும் தான் முயற்சி செய்து படித்தமையால் இகழ்ச்சி அடையவில்லை எனவும் கூறுவார். இப்படியாக பேச்சிலும், படிப்பிப்பதிலும், அன்பாகவும் ஆறுதலாகவும் இருக்கும் திருமதி. குமாரசாமி அவர்களே எனது விருப்பமான ஆசிரியை.

பிற்சாந்தி - யோகரட்ணம்
வகுப்பு 8 A
1977

373
CHU

AR

ARCHIVES

Mrs. E. K. Hensman — An Appreciation

“ Praise is well, blame is well; but affection is the final and most precious reward that any man can win. ”

Mark Twain.

Mrs. Hensman has won the esteem and affection of so many hearts for the last 32 years in our School. She joined our staff in 1946. after having her education in Malaya and graduating from Women's Christian College, Madras.

Mrs. Hensman was a very good history teacher and studying history under her was not in the least boring. She used to teach about world wars as though she had actually seen them. She has also been a teacher, par excellence of English. With the introduction of Swabasha as the medium of instruction, the teaching of English became rather difficult, but Mrs. Hensman who aimed at perfection in what ever she did, made the girls pass not only the G. C. E. O/L English paper but also the A/L English. Due to her untiring efforts we still maintain quite a high standard of English. She has also been a very good teacher of Christianity.

Mrs. Hensman has served the School in numerous ways. She played an important part in the production of plays, both English and Tamil, which Chundikuli put on the boards. She had the rare talent of making the girls attain perfection in speech and drama. She would stay after School during play practices for hours and hours. Her patience was always rewarded by the splendid performance of the actors on the stage.

She has been in charge of the Senior Elocution contests and Senior Essay Competitions for many years. She has also been the editor of the School magazine from 1970 — 1977. In this manner Mrs. Hensman has contributed much to the School.

Chundikuli will be losing a valuable teacher at the end of this year when Mrs. Hensman retires. We thank her for her devoted service and wish her all the best in her retired life.

Chandra Vijiadharna
(Staff)

Mrs. E. K. Hensman

1946 — 1978

A Tribute to Mrs. Hensman

I consider it a great privilege to be able to say a few words about Mrs. E. K. Hensman who is due to retire at the end of this year.

Mrs. Hensman joined the Staff of Chundikuli Girls' College in 1946. Throughout these 32 long years, in fact the best part of her life she has rendered loyal, devoted service to the College. She has been in charge of English, Christianity and History in the upper forms. She was interested not only in the Subjects but also in the pupils whom she taught.

Mrs. Hensman has also been the adviser to the Students' Christian movement and editor of the College magazine from 1970 to 1977. During her career she has endeavoured to teach English with great acceptance, ability and competence that all the students who studied under her generally did well. The reputation of the high standard of English that Chundikuli Girls' College maintains could be mainly attributed to her marked industry.

Mrs. Hensman had a large share in the production of both English and Tamil plays throughout her career here. She had also been of great help in preparing students for our annual elocution Contests. Chundikuli Girls' College Students always outshone the other Colleges in Elocution.

In her role of teacher and the other capacities in which she served, Mrs. Hensman has treated all Students with fairness and justice. There was to her no difference of caste or creed and she treated all on terms of equality. She did not have the traditional reserve of a teacher and was very sociable and frank in her dealings with her pupils. The cordiality of her greeting and her cheerful disposition made her a very lovable person. Though she was not an Old Girl of Chundikuli Girls' College, she displayed a high sense of loyalty to the school.

Mrs. Hensman has been a teacher with a sense of a mission in life; life for her had a definite purpose. She threw all her powers into her work. Painstaking in all she undertook, she faithfully discharged her duties. Sympathy won her the affectionate regard of all her pupils. Mrs. Hensman always listened to the views and opinions of the students. The most remarkable thing that we can say about Mrs. Hensman is her simplicity.

Although Mrs. Hensman is retiring from service yet we are confident that she will continue to give us her help and guidance in all our activities in the future as well. Chundikuli girl's College is indeed thankful to Mrs. Hensman for her service to the College.

We wish to assure her while saying good-bye to her, that she had won the grateful esteem and the loving respect of every student who had been taught by her. We wish to offer our sincere wishes for her happiness in her well-earned retirement.

Roshani - Rajaratnam
A/L 3 - Arts

THE ORIGIN OF LIFE

Man has been curious to know how life first originated on earth, How did it all begin? How did it start? This is the question posed by many people right down the ages. This is the question that has puzzled scientists all down the centuries. Do we know now, or are we still in the dark?

From Darwin the "Father of Evolution" down to the modern day Scientists, many have put forward various theories, but still 'Biogenesis' as the beginnings are technically called, remains a mystery. Let us look at a few of these theories, shall we?

The more modern scientists believe that the first living organism was formed from non living matter, in three stages. First stage was that, hydrocarbons and some simple organic compounds rose spontaneously, by the effect of various radiations on the lifeless earth. Scientists confess that the actual process is still not known, but they believe that a simple organic compound was first formed, which later became transformed into the first amino acid, which is the basic unit of Protein.

Second stage is said to be the linking of many of these amino acids into proteins, by chance, over long periods of time, without any outside influences. The Proteins so formed should be complex and very similar to the protoplasm. Several Scientists believe that the spontaneous formation of these large complex proteins is open to serious doubt. Scientists show disagreement among themselves regarding the formation of proteins. According to the ordinary laws of probability, the formation of even a single protein is rare and the chances of a second molecule being formed immediately after this is rarer still. Even if it is formed, it might be formed many miles away from the first, and the chances of the two fusing together will be very little indeed. In order to overcome this difficulty, another Scientist suggested that these simple molecules undergo a process called 'auto-duplication' That is, these could have divided themselves into smaller molecules and these smaller molecules united in different combinations to form the different kinds of proteins. But this again

poses a problem ; for, energy is required for division of this nature. A living cell. uses the solar energy, and converts it into energy that could be used for the process of division. How could the amino acid have got energy for its division? There were no living cells at that time! Even viruses, when they divide, depend on the hosts for their energy. Then how could these molecules, divide on their own without any outside influence at all?

Many amino acids link together to form a single protein molecule. The synthesis of proteins takes place in several steps. Firstly two amino acids unite to form a dipeptide. This combines with another molecule of amino acid to form a tripeptide, which after a series of combinations with amino acids gives rise to the protein, also known as the polypeptide. It is a known fact that these reactions are brought about by enzymes. Enzymes themselves are proteins. How can they be present before the first protein was formed?

The third stage in the evolutionary process upto life, is that these complex proteins so formed changed with time, due to the influence of the external medium and underwent a process of selection. From these rose the first living organisms. Thus it is concluded that a few simple chemicals under the influence of nothing but chance, time and a suitable environment gave rise to living organisms.

But did you know that this belief held by the evolutionists that 'non living carbon atoms, hydrogen atoms, nitrogen atoms etc. have organised themselves into more complex, energy rich, less chaotic forms' is opposed to the second law of Thermodynamics, which states that the total energy in the universe remains constant, but the amount of energy available to do useful work is decreasing. In other words, energy is constantly being converted to a form that cannot be used to do work. The measure of the amount of this unavailable or unusable energy is referred to as entropy. Therefore, according to the second law of Thermo dynamics, the entropy is increasing and the energy that could be used to do work is decreasing in our universe, which is considered to be a closed system. To

illustrate this fact, we shall take water as the symbol of energy. The water on the top of a mountain possesses energy and as it descends, this energy could be used to produce electricity; But once it has reached sea level, there is no energy available to produce current. Thus it could be stated that water moves to a position of least energy. A similar behaviour is shown by everything in nature. There is always a tendency to move towards the state of least energy. In any substance, the state of least orderliness or greatest chaos is the lowest energy level and the most complex, most orderly state is the highest energy level. So according to the law of Thermodynamics, complex, orderly, substances are constantly being converted to simpler, less orderly substances, thereby releasing energy and increasing the unusable energy in the universe. This is very evident in nature.

The theories of evolution suggest to us that simple substances undergo changes and become transformed into complex substances. This is opposed to the second law of Thermodynamics, which states that complex substances are constantly being converted to simpler substances.

Quite a puzzle, isn't it? The theories put forward to support evolution are not keeping with the natural laws. There is another theory—many believe this to be a fact. According to this, there was a master mind which planned and made life begin on earth. I believe this fits in with the facts. Don't you?

Mrs S. Williams
(a member of the staff)

Prize winning Essay at the Essay Contest in Commemoration of United Nations Day held by the Education Department, Jaffna in November 1977.

The Role of Developing Countries in the United Nations

After the second world war on October 24th 1945 during the age of 'International action' fifty one independent nations incorporated themselves into a group which came to be known as the United Nations. Today the United Nations is comprised of 149 member nations. The United Nations and its associated agencies are working with governments to maintain peace and justice, spur economic advancement, promote equal opportunities and basic human rights for all, meet needs of special groups, help non-self governing peoples on towards the road of self government, enable all countries to share in the 20th century scientific achievements and to develop economic resources in the developing countries. To fulfil these aims the member nations of the United Nations contribute in numerous ways.

Although the small developing nations represent a minority by any measure of productivity or power, by joining hands they muster a four fifths majority in the General Assembly. Being a majority the developing nations are a powerful force in the United Nations. The admission of Vietnam this year has been a great triumph and gives the developing countries more strength and power,

The developing countries contribute to the maintenance of international peace and security. They place a high premium on peace, justice and liberty. They rely more on moral than on material force. The United Nations cannot alone and by itself assure the solidarity needed to assure security. The developing countries give strength and assure the security of the United Nations.

The developing countries most of which follow a policy of non-alignment, serve as a kind of neutral, hypenating pole in the big power conflicts-for example the Arab-Israel conflict

and the Panama canal conflict. The United Nations along with the developing countries has played a significant role in the cause of peace. When a cold war was heightened as a result of the soaring price of oil, it was largely the efforts of some of the developing countries that helped to dispel it.

The soviet Union follows communism and the United States of America follows capitalism. These two nations follow opposing policies. This could cause a conflict between the two nations. Most of the developing countries do not follow either and act as a kind of neutral. This prevents the two important nations from backing out of the United Nations and enables them to work in harmony.

Many of the developing nations while receiving aid themselves have also provided experts for assignments elsewhere. In one recent year an Asian country received 129 experts and provided 130 experts for assignments in other countries. In the same year the developing countries accounted for 27% of the experts.

This trend has become so pronounced that the Technical Assistance Board reported "What started as technical assistance has proved to be technical co-operation on a world wide scale today."

"Output doubled in a bottle neck section of the railway shops in Burma, more than tripled in a power-loom weaving project in Sri Lanka". These are typical results reported by the International Labour Organization's experts who have been assigned to help in the developing countries. The developing countries are doing their best to make the most efficient use of their manpower.

With the aid of the United Nations Special fund, the World Bank and the International Labour Organization, India has achieved dramatic success in developing industries, India is one of the best examples where whole hearted co-operation has been given by the government and the people in developing industries. This example shows us the ways in which the developing

countries by receiving aid, have enabled the United Nations to fulfil one of its main purposes which is to develop economic resources in the developing countries.

Forty five percent of the World's adults cannot read and write and about two hundred and fifty million children are not in school today. The developing countries have urged the UNESCO to give aid. The developing nations have said that, "If there is knowledge there will be peace." The UNESCO with the help of some of the developing countries has provided equal opportunities in education for all.

Twenty five years ago the World Health Organization laid out plans to control diseases like Malaria and Small pox which are mostly found in the developing countries. The doctors, nurses and medical officers in the developing countries helped the World Health Organization to control these diseases. Today they have achieved unprecedented success in controlling these diseases, and it is hoped that these diseases, will be completely eradicated.

The UNESCO hopes to have a conference on news agencies of the south-east Asian countries in December this year. The BMICH will be the place where this conference will be held and the ministry of Information and Broadcasting is co-supporting this meeting. By being host to this meeting Sri Lanka is playing an active role in the UNESCO.

The developing nations have made the thirty second year creative because they have helped the United Nations to see the birth of many new nations.

India following the lead of Mahathma Gandhi's policies has helped millions of people to win their freedom from colonial servitude. The developing countries by their concerted action have prevented the exploitation of smaller nation by the big powers.

There are glaring inequalities between the rich and poor countries. The developing countries demand change in the unjust economic order. Their cry is that the economic development in these countries must proceed not only at a faster pace but also with a certain degree of equity and social justice. If true and lasting global peace is to be achieved this demand of the developing countries must be met. In the words of U. Thant, a former secretary general of the United Nations, "Humanity has now reached the crossroads of human history, when both the developed and the developing countries must make a choice, to plan together for their mutual benefit, or to lead humanity to an unplanned society and a chaotic future."

Lilamani Benjamin
H. N. C. E. Sc.
Chundikuli Girls' College.

The Coming of Spring

The sun was low. Darkness was creeping up the hills. The valley was in deep shadow. The sky was flecked with dark purple and a deep orange.

The king crows and Parakeets were in deep sleep and the whole village was covered with snow. In the cold atmosphere of the winter evening the village folks were returning home after the hard day's work. The village boys in their homes were singing songs of joy and hope of spring. The sun was sinking fast and darkness seemed to envelope the countryside.

The thatched houses with their mud walls and barred windows seemed to mingle with the country side. There were but few houses and in each one burnt a candle or a lantern. It was a cold winter evening and they say darkness comes early in winter.....

The cold atmosphere and weather gradually changed to a pleasant warmth to show how spring was at hand. The men-folk sat around the Bonfire they had made with dry lifeless twigs and ancient logs. The warmth of the fire made their faces glow. They were smoking their pipes and munching tobacco. They were talking about the coming spring — the season which brings with it a new freshness and beauty "a messenger of love and happiness".

Thunder — lightning, all of a sudden the sky was over cast and dark clouds seemed to transcend upon the village. There was the hooting and howling of the wind and then the rain came down. The fire was put out and the men scurried to their houses. There was the sound of doors banging and women screaming!

In one corner of a house sat a young girl? The light falling from the candle on her face showed two dark eyes and a pale gaunt face. The girl appeared underdeveloped for her sixteen years. There seemed to be an aura of unhappiness around the poor girl. Her father was a farmer who earned enough to keep his family, and her mother too helped in the fields. The young girl cooked — washed — scrubbed the floor and looked after her young sister and brother.

She was very unhappy and her only friends were the birds that chirped happily against the blue sky, the marigolds and violets that danced happily at the sight of her and the squirrels and rabbits that ate out of her hands. These were her only friends and mother nature offered her consolation. Human beings seemed to shrink from her. She had but one friend and she too had left her and gone away to another village. Then came a person who had brought ephemeral joy and happiness to her. He had said — life is love — enjoy it! But to her life was a burden — an unsolved mystery that held a great deal of unhappiness. Her only hope was 'SPRING'. It was coming and it would soon wipe out the cold — suffocating dreariness of Winter. Spring would bring with it a refreshed hope!

As the first bolt of thunder struck, the girl huddled in a corner and her heart gave a lurch and she was suddenly afraid of the storm. She was very tired as she had worked all morning, and all that she had got from her mother were harsh words. Whatever she did was despised by the whole family. Her heart was heavy and her misery beyond description. Her large eyes filled with tears and rolled down her cheeks continually. Oh! Why — should she suffer the pangs of misery. There was no one to offer her love and understanding. It appeared to her as if she was alone — alone on a wide — wide sea of misery and despair, searching for the log of understanding and love to guide her to the shores. But somehow the log always escaped her fingers and she was left alone sinking deeper and deeper.

The girl stood up on an impulse wanting to get away from the heartless people, and opened the door which let in a gush of rain and cold breeze. She drew the shawl over her head and slipped her feet into her sandals. She closed the door letting the darkness envelope her. Then her feet moved forward and she started walking.

She was disgusted with life. For her the path of life was covered with innumerable thorns that seemed to prick her tender feet at every step. There was no love-no understanding for her anywhere. Only a dark picture of unhappiness hung suspended in midair. The tears flowing down her cheeks seemed to aggravate the misery at the very core of her heart. The one she had loved deeply had gone away. She was left with dreams alone and how far do dreams take a man? -Across the threshold of his life or to his grave?

She walked on unheeding everything. The rain drenched her completely and the hot tears stung her eyelids. She had crossed the houses and was heading closer to the chapel at the far end of the village to find peace and solace at the feet of God the refuge from all worldly sufferings.

In the dark and wery night she stepped into the lonely chapel, when suddenly the sky was lit by a flash of lightning followed by a peal of thunder which shook the whole earth. The next moment the lifeless body of the forlorn girl was lying in the aisle. God had answered her prayers by taking her away from a world of sorrow and pain to a land of eternal happiness.

“Spring” had come. But the one who had anticipated the coming of spring eagerly was no more. The birds chirped happily. The farmers sang their songs of spring and harvest. The trees laden with leaves were in full bloom. Happiness and prosperity showed forth on everyone’s face

But one person was not destined to enjoy the spring. She had gone.. ...

Priyanthini Dharmalingam
New A/L II Commerce

“The Old Order Changeth Yielding Place to New”

The world changes, life changes, and men change. Everything changes, Fashions also change rapidly. Fashion is like a cycle which changes at every touch of the wheel.

During rhe regency days as Barbara Cartland writes women had long silken dressés puffing up and hats to match them. They had bead works on their dresses. Men wore trousers to knee length. They wore jewels as well. Men had frills and buttons on their jackets. They had chains attached to each button. Women wore brooches and men had them too.

At present in the twentieth century women wear maxies and midies just like the dresses in the Elizabethean times. In Hawai ladies wear hats with flowers on them. Nearly in every part of the world women have lovely thread and bead works on their

dresses, as they had in the 17th and 18th centuries. Men are wearing jewels like brooches bangles and bow ties on their dresses. The Victorian and Elizabethan fashions have come back. But in our country the saree has come to stay. Every one is hoping that the trousers for girls will also come to stay. In those days the girls who went riding on horseback wore trousers for comfort, now it has become a casual dress in nearly every part of the world.

In Abraham Lincoln's time men wore boots with high heels and buckles on their boots. Women wore high heeled shoes with thin steel as a heel. They walked so gently and gracefully that no body could hear them walking. Now men have those boots with high heels but they are known by different names. Women have these steel heeled shoes. But of course nobody walks gently and gracefully like those who were living in the 17th century.

Women were not gossipers like the women in the twentieth century. They spoke softly and kindly. They greeted the men politely, for instance kissing hands and courtseying and bowing low. They greeted the men saying 'Welcome my lord' or saying 'Your highness' or 'Sir'. But now it has come to a stage where women greet men casually. Now the 'Hallos' and 'His' are used as greetings.

In the Victorian years ladies carried stylish hand bags made of fine leather or velvet. They had evening handbags, tea handbags and outing handbags. They had handbags to match their dresses. In those days you couldn't see a woman without a handbag. At present ladies carry sling bags and dainty bags. But those in the west like to carry grass handbags made in the East.

The houses built in those days had long narrow lawns and so many drawing rooms and fashionable furniture in every room. This same style is in vogue now. The houses in the west have these huge guest rooms and long grassy lawns.

Men had long hair and women had hair dressers who set their hair for every occasion. Now women go to hair dressers who set their hair up to their shoulders like what they had in Winston Churchill's days.

The same style is going in a circle. The Victorian and Elizabethan fashions recur.

“Everything changes but change”

Sharmini Chelliah
Grade 10C

Jim Reeves

Though he is “Just out of reach” his “Golden Memories” and silver tears” will live for ever.

Jim Reeves is known as one of the worlds famous pop stars. He was born on August 20th in America. He was not a rich man. He was born and brought up on a farm in East Texas.

When Jim Reeves attended the University of Texas he sold a bushel of pears for his first guitar. He took this along with him to the University. It helped him to pay his tuition fees and kept him occupied at free times for relaxation. His studies got disturbed when his leg got injured while playing base ball at the University. So with the help of his guitar he went into the pop world.

Jim Reeves got married on September 3rd 1964 to a girl named Mary White. He presented to her “One dozen roses” tied in “Scarlet ribbons” and sang “The Hawaien wedding song”, They had no children.

When he entered the pop world in 1953 he released his first record “Mexican Joe”. This became a nation wide hit

in the United States and he became popular. His first award winning record was "He'll have to go". In Louisiana Hayside Radio Show he sang "Bimbo" which was another big hit. Jims Reeves became so popular that he started to tour around the world in some major television shows. In 1955 he joined the Perennial Grand Opry Radio show in Nashville Tennessee. From 1962 to 1964 he had some big shows in Britain and in this same period he went on a tour to South Africa. There he filmed his first film named "Kimberely Jim". His last record was "I'll fly away" and it is true without anyone knowing it, he flew away.

On the 31st of July 1964 Jim Reeves died in a plane crash near Nashville Tennessee. Like a "Missing" Angel he went "Across the Bridge" "Holy night" to the "Blue" Canadian Rockies" and went into the "Deep dark water". This sad and heart-breaking news spread over the whole world and millions of his fans mourned his loss. "In the garden are real tops for his multitude of fans". "Though you are" "Just out of reach", "You'll never know" how we are "Missing you" and your "lonely music"

"I rather have Jesus" and "This world is not my home I am just a passing through" so he asked the "Precious Lord" to take him home and "It's no secret what God can do."

After the death of Gentlemen Jim, his widow Mary Reeves controls and releases the records. Now more numbers are being released from time to time. Styles and melodies may come and go but the voice of Jim will live "Till the end of the world" comes.

Though this is "Only a paper moon" "I won't forget you". "Till we meet again", "In the Garden" of "Roses" where "Snowflakes and Daffodils" grow, and where "we'll never grow old" "May the good Lord bless and keep you".

Shiromala Gnanaratnam
Grade 10

T. T. B.—Its possible implications.

Miss. Louis Joy Brown was conceived in a laboratory. This is the third medical miracle that has taken place in the 20th century. It was with much joy, wonder, and admiration that the world received the news. But on second thought, I wonder whether the joy of the first test tube baby (T.T.B) was as much as that of the first kidney and heart transplants. A London news paper comments on the news thus, "In a world already grossly overcrowded, it is not easy to understand the joy." This feeling is reflected everywhere. With the advance of medical science, if every woman with a faulty fallopian tube produces a baby, the world becoming over crowded is inevitable. Herein lies the first implication.

Secondly, what about the risks and dangers involved? The laboratory in which the conception is done must have the right environment and the entire set up has to be carefully observed. Any irregularity may cause a mishap or a deformity. Can one imagine a world, with deformed and abnormal human beings, at every turn.

Thirdly what of the baby's own future? Will it be able to live as others do? Will its growth be normal? Or will it be considered a freak—an abnormal creature? Wherever she goes she will be marked; there will be shaking of heads; nagging of tongues and whispers all around her. This may affect her psychologically.

Fourthly taking world resources into consideration, one wonders whether it should be spent on reproduction, when humanity already on earth keeps on crying for food, clothing, shelter and medical facilities. A British observer says, "Every penny spent on one area of medical research, implies resources denied to another." Shouldn't the medical experts consider this and choose their field of research wisely.

Let us now consider the advantages, This new invention may help prevent, many other disorders and diseases. New

methods of contraception may also be discovered. A woman who still believes in the glorification of mother-hood may be emotionally affected when she discovers that she has faulty reproductive organs. This gives her new hopes and a purpose in life.

When man was a nomad, without proper shelter, he had to fight against nature to maintain himself and his family. Men lived in communities. The larger the number the safer they felt. Thus a woman was encouraged to produce as many babies as she possibly could. A woman without reproductive powers was not held in high esteem. In the modern society the entire setup has changed. It is the mother who produces less who is considered a rank above the others. So why encourage reproduction.

It may be so destined that all women are not meant to reproduce—Nature in order to ensure a balance in number may have purposely created a few women with faulty fallopian tubes and a few others with defunct ovaries, etc. Isn't it enough that medical science has already gone far ahead of nature in prolonging the life's span of humans and animals and reaching the moon and planets. We still don't know what the after-effects of the latter is going to be, Should we go further in and meddle with nature's art of reproduction and upset its balance of power.

Instead a sensible child-less woman who feels that the world's resources should be divided among the millions who already occupy it should deny any discoveries offered to her to reproduce another. She should adopt an orphan thus fulfilling her craving for mother-hood and care for the newly found. Such a woman would be the most blessed of all.

Packshmalah - Arulrajah

Grade 9A

1978

The Pleasures of Reading

Few pleasures in life are comparable to the pleasures of reading. Books are a continuous source of entertainment and a golden retreat for relaxation. The magic doors of this wonderland are open to all — the rich and the poor men, women and children — all can roam freely in this golden realm. Reading is a wonderful momentary retreat from the stress and strain of the present age of anxiety. It is a form of healthy escape.

Tension kills a person. Reading relieves tension by providing valuable means of relaxation for the mind and body. Through enjoyment of reading the heart, the soul and the mind are nourished, relaxed and strengthened. The mind recaptures the freedom, which it has lost during the hustle and buslte of the day.

Reading pleases us by lightening the burden of our lives and making us to forget the sorrows, frustations, and disappointments. It assuages our pains and soothes our mind as an antidote.

Reading of the best kind gives that understanding of life and oneself. It provides knowledge and knowledge is power. Knowledge is the only instrument of production, that is not subject to diminishing returns. Reading informs the mind and thereby communicates to it both knowledge and power. To quote Bacon "Reading maketh a full man".

By cultivating the habit of reading we can break monotony in our patterns of living and find a charming companionship in our hours of loneliness. Books are our best companions. We can hold free communion with the mighty minds of old.

Reading is an aid to the development of a full and rounded personality, which for social and other purposes is a valuable asset. In fact when you cease to read you cease to grow. Reading is a continuous life long process from the cradle to grave or from womb to tomb. According to Thomas Mann "A human being is not in any proper sense, a human being till he is educated".

Whatever we read we should read with an open receptive mind, taking nothing for granted. Reading thus develops our critical faculty and it helps us to think independently with conformity.

Suganthie Kailasapillai
Grade 9 A

The Peacock Throne

Iran has been much in the news recently for two main reasons. There has been political revolt and violence in Tehran, Isfahan and Tabriz. This has resulted in the deaths of many thousands. About another 10,000 people lost their lives due to the disaster of the earthquakes.

Iran was earlier known as Persia. It is since 1935 that the name Iran has been used. The country is three times as large as France. Iran was a very large country some centuries ago and was, in fact, known as the Persian Empire. It was first captured by Alexander the Great in 333 B. C. and then due to wars and conquests it became smaller and smaller.

Iran is "a rich country with poor people" The country is very rich with the large sums of money it earns on oil. But the money is not spent for the development of the country. It is spent on luxuries and the building up of one of the best equipped and most modern armies in the world. The Iranian people are dissatisfied with this. They also hate the presence of foreigners. The Americans are living there in their thousands. Many are there as military advisors and technicians who train the army. The others are businessmen and technologists having connection with petrol production. In Isfahan alone there are about 12,000 Americans.

Iran means the land of the Lion and the Sun. The chief exports are oil, carpets, raw wool, lamb skins and dates, rice,

tea, tobacco and fruits are also grown in plenty. Their carpets, miniature paintings and silver inlay work are so well-known and admired that the Government has now taken steps to develop these. The vast majority of the people are muslims.

There is much social injustice and economic inequality. The common people are very angry but they are unable to speak out and express themselves because of the secret police. The secret police is known as "SAVAK" People are tortured and many are killed. But the people could not be kept down for long. The people rose against this and that's why violence broke out.

The Shah has managed to bring about some order. But this does not mean there is going to be lasting peace in Iran. There will be violence now and then. But will the Shah be able to remain in power for long? or what will happen to the Peacock Throne?

Yogini Champion
Grade 9A

The Free Trade Zone

The free trade zone commonly known as FTZ is now called the Investment Promotion Zone. It is located in and around Katunayake covering an area of over 1000 acres.

Hardly had the present government been elected to power, the idea to promote an Investment Zone dawned. The Investment Promotion Zone has attracted a very good number of foreign organisations to invest on industrialisation, in addition to local investors. So far many foreign organisations have expressed their willingness and readiness to invest on this venture.

Acquisition of lands, construction of new access roads, broadening of present roads, construction of factories have al-

ready commenced and the work is in full swing. The area falling within the Investment Zone is a hive of activity. Tractors, road rollers, road levellers are all engaged on clearing the area and levelling the site. Trees are being cut down and are being moved out by Elephants and by manual labour. Work on the Investment Zone is done on a crash programme under the authority and supervision of the Greater Colombo Economic Commission.

Apart from industrialisation the Investment Promotion Zone will afford employment to thousands of Ceylonese in various walks of life.

This venture will also enhance our tourism. Already many attractions have been afforded to promote the tourist trade. With the setting up of this massive industrial organisation, tourism is expected to increase by leaps and bounds.

Sri Lanka was at one time world renowned as the "Granary of the East". It is expected that this Investment Promotion Zone once completed will make our Sri Lanka a very attractive country.

Sherine Manuelpillai
Form III A

An Encounter With A Ghost

My parents and brothers had gone for a wedding to Point Pedro. I was not able to accompany them as my term test was starting on the following day and I had a lot to study. I was happy to a certain extent as I had the opportunity to study without any disturbance. The thought of staying alone and studying for a while seemed rather exciting too. My parents had promised to be back as soon as the wedding was over. They had also advised me not to open the door if anyone knocked.

After my parents and brothers had left for the wedding, I felt rather lonely, I had an early dinner and thereafter sat down to my books. As time passed I became uneasy and rather frightened as my parents had not returned home. I waited and waited with no signs of their return. I became quite tired but yet kept on studying whether it went into my head or not.

Quite suddenly, I heard the sound of foot steps. I did not take it seriously at first, as I thought that I was just imagining. Gradually the footsteps grew louder and louder and I heard someone knocking at the door. This time I became quite alarmed and began to cry. I remembered my parents' advice, but as the knocking continued without a stop, I thought it best to open the door a bit, and see who it was. So, with my heart pounding away, and my fingers trembling, I timidly went up to the door, and opened it slightly. I was surprised to find no one outside. So I scolded my self for imagining, and was about to close the door, when some one took me by my shoulders and began to shake me violently. When I turned to look, to my horror - I saw a huge white figure looking - fiercely at me, with its two wicked eyes. It had a knife clutched in its hand. It told me that it was going to take me to the grave yard. I wanted to scream for help but my mouth would not open. I wanted to escape by running away from the ghost, but my legs just wouldn't move. I was like a statue rooted to the ground, facing the- horrible ghost. It commanded me to follow it, or otherwise, it would tie me with the rope which it was wearing and stab me with the knife. As the advisable thing for me to do was to obey the ghost, I started following it. It took me through a lot of dangerous tunnels.

It was a very chilly night, and the wind was howling Everything seemed quiet except for the hooting of some owls. Then

it started to rain suddenly. While I was following the ghost, my thoughts were how to escape from it. Suddenly, I found the ghost missing, so I thought that this was the best chance for me to escape, so I started to run. I thought I heard the ghost following me, so I started to run at full speed. Suddenly, with a flop I fell into a dirty deep ditch. Then I heard the tooting of a horn and I feared that the ghost had followed me in it, to take me back with it again. I began to sob and wish that my parents would return soon to rescue me. As if in answer to my wish, I heard my mum and dad calling me to open the door. It was then that I realized that I had fallen off the chair with my text book. I was so delighted that my parents and brothers had arrived home at last, and I ran up and opened the door for them. It was such a relief to see them and I broke down and cried and related my frightful experience with the ghost, and begged of them never more to leave me alone again. They all had a hearty laugh. They explained that the delay was due to the car breaking down on their way and they had to wait till it was repaired. It was well past midnight when we went to bed that night.

Nirmalini Casinader
Grade 8A

THE S. C. M. CAMP

I was looking forward to attending the S. C. M. camp as I had not been away from home without my parents. For about a week my friends and I were talking about nothing else but the camp. We had even packed our bags three or four days in advance. We were all anxiously waiting for the Friday afternoon session to be over to get home and collect our things and be back in the school for the camp.

There were forty-five students and two teachers at the camp. The camp started with the service in which Rev.

Sarvananthan spoke to us about Moses, and how he was prepared for God's work. After the service we were divided into four groups and were asked to make preparations for the camp-fire which was on Saturday night. We had a sing song and learnt a few new songs. After dinner we had games. My friends and I were quite exhausted by the time we changed for bed, But we were very excited because this was the first time we were spending the night away from home. We had made plans for a midnight feast also. Most of us fell asleep but somehow or other one girl put us up at one O'clock. We took our eats which we had hidden in the pillows and tiptoed silently to the back of the hall. There was laughing and talking and giggling. One of the prefects got up because of the noise we made but being a sympathetic person she warned us not to awake the teachers and asked us to finish the feast in silence. After the feast, we couldn't go to sleep but we were whispering to each other till we fell asleep.

The next morning we didn't feel like getting up. Rev. Isiah conducted the bible study. After breakfast we went to the exhibition organised by the blind children. We were very surprised to see the exhibits and the talents of the blind children. After seeing them only we realized how we should be thankful to God for all His blessings.

In the afternoon we were taken to the Home for the Aged at Kaithady. It was very pathetic to see the old inmates of the home. Some of them were very sick. Some of them cried as they were telling their troubles to us. We tried to comfort them by singing songs to them and praying and talking to them. They were very happy that we had visited them. Then we visited the Nuffield school for the deaf and blind and looked around the school.

When we came back to school from Kaithady we were all looking forward to the camp fire. A fire was lit and we all

sat around it. Each group acted a play. Even the guests acted a humorous play which made all of us very happy. We were sad that the camp fire had come to an end.

On Sunday morning we attended the service at St. John's college. After the service Dr. Anketal addressed us about hospital work and how we could help the patients. Then we had the questionbox. The questions we put in the box were answered. We were very sad that the camp was coming to an end. We had a sing song after lunch. We had the closing service and the camp came to an end. We had enjoyed the camp very much. We were greatly enriched by the fellowship and what we had learnt in the camp.

Manjula Wijayarajah

Grade 8. A

Walt Disneyland

Walt Disney was a great American and he loved children. So he wanted to make children happy. He also wanted to do what he could for them. He built a wonderland where children and even grown up people can enjoy themselves. In many cities in America there are Disneylands to which thousands of people go daily and enjoy themselves.

One such place is near Los Angeles in California. When my parents went there in 1973 they brought lovely pictures of Disneyland and told about the place.

It is a small world for children where they have almost everything they like. There is the world of Mickey mouse and Red Indians. Aunt Polly's parrot show is a lovely display of

birds and music worked electronically. There is a small world of dolls representing their countries and their customs. Then there is a train which takes you to the America of old with warlike Indians on the way. There are electric chairs which go on cables. There are musical dolls which dance in dark rooms.

Another section of Disneyland brings out modern America. The great president Abraham Lincoln delivers his Gettysberg speech. There is a moon rocket which takes you to the moon in a very real manner.

Very soon we will be having a Disneyland in Sri Lanka also. We children can never forget what Walt Disney had made for us.

Saradha Cumaresan
Grade 8 B

A Creepy Night

One night I was in my bed and I could not go to sleep as it was very hot in the room. My pet dog shaggy who always sleeps with me was under the bed snoring away. Suddenly there was a big noise. I jumped in my bed and shivered. Shaggy growled under the bed and ran to the door sniffing at it, and growling. He also scratched with all his might. I followed him cautiously to the door. I opened it and went downstairs very quietly to get a drink of water as I was thirsty. There suddenly I saw a figure clad in white. At once I knew it was a ghost... I was frightened and my knees began to shake. Suddenly the figure touched me. It was digging me with its claws. I was so frightened that I gave a scream and ran upstairs. But the ghost followed me with its eyes gleaming. I was terrified and took to my heels. But the ghost was swift and caught me up and rolled me downstairs till I was bruised every where. I screamed till I was hoarse. I was all alone in the house with only my

cousin sleeping in a room next to mine. My Mum and dad had gone out. I called my cousin. I shouted, I yelled, but it was of no use. For a minute the ghost let go the tight grip and I thought that this was the time to rush upstairs. I took to my heels and rushed upstairs like a whirlwind. I rushed to my cousin's room but there was no one there. Now my dog had been behaving queerly. He was rushing round the ghost barking joyously. I couldn't understand. I called him but he would not come I was angry and began to scold him quite forgetting about the ghost. But suddenly the ghost came up to me and I rushed in to bed pulling the bed sheets over my head. Then I switched on the light which was near the bed and there stood my cousin with white flour all over him. He was laughing till his sides ached. I was very angry and shook him till his teeth rattled. Then my sense of humour came to my rescue and I laughed till I cried. Then down the stairs we went and had a slice of cake each. As we were going upstairs we heard the sound of a key being turned in the lock and in came my mother and father. My mother chided us for being awake but then my cousin explained the situation and we all laughed merrily. Then I knew why my pet had behaved so queerly. Then my mother shooed us up to bed. I fell fast asleep as soon as my head touched the pillow.

Parvati Velmurugu

I A

My First Day At Chundikuli Girls' College

All my life I had been abroad. I was born in England and lived there for four years. I lived in Singapore for six years. But now I have come to Sri Lanka for good. It was unusual for one to see the friendly Tamil faces instead of the Chinese faces. It was unusual to walk into the school on the first day, to see Tamil girls everywhere instead of Chinese girls. I was very nervous but when I saw the girls in my class smile when I went in, I felt as if I had been in Chundikuli

all my life. But I suddenly felt left out when they started talking in Tamil. I did not know a word of Tamil when I first came. I only knew English. Well, that was the first day. As time went on I picked up Tamil quite fast. At first I was not able to converse with the other girls in Tamil as I was frightened that they would laugh at me. But one day I got the confidence to talk in Tamil. I was surprised at myself for talking in Tamil quite well. The other girls were surprised too.

It's a year since I came from Singapore. I talk Tamil quite well now. But still, I have not come up to the same level as my classmates.

Geetha Thurairajan

Grade 6 A

My Life In An Air Force Camp

My father was a Flying Officer in the Sri Lanka Air Force before his retirement. He served in Chinabay in Trincomalee and Katunayake camps. My parents lived in the Officers' Married Quarters. It was a very large house, well furnished and had all the modern facilities.

I used to spend my holidays with my parents in the Air Force camp. Life in the camp is very enjoyable. It is thrilling to see the fly past by the helicopters, jets and migs and the aerobatics by the chipmunk which is a very small plane.

In Katunayake the quarters are very close to the Air Port. I like to see the big planes landing and taking off. During the non-aligned conference there were more than 50 big planes of different colours. I had a lot of Sinhalese friends and I learnt to speak Sinhala by playing with them.

Thanja Sothirajah

5 B

THE PERFECT BODY—1978

(Back Row—Left to Right) Varahini Anatharechakan, Sarvangini Shanmugalingam, Nalayini Chelliah, Nirmalene Navaratnarajah, Shirani Vijayarajah, Rajani Subramaniam.

(Middle Row—Left to Right) Priyanthi Jeyaweeringham, Rosita Rajaratnam, Dilkusha Aseerwatham, Rathiyogini Rasiyah, Roshani Rajaratnam, Nalayini Kanagasabapathy, Chandrini Thambirajah, Malathi Canagarajah.

(Seated—Left to Right) Aloma Aseerwatham, Sharmini Winslow (Head Girl), Mrs. G. E. S. Chelliah (Principal), Kamalini Rajasekaram, Sornavathani Anandarajan.

My stay in England

I went with my mother, sister and brother to England in 1974. While we were in the plane, I played chess and cards with my brother and sister. When we reached England, I was glad to see my aunty waiting with woollen clothes at the airport.

My mother joined a university. We also joined a School called Park hill School. The teachers were very kind to us. There the teachers did not give us home-work. During the cold winter we stayed indoors and watched television. I was scared to watch the wrestling and boxing programmes. So I went to my bed and read a book.

During the holidays uncle took us to Safari park. In Safari park the animals are let loose. We were not allowed to get down. We saw elephant, tiger, lion, dolphins, giraffe, hippo, rhino, and monkeys. Some of the monkeys came on to our car. They stretched their hands and we gave some bananas. I like to stay in England.

Dayalini - Saravanapavananthan
Grade 4 A

The Annual Re-Union Of The Old Girls Of Chundikuli Girls' College

Almost at the end of every re-union the Old Girls look forward eagerly to the next, and the happy day fell on 17th June, 1978, when Rev. J. Sarvananthan conducted a Praise-Service, assisted by the Ven Sam. D. Horshington and Rev. John Isaiah. Rev. Sarvananthan referred to Ruth who forsook her kith and kin to follow what she believed to be the path of righteousness, to Esther who risked her life to save her people, and to the Slave Girl in Naaman's house, who bore witness to Christ in a distant land.

He urged the Old Girls of Chundikuli Girls' College to follow in the footsteps of those illustrious women; to be upright and brave like them, and to dedicate themselves to active service for God and Man. He earnestly dissuaded them from amassing Wealth, like the Rich Young Ruler whom Jesus, an ordinary peasant condemned as a "Fool" Mrs M. M. Ariyanayagam, the president, prayed for the Past Pupils in all walks of life, that they maintained truth and grace, for the present progress of the School, for those absent owing to unforeseen circumstances, for all the Old Girls who had entered into Glory, and for Unity and God's Blessing.

Then we refreshed ourselves with delicious Tea and pleasant talk when the President called us to the Business meeting assuring us that we would be released soon from 'Business' to our state of relaxation and freedom. The President heartily welcomed the Old Girls. She said that during their School days there had grown an affinity or love which was a thing of eternity, and that we should cherish and nourish that love; that we should consider ourselves as chosen ones of God, bound together, and be prepared to face the very difficult times that were ahead of us. She also recalled the names of Old Girls who had dedicated their entire lives to the Service of their Country and Humanity as a whole. The late Dr. Miss. E. M. Thillayampalam and Miss. Mabel Thambiah, who was present then, were among those mentioned.

Lives of great men all remind us,
We can make our lives sublime;
And departing leave behind us,
Footprints on the sands of time."

Mrs. Ariyanayagam referred to the achievements of the Association, especially to the health Clinic and English and Home Science Classes, organised in Koiyathoddam for the less fortunate women and children. For the coming year, she suggested that we should visit Prisoners in their Cells, many of whom had lost their homes and freedom, because by a momentary impulse they had made some mistake. She said that some of us were no better than they because we committed greater sins than they did, as Christ said that he who hated his brother in his mind was a murderer. We should carry comfort and cheer to those unfortunate ones.

The President then thanked Mrs. G. E. S. Chelliah and her Staff, the Vice-Presidents, the Secretary, the Treasurer, the Committee members and the Association for the co-operation they had given her during her past three years of service. Then she referred to them as "Aladdin's Wonderful Lamp". She had only to call them and the magic performance was done!

Mrs Chelliah, the Principal, welcomed the Old Girls very warmly. She then introduced the Old Girls to each other. She also pushed through the proposal to erect a Memorial to the late Dr. Miss. E. M. Thillayampalam. She selected a committee to organise a play for the collection of funds for the memorial. Her quick suggestion and prompt action are much to be appreciated. It was also decided that a circular letter be sent to the Old Girls for contributions.

A two minutes' silence was observed in remembrance of dear Old Girls and Old Girl's husbands, who had passed away. Then the following were elected Office-Bearers for the Year 1978/1979:-

President : Mrs. M. M. Ariyanayagam.

Vice-Presidents : Mrs. P. Arulrajah.
: Mrs. T. Thambiah.

Secretary : Mrs. S. Wijayarajah.

Asst. Secretary : Miss. I. Edwards.

Treasurer : Mrs. M. Sethukavalar.

Area Representatives were also elected.

Lunch time was the best part of the day, not only for the tasty and sumptuous meal, but more for the lovely company of Old Girls of all ages, young and old, with a great sense of oneness and unity.

After Lunch, Mrs. Ariyanayagam welcomed the Chief Guest, Miss. Mabal Thambiah and spoke of Chundikuli Girls' College, as

Miss Thambiah's 'first love', and Vembady Girls' High School, as her 'second love'. She said that Miss Thambiah was one of the most loyal and best products of Chundikuli Girls' College, who had never swerved from the right path, even in the face of opposition. On retiring from her job, she began to steer her life to greater Service in Foreign Countries, like Japan and Tonga, which should be an inspiration to other Old Girls, especially the Young ones.

Miss Thambiah commented on Mrs. Ariyanayagam's call to Service, especially to that of visiting Prisoners. She said that forty years ago as a Member of the Student Christian Movement at Chundikuli Girls' College she had done a great deal of Social work. That same training which many an Old Girl had received should stand in good stead. Visiting Prisoners, was one of her activities then, and her contact was not only with a Prisoner, but with the Prisoner's family as well. She said that it could be beneficial.

Secondly, she emphasised on "loyalty to the School". She desired that Old Girls should send their children to Chundikuli, and not elsewhere. She also said that we should not be satisfied with not committing sins by not doing wrong, for it was also a sin not to do the right thing when there was an opportunity to do it. Sins of omission were as bad as sins of commission; not doing good to others was also a sin. Lastly she mentioned several Old Girls in distant Lands like Malaysia, Australia and Brunnei who were loyal and whose innate love for their friends, School and Country was always there.

Mrs. P. Arulrajah proposed a vote of thanks in which she said that Geography being Miss Thambiah's favourite subject, it was no wonder that she was exploring the world and that we were proud and happy over the work she was doing in Foreign countries in the field of Education, and Religion. Mrs. Arulrajah also thanked Mrs. Chelliah for the cordiality that existed between her as Principal of the School and the Old Girls' Association which was not common. She also paid a tribute to her successful working of the School and her service to the Country.

With happy handshakes and heavy Hearts (for Chundikuli was like our first home), we returned to our residences.

An Old Girl.

Chundikuli Old Girls' Association — Jaffna Branch

Report 1977 — 1978

President	— Mrs. M. M. Ariyanayagam
Vice-President	— Mrs. T. Thambiah Mrs. P. Arulrajah
Secretary	— Mrs. S. Wijayarajah
Treasurer	— Mrs. M. Sethukavalar

I am happy to present the report for yet another year. It has been a very eventful and successful year.

The Annual Re-Union was held on the 17th of June. It was a half day programme. It started with the Praise Service which was held in the College hall. It was followed by the business meeting at which the new office bearers were elected.

We had the pleasure of having Miss Mabel Thambiah with us as our Chief Guest and speaker at lunch. There was a large gathering of Old Girls at the lunch.

At the last Annual General Meeting it was suggested that the Old Girls as an association or as individuals should involve themselves in social work. As a result the committee organised health clinics and English classes at the Community Centre at Koiyathoddam for the less fortunate women and children of that area. The clinics and classes were greatly appreciated by those who attended them.

The committee for Dr. Miss E. M. Thilliyampalam Memorial Fund met in August, 1977. They hoped to collect sufficient funds to educate a child in Chundikuli Girls' College. Various suggestions were made to raise funds but unfortunately before we could proceed any further the communal riots intervened and we had to put it off. At this year's Annual General Meeting a committee was appointed to stage a play and collect the money for the memorial fund.

It is with deep regret that we record the death of Miss F. K. Muthiah. We remember her with gratitude for her services.

The committee meetings for the year under review were very well attended.

During the first few months of the year considerable work was done by the committee. Our membership fee had increased. It would be a service of encouragement to us if more Old Girls made an attempt to come to the Annual Reunion and become members of the Association.

I take this opportunity of extending my profound gratitude to the president and the committee and other members who offered their unstinted co-operation and assistance at all times.

Mrs. S. Wijayarajah
Hony. Secretary

Colombo O. G. A. Report for 1977 and 1978

The last Annual General Meeting of the Association was held on the 29th October, 1977 from 9 A. M. - 11.30 A. M. at the Parish hall Christ Church, Galle Face. Due to the unfortunate communal disturbances in August 1977, we were unable to have it on a grander scale as previously planned. The meeting started with the election of a new president and vice president. We warmly welcome Mrs. Shiela Thambiah as our president and Mrs. Arunthathy Handy as vice president. We specially thank our past president Mrs. Varatha Gunaratnam for her willing co-operation at all times and Mrs. Arunthathy Handy for her untiring efforts in promoting the growth of this Association during her 3 years as secretary. This meeting was followed with tea and games.

On the 6th of March 1978, the committee met at the president Mrs. Thambiah's residence to draw up the programme

for the year 1978. This meeting took the form of a service of dedication and was conducted by Rev. Ratnanayagam.

As most of our Old Girls were keen on a picnic, we decided on a day's outing at Kandawela Estate Ratmalana. On Saturday the 9th of September 1978, about fifty of us left for Kandawela Estate at 9 A.M. by special bus. As soon as we reached the gardens, we made ourselves comfortable in the summer house. After a refreshing fruit drink, we had a business meeting. We asked for suggestions from Old Girls regarding the Annual General Meeting to be held in November. A majority wanted a lunch. After the meeting we had some games in which the young and old joined. We had a sumptuous lunch, followed with a time of singing, ending up with tea. It was a very enjoyable day and we had a fresh opportunity of renewing friendships, making new ones and re-affirming ties with our old school. We wish to thank Sir John Kotalawela for having allowed us the use of his beautiful gardens.

The committee will be meeting again on the 16th of this month to make arrangements for the Annual reunion day.

We express our thanks to our patron, vice - patrons, president, vice-presidents, the committee members and Old Girls for their willing help and co-operation in all our activities.

Sotha Vethanayagam

&

Charmaine Mather

Joint Hony. Secys.

Parent Teacher Association—Report

The inaugural meeting of the P. T. A was held on 16.2.78 in the school hall at 5-30 p. m. with the principal in the chair.

The following were elected office bearers unanimously.

President: (Ex Officio)	The Principal—Mrs. G. E. S Chelliah
Vice-Presidents :	Mrs. L. P. Jayaweerasingham Mr. S. Yogagopalakrishnan
Joint Secretaries:	Mrs. C. Vijiadharm Mr. K. Rajasingham
Treasurer:	Mrs. P. Balendra
Committee Members:	Mrs. A. Anatharechakan Mr. A. J. Senthilnathan Mr. S. G. Deva Mr. S. Balendra Mr. V. R, Amerasingham Dr. Jega Pasupati

A medical screening was conducted in the school hall on May 10th '78 under the auspices of the P. T. A. Students from Grade 1 to 9 were examined by a group of doctors, Dr. Mrs. G. Suntharalingam, Dr. Mrs. J. Pasupati, Dr P. Arulanantham, Dr. Jega Pasupati, Dr. N. Shivarajah, Dr. Mrs. S. Theiventhiran and Dr. M. Maheswaran. We are indeed grateful to them for this help. They reported that the general health of the students was good. On their advice Dr. M. Maheswaran (S. M. O.) referred a few students to the school Dental clinic, the Eye clinic and the Dental Clinic at the Jaffna hospital. We are also grateful to Miss Shanmugam, the School Dental Nurse for her talk on dental care to the Lower School children on 25. 5 78 and to the Middle and Upper school children on 30. 5. 78. It was Dr. M. Maheswaran who arranged these talks for us and we say a big thank you to him.

The Lower School parents were invited to see the children at work on 12 - 10 - 78. A number of parents responded to the invitation and it turned out to be a grand function which went on from 2:30 p. m. to 4:30 p. m.

There was a meeting of the parents and teachers of Grade II students on 18 - 10 - 78 at 3.45 p. m. The parents who were present at this meeting were able to discuss the progress of their children with the class teachers and subject teachers.

Only 331 parents have enrolled themselves as members of the association. The membership fee is a rupee. We would like more parents to become members of the association and give their support and co-operation to its well being.

K. Rajasingham

&

Chandra Vijiadharm

Joint Hony. Secys.

Student Christian Movement

Report for the year 1977 — 1978

It is with great pleasure and satisfaction that I present the report for the year 1977 — 1978. As in the previous years the term began with the termly election of office bearers.

Our weekly meetings were held on Thursdays. Members were divided into groups and we had group discussions and Bible Quiz competitions organized by the committee. We also had games which were connected with the stories from the New Testament, and sing song sessions at these meetings.

In May 1977 our S. C. M. members attended the annual J. I. C. C. F. camp which was held at the 'Mission House' Punguduthivu. We also took part in a debate on "சமூக"

‘சேவையுடன் கூடிய சுவிஷேச ஊழியம் செய்யலாமா’? organized by St. John's College. I wish to thank Nalayini Chelliah, Chandrini Thambirajah, and Malathi Canagarajah, who took part in it.

We have been very fortunate in having interesting speakers at our meetings. I take this opportunity to thank Rev. M. A. Ratnarajah and Rev. John Isaiah for having given us their valuable time addressing us on various subjects.

In January 1978 we started holding weekly prayer cells on Mondays. These prayer cells were conducted entirely by our members. This has helped us to lead others in prayer and has also helped us in our own prayer life. We have regular Bible study on Thursdays at which we study the book of Corinthians. I wish to thank the teachers who help us in this study.

Eight of our members took part in the 150th anniversary of St. James Church Nallur.

It is said in Ecclesiastes 11:9 “Rejoice O young man in thy youth and let thy heart cheer thee in the days of thy youth”. We had a three day camp at our School for our S. C. M. members. The programme at this camp included sing song, discussions, talks, Bible Quizes and games. I wish to thank the priests and the others who made this camp a success.

I shall be failing in my duty if I don't thank our staff advisers for their ready advise and support rendered to us at all times. One of our active staff advisers Miss Rajini Sabaratnam left us to get married. We wish her God's blessings in her married life.

In conclusion I extend my sincere thanks to the committee and other members of the S. C. M. for the enthusiasm shown and the whole hearted co-operation they gave in all our endeavours.

I thank God for all the blessings during the past years and ask His guidance and help in our future activities.

Priyanthi Jeyaweerasingam
Secretary

இந்து மன்ற அறிக்கை

நாம் புதன் கிழமைகளிலும், வியாழக் கிழமைகளிலும் கூடி வருகின்றோம். புதன் கிழமை காலை 8-45 தொடக்கம் 9-20 வரை, பாடசாலை மண்டபத்தில் கூட்டுப்பிரார்த்தனை நடாத்துகின்றோம்.

வியாழக் கிழமை காலை பிரார்த்தனை நேரத்தின்போது நாம் (1) 5ம் 6ம் வகுப்புகள் (2) 7ம் 8ம் வகுப்புகள் (3) 9ம் 10ம் வகுப்புகள் (4) 11ம் 12ம் வகுப்புகள் கொண்ட நான்கு குழுக்களாகப் பிரிந்து சமயாசாரங்கள், சமயப் பண்டிகைகள், விழாக்கள், சமயப் பெரியார் வரலாறு ஆகியன பற்றி ஆராய்ந்து வருகின்றோம், நாயன்மார் வரலாறுகளில் சிலவற்றை நாடகங்களாக நடிப்பதும் உண்டு.

ஒக்ரோபர் மாதம் 7ம் திகதி திவ்ய ஜீவன மண்டபத்தில் நாம் சரஸ்வதி பூஜை நடாத்தினோம். காலை 9 மணி தொடக்கம் 12-15 வரை கலைநிகழ்ச்சிகளுடன் இவ்வைபவம் இனிது நடந்தேறியது. அத்தருணம் இன்னிசைக் கச்சேரி நடாத்திய சுபாஷ் சந்திரருக்கும், அவரது குழுவினருக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றி.

ராஜினி தர்மலிங்கம்
காரியதரிசி

Games Report for 1977 and 1978

It is our great privilege as captains of Athletics for the years 1977 and 1978, to present a review and record of the activities in the field of sports.

At the very outset, we take this opportunity to thank the Principal of our school, members of our games Committee, and House Captains, for their kind assistance and help rendered to us during the two years. We are grateful to Mrs. J. Champion and Miss. S. Nadarajah, for their help, guidance, advice and above all, the firmness with which they straightened matters for the Athletes.

Both years started with badminton, tennequoit, throw ball and net ball matches in the school. Keen enthusiasm was shown by the players. This was followed by the P. T. Competition. In 1977 Hophen Gartner came first and in 1978 Page House took the honours.

In the Inter-house sports meet, page House emerged Champions for the two years. There was keen and friendly rivalry and great enthusiasm among the various Houses.

The following won the individual Championships.

- 1977 — Under 12 — Anushia Snell (Carter)
- Under 15 — Varahini Anatharechakan (Page)
- Under 17 — Rosita Rajaratnam (Carter)
- Under 19 — Selvagowry Anatharechakan (Page)

and

Sivadharshani Poothathamby (Page)

The Athletic Colours went to Mahaluxmy Nadesu, Selvagowry Anatharechakan, Vijayarajini Selvarajah and Rosita Rajaratnam.

Our Sports meet in June 1977, was followed by the Inter-Collegiate athletic meet. Our girls carried away most of the cups and trophies.

Selvagowry Anatharechakan

1977. Junior Nationals. (Conducted by Sri Lanka A. A. A): 100 Mets. Hurdles first and established new Sri Lanka meet record for under 19. Timing 16.6 secs. Won 'Griffith challenge' trophy for the best athlete of meet in girls. Public Schools Meet (Conducted by Sri Lanka Schools A.A.A): 100 Mets. Hurdles first and New record established at 16.7 secs. Discus throw first, CT and FC Versus Deccan athletic club (India): First in the 100Mets. Hurdles open for women. Jaffna open A. A. A: 100 mets. hurdles first and record 16.2 secs. Discus first, Record at 84' 5".
1978. Junior Nationals. (Conducted by Sri Lanka A. A. A): 100 Mets. Hurdles first and 100 Mets. flat second. Public schools meet. (Conducted by Sri Lanka Schools A. A. A): 100Mets. Hurdles first and 100 Mets. flat second: Jaffna Inter-Collegiate meet: 100 mets. Hurdles First and Record 16.5 Secs. 100 Mets. flat 13.3 Secs. (Record). All-Island Schools Championship (Conducted by the Education ministry): 80Mets Hurdles first and Record for under 19, timing at 12.6. 100 Mets. flat second. Selected to the pool of athletes to represent Sri-Lanka. Sri-Lanka Open Nationals Championship and Final Selection for the 'Asian Games' held on 22 Oct '78: 100 Mets. Hurdles First and 100 Mets. flat fifth. Selected to take part in the Indian athletic meet at Bangalore Dec. 1978.

Under 15 - Varahini Anatharechakan

Under 17 - Rosita Rajaratnam - best performance under 17
- best performance in all
field events.
- best athlete in all events.

Under 19 - Selvagowry Anatharechakan - Best performance
Under 19.
- Best performance
in all track events.

In 1978, our performance was disappointing. Special mention should be made of Selvagowry Anatharechakan who bettered the existing records in the 100 m; flat (13.3) and 100 m. hurdles (16.5) in the under 19 group. Representing our College she also won the 100 m. hurdles and was second in the 100 m. flat at the Sri Lanka public schools meet and holds the record of 16.5 in the hurdles event.

The following won trophies.

Under 13 - Sri Janani

Under 19 - Selvagowry Anatharechakan - Best performance in
track events.

Under 19 - Rosita Rajaratnam - Best performance in
field events.

The relay Challenge cup was won by our girls after a thrilling finish by our under 19 group. Our team consisted of Sivadharshani Poothathamy, Swendrini Devapalan, Rosita Rajaratnam & Selvagowry Anatharechakan. We congratulate the participants and winners.

1977 - Rosita Rajaratnam

1978 - Varahini Anatharechakan

Athletic Captains

Singing Club Report

Staff Adviser — Miss G. Anandanayagam.
President — Ranjithamalar Alagaratnam.
Vice-President — Nirmaleene Navaratnarajah.

It is with great pleasure and satisfaction that I submit the report for the year under review. This club was started in August 1977, because singing could not be accomodated on the time-table owing to departmental regulations.

There are 50 girls as members of the club and we meet every Monday at 1 p. m during the lunch interval. We learn semi-classical songs. Fifteen of our members took part in the inter-house individul singing competition. My congratulations are due to Manjula Wijeyarajah, Chandramalar Benjamine and Subodhini Alexander who secured first places in the under 13, under 15 and under 17 groups respectively. We hope more will take part next time.

I'll be failing in my duty if I don't thank our choir mistress Miss G. Anandanayagam for her whole hearted help, advice and encouragement in all our activities. I offer my sincere thanks to all the members of this club for their keen interest and willing co-operation.

Ranjithamalar Alagaratnam.

Guide Report—1978

District commissioner : Miss E. G. Thambiah
Captain : Miss G. Anandanayagam
Lieutenant : Miss Y. Yeyaratnam.

I have indeed great pleasure in submitting this report for the year 1978. The number of guides enrolled have increased from thirty to forty five. Our guide meetings are held on Wednesday evenings from 3-05 to 3-45 p. m. We took part in the Annual Guide Rally held in the Old Park. and parti-

icipated in the cookery competition and obtained the third place. We also took part in the march past and sing song. Two of our guides attended a guide camp held in Pandatheruppu.

Our most grateful thanks are due to our Captain, Lieutenant and Miss Thambiah who is a District commissioner. We hope that guiding in our college will grow from strength to strength in the coming years.

Dilkusha. Aseerwatham
Guide Leader.

Little Friends Report

The Little Friends' Pack consists of thirty girls. They meet every Friday and are preparing for the second class badges.

A Pack Holiday was organised for them and this was thoroughly enjoyed by all. Mrs. T. Ariyaratnam the Little Friends' Commissioner was present and gave the children much encouragement.

Last year owing to the disturbances which prevailed in the country the annual Rally could not be held. This year's rally was held on Sept. 27th in the Old Park. It was a whole day programme and the Little Friends enjoyed making short-eats. They also participated in the other activities with much enthusiasm.

Sylvana
1st Jaffna Pack.

G. C. E. A/L Union Report

1977

1978

Staff Adviser:

Mrs. N. Ponniah

Mrs. N. Ponniah

President:

Gayathri Nadarajah

Jegantha Jagathesan

Vice President:

Selvagowri Anatharechakan

Subashini Kumaraperumal

Secretary:

Rubini Thambyrajah

Shyamalatha Vaithilingam

Assistant Secretary:

Swendrini Devapalan

Jeyanthi Kanagasabai

Treasurer:

Chrishanthy Thurairatnam

Sornavathany Anandarajan

It is with great pleasure that we present this report. As usual the year began with election of office bearers and the introduction of new members.

We have our meetings on Wednesdays from 3.10 p. m. to 3.40 p. m. We had debates, quizzes, speeches and reading of articles.

During the 3rd Term in 1977 we had a debate with St. John's College on "தூக்குத் தண்டனை மனிதனுக்கு அவசியமா?" and another debate with Jaffna Hindu College on "விதவைகள் மறுமணம் செய்யலாமா?"

The Annual dinner of the Union was held on 25.1.'78. It was an informal dinner. We thank all those who responded to our invitation. We also thank the schools which invited us or their dinners. Selvagowri Anatharechakan replied to the toast of the guests at the St. John's College dinner and Prabahari Ratnam replied to the toast of guests at Vaitheswara College dinner in 1977.

We thank our Staff Adviser for her advice and encouragement and the committee members for their willing co-operation.

Rubini Thambtrajah
&
Shyamalatha Vaithilingam

க. பொ. த. உயர்தரக் கலைமன்ற அறிக்கை

பொறுப்பாசிரியர்கள்	:- திருமதி அ. அலோசியஸ் திருமதி ச. விஜயதர்மா
தலைவி	:- மல்லிகா வேலுப்பிள்ளை
உப தலைவி	:- ஷாந்தி தியாகராஜா
காரியதரிசி	:- துளசி அன்னலிங்கம்
துணைக் காரியதரிசி	:- நளாயினி யோசேப்

இம்மன்றம் 1978ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இரண்டு கிழமைகளுக்கு ஒருமுறை வெள்ளிக்கிழமைகளில் பி. ப. 3-20 தொடக்கம் 3-45 வரை கூடி வருகின்றோம்.

நாம் ஆறு குழுக்களாகப் பிரிந்து 'இலங்கையில் போக்கு வரத்து அபிவிருத்தி' என்பது பற்றி பின்வரும் காலங்களின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து வருகின்றோம்.

- 1- சரித்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலம்
- 2- சிங்கள மன்னர் காலம்
- 3- போத்துக்கேயர் காலம்
- 4- ஒல்லாந்தர் காலம்
- 5- ஆங்கிலேயர் காலம்
- 6- தற்காலம்

ஆரம்ப நிலையில் இருக்கும் இம்மன்றம் வருங்காலத்தில் மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைந்து அரும்பணி ஆற்றுவதற்கு எனது ஆசிகள்.

துளசி அன்னலிங்கம்
காரியதரிசி

க. பொ. த. உயர்தர விஞ்ஞான மன்ற அறிக்கை

பொறுப்பாசிரியர்கள்:- திருமதி. ம. பரமானந்தம்
 தலைவி:- திருமதி. ப. சரவணபவானந்தன்
 உபதலைவி:- அலோமா ஆசீர்வாதம்
 காரியதரிசி:- லீலாமணி பெஞ்சமின்
 துணைக் காரியதரிசி: நளாயினி கனகசபாபதி
 றஜனி சுப்பிரமணியம்

இம் மன்றம் 1978ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இரண்டு கிழமைகளுக்கு ஒரு முறை வெள்ளிக்கிழமைகளில் பி. ப. 8.20 தொடக்கம் 3.45 வரை கூடிவருகின்றோம்.

எமது மன்றத்தில் இருந்து இரண்டு மாணவிகள் தொண்டமன் னூற்றில் நடைபெற்ற 'சுற்றூடல் மாசடைதல்' என்பது பற்றி 25.6.78 தொடக்கம் 28.6.78 வரை நடந்த பாசறையில் பங்கு பற்றினர். நாமனைவரும் வெளிக்கள வேலையில் ஈடுபடுவதற்காக 26.7.78ல் தொண்டமன் னூற்றுக்குச் சென்றோம்.

எமது அறிவு வளர்ச்சிக்காக வாராவாரம் மாணவ விளம்பரப் பலகையில் 100 வினா விடைகள் வெளியிடுவதாகத் தீர்மானித்தோம். ஆனால் சில வாரங்களே இதில் வெற்றி கண்டோம். இது 3ம் தவணையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதால் போதிய நேரம் இதற்கு ஒதுக்குவது கஷ்டமாக இருக்கின்றது.

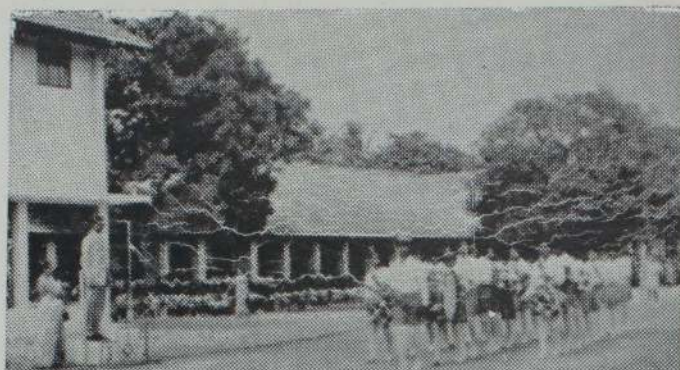
20.10.78 அன்று எம்மன்ற நிகழ்ச்சிக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நேரத் தில் ஒரு விஞ்ஞான வினாவிடைப் போட்டி வைத்தோம். தொண்ட மன் னூற்றில் பாடசாலைகளுக்கிடையில் 29.10.78ல் நடைபெற்ற இத்தகைய போட்டியில் எம் மாணவிகள் 6 பேர் பங்கு பற்றினர்.

வரவிருக்கும் மன்றக் கூட்டங்களில் துவிச்சக்கர வண்டியின் பாகங்களைக் கழற்றி, பரிசோதனையின் பின் திரும்பப் பூட்டியும், வீட்டு மின் சுற்றோட்டம் ஆகியன பற்றியும் ஆராய இருக்கின்றோம்.

எமது விஞ்ஞான மன்றம் வளர்ந்தோங்கிச் சிறப்பும் என்ப தில் ஐயமில்லை.

றஜனி சுப்பிரமணியம்
துணைக் காரியதரிசி.

The Sports Meet — 30th June 1978

The College Band

Dr. Jega Pasupati
Unfurls the College
Flag

Mrs. Jega Pasupati
Distributes
the Awards

Digitized by Google

Carter House

House Mistress: Mrs Aloysins
House Caption: 1977 - Sarvangini Shanmugathanan
1978 - Kaladevi Rajaratnam
Vice Captain: 1977 - Nithilanangai Ponnampalam
1978 - Shanthini Panchalingam

We have great pleasure in submitting this report for 1977 and 1978. At the outset we wish to congratulate Page house on winning the championship these two years in the Inter House Athletic Meet. Coming to the Carterites, our congratulations go to Rosita Rajaratnam who won the championship in the under 17 group. She won the best performance cup in the under 17 field events in the 1977 Inter collegiate meet. She was also the under 17 champion in the 1977 Inter house Athletic meet. She won the best performance cup in the under 19 field events in the 1978 Inter collegiate meet.

Several places were secured by our girls in Elocution and cookery these two years. Our congratulations go to Paksmala who won the first place in the senior English elocution in 1977. We congratulate Anushya, Snell who got the first place in the Junior English Elocution in 1977 and second prize in the junior cookery competition in 1978.

Our congratulations go to Vaseetha Balakrishnan, Preamil Ponnuthurai and Mythreyi Sabaratnam for gaining admission to the university. The following girls from our house are in the college prefect body. Rosita Rajaratnam, Rajani Subramaniam, Sarvangini Shanmugathanan, Roshani Rajaratnam and Shiranee Vijayarajah.

We will be failing in our duty if we do not thank our house mistress for her whole hearted advice and encouragement in all our activities and also Mrs. J. Champion our P. T. T. In conclusion we would like to thank our vice captains Nithilanangai Ponnampalam and Shanthini Panjalagam, the committee members and all the Carterites for their enthusiasm and willing co-operation shown in all the activities. We wish the Carterites every success and Good Luck in the years to come. Carterites! keep your blue flag flying high.

**Sarvangini Shanmugathanan
&
Kaladevi Rajaratnam**

Hophen Gartner House

House Mistresses	— Mrs. P. Jayawerasingam
	— Miss. Y. Jeyaratnam
House Captains	— 1977 - Nalayini Chelliah
	1978 - Shobana Sathiyathan
Vice-Captains	— 1977 - Subashini Kumaraperumal
	— 1978 - Shayanthi Vimalendran

It is with great pleasure and satisfaction that we submit the report for the year 1977 and 1978. These two years have been quite an encouraging period for the Hophen Garters.

“Victories that are cheap are cheap,
Those only are worth having which come
as a result of hard fighting.”

Thus we fought with courage and enthusiasm in every activity that we participated in.

In the Inter House Athletic meets we were placed second in 1977 and third in 1978. This did not dishearten us. Our heartiest congratulations to the Pageans for winning the Championship in both the years. We also extend our congratulations to Suganya Navaratnam for winning the under 15 Championship in 1977 and 1978.

We won the first place in the P. T. Competition in 1977. In the Inter House Badminton Tournaments we were placed 1st in the under 17 and under 19 groups in 1977 and in the under 19 group again in 1978. Our congratulations to Shirani Champion and Chandrini Thambirajah for winning the Championships for the two years. In the Throwball Competition we won the first places in the under 19 group in 1977 and under 17 group in 1978. Mahaluxmy Nadesu came first in the under 19 Tennequoit Competition.

In the English Singing Competition we won the 2nd places in the Senior Group in 1977 and the Junior Group in 1978. Our congratulations go to Shamini and Premini Chelliah for

winning the first places in the English Elocution Contests for both the years, and to Dushyanthi Pararajasingam for winning the 1st place in Tamil elocution for 1978.

The Hopen Gartners congratulate Maithrei Sabaratnam for gaining entrance to the Arts Faculty of the Jaffna Campus,

The following girls were elected to the School Prefect body in 1977 and 1978:- Chandrini Thambirajah, Priyanthi Jeyaweerasingham, Kanthi Navaratnam and Nalayini Chelliah. Our Congratulations go to them on this achievement.

We extend our sincere thanks to Miss Y. Jeyaratnam our House mistress for her encouragement, advice and support given to us. We also thank the vice-captains and the committee for their kind co-operation and help.

On behalf of all the Hopen Gartners, we wish to congratulate Miss. R. Sabaratnam on her marriage to Dr. K. Black, our thanks go to her for the immense help, support and encouragement, she most unselfishly rendered to the house during the past years. The Hopen Gartners will miss her in the future.

We shall be failing in our duty if we do not thank Mrs. H. J. Champion our P. T. I. for her advice.

We wish all the Hopen Gartners success in the coming years and let's keep the yellow flag flying high.

Nalayini Chelliah
&
Shobana Sathiyathan

Good Child House

- Staff Advisers:** — Mrs. S. Newton
— Miss L. Deva
- House Captains:** — 1977 Shanthini Ratnasingam
— 1978 Vasanthi Anandarajan
- Vice Captains:** — 1977 Sumathy Francis
— 1978 Kalamini Arulananthan

We have great pleasure in submitting the report of our House for 1977 and 1978. We have done quite well both in studies and in extra curricular activities.

We wish to congratulate Page house for winning the championship in the inter house sports meet. Our congratulation goes to Suganthy Jeyaratnam and Sri Janani Nadarajah for winning the championships. Our house was represented well in the college athletic team. Sri Janani Nadarajah broke the previous inter school Junior hurdles record.

We fared well in the English and Tamil Singing Competitions. I wish to congratulate Chandramalar Benjamin for obtaining the first place in the Junior group, Ranjithamalar Alagaratnam for the second place in the senior group and Vasanthi Thomas second place in the inter-group.

The Crowning success of our house was the election of Sharmini Winslow as the head girl. The following members of the prefect body Kamalini Rajasekaram, Sornavathany Anandarajan, Malathy Canagarajah, Nirmalini Navaratnarajah are from our house. Our congratulation goes to Swendrini Canagaratnam who has gained admission to the university. We congratulate Subashini Arumugam for obtaining the first place in the cookery competition.

We take this opportunity to thank Mrs. Newton and Miss L. Deva our staff advisers for the encouragement and valuable help they have rendered to us. We thank our

members of the staff who have taken a keen interest in the activities of our house and helped us in numerous ways. Without their advice and guidance we could not have achieved this success.

We wish to thank the vice-captain Kalamini and vice-captain Chandramalar for their kind co-operation and all the other members for their enthusiasm and willing co-operation in all activities. I wish the Good Child House every success in the coming years.

Shanthini Ratnasingam
&
Vasanthi Anandarajan

Page House

House Mistresses :	Mrs. M. Jeyasingham Miss. I. Edwards
Captains :	1977 Nalayini Kanagasabapathy 1878 Jayanthi Dharmarajah
Vice-Captains :	1977 Varahini Anantharethakan 1978 Shiomala Gnanaratnam

It is with great pleasure we present the report for the years 1977 and 1978.

The achievements of the House during this period have been outstanding.

In the field of sports we did very well and we hope the Pageans will keep it up in the years to come. We were the champions in the Inter House Athletic meet in 1977 and 1978. We came first in the March Past last year.

In 1977 Varahini-Anantharethaken was the champion in the under 15 group and Selvagowri Anantharethaken and Sivatharshini

Poothathamby were joint champions in the under 19 group. Our success in 1978 is greatly due to Bavananthy Balasubramanyam, Shiromila Gnanaratnam and the Anatharettchaken sisters—Varahini and Selvagowri who became champions in the under 9, 15, 17 and 19 group respectively.

In the Inter-House P. T. competition we regained our first place which we unfortunately lost last year. In Badminton, Net ball and Tenniquoit we again did very well.

In the Singing competition we came first in the Middle School English Singing and obtained first places both in the Junior and Senior Tamil Singing in 1977. We won the Tamil Singing competition in 1978. For the first time Individual English Singing competitions were held in 1978. Manjula Vijiyarajah and Aloma Aseervatham secured first place in the Junior and Senior groups.

In the 1977 Cookery competition Shiromila Gnanaratnam came second in the Senior group. We are proud to report that Shireen Manuelpillai and Jayanthi Kanagaratnam obtained first places in the Junior and Senior competitions respectively in 1978.

Our congratulations go to Varahini Anatharettchaken on her appointment as the Athletic and Games Captain of the School for 1978.

We have six Pageons. The Aseervatham sisters Aloma and Dilkusha, the Anatharettchakan sisters Selvagowri and Varahini Nalayini Kanagasabapathy and Rathy Rasiah on the School Prefect body.

Our congratulations to Bavani Somasundaram who is in America now under the A.F.S.

Vanithajothy Coomarasamy and Shanthila-Chelliah of our House have entered the Arts Faculty and we have to congratulate them.

Finally we will be failing in our duty if we fail to thank our House Mistresses Mrs. Jeyasingham and Miss Edwards for their

continuous encouragement and support at all times. Our thanks are due to our Vice-captains and to every Pagean who gave her best in all the activities of the House.

We wish the Pageans good luck.

**Malini Kanagasabapathy
and
Jayanth Tharmarajah.**

இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்தியில்

கைத்தொழில் துறையின் பங்கு (1948—1978)

கைத்தொழில் துறையானது இருபிரிவின் கீழ் நோக்கப்படுகின்றது. அவையாவன பாரிய கைத்தொழில், சிறு கைத்தொழில் ஆகும். பாரிய கைத்தொழில் வளர்ச்சியானது தனியார் துறை, அரசாங்கத் துறை எனும் இரு பிரிவின் கீழ் நோக்கப்படுகிறது. அதேநேரம் சிறுகைத்தொழில் வளர்ச்சியானது பின்வரும் 3 பிரிவின் கீழ் நோக்கப்படுகிறது அவையாவன (1) குடிசைக் கைத்தொழில் இதற்குள் குடும்ப அங்கத்தவரை ஒரு பகுதியாகவோ அன்றேல் முழுவதுமான ஊழியமாக கொண்ட கைத்தொழில். (2) பெருமளவு கூலிக்கு அமர்த்தப்பட்ட ஊழியத்தை அடக்கிய தான சிறு அளவிலான கைத்தொழில். (3) கைத்திறமை கைத்தொழில் இது பெரும்பாலும் சிறு அளவிலும் குடிசைக் கைத்தொழில் அடிப்படையில் கைத்திறமையால் உருவாக்கும் பொருட்களை அடக்கிய ஒன்றாகும்.

ஆகவே, கைத்தொழில் வளர்ச்சி என்னும் போது பாரிய கைத்தொழில், சிறுகைத்தொழிலின் இரண்டையும் அடக்கிய போதும் பாரிய கைத்தொழிலுக்கே பெருமளவு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில், பாரிய கைத்தொழிலினால் உற்பத்தி பெருகும் உற்பத்தி செலவு குறைக்கப்பட்டு வேலைவாய்ப்பும் அதிகரிக்கும். இதனால் பயிர்செய்கையில் நம்பியிருக்கும் மக்களின் அளவானது குறைக்கப்படுவதினால் அவர்கள் பயிர் செய்கையில் கவனம்

செலுத்தி உற்பத்தியைப் பெருக்குவதால் மக்களின் வருமானம் அதிகரித்து நாட்டுக்கு பயன்தரும் ஒன்றாக அமைகின்றது. ஆனால் கைத்தொழில் எனும் பெயரில் குடிசை கைத்தொழில் நீண்ட கால திட்டமாக வளர்க்க முனைவதால் அது ஏற்புடையதன்று. குறுகிய கால எல்லைக் கொள்கையாக இருந்தால் அது ஏற்புடையதாகும்.

இவ்வடிப்படையில் கைத்தொழில் வளர்ச்சி ஆராயப்படி 1956 வரை இலங்கையில் கைத்தொழில் வளர்ச்சி இடம்பெறவில்லை என்றே கூறலாம். ஏனெனில் இலங்கையின் பொருளாதாரம் மரபுரீதியாக அமைந்த கிராமிய விவசாய பொருளாதார முறையுடன் அந்நிய ஆட்சியில் இடம்பெற்ற நவீன விவசாய பொருளாதாரமாகிய பெருந்தோட்ட பொருளாதாரம் இணைக்கப்பட்டு இரட்டைப்பொருளாதார முறையில் வளர்ந்து வரலாயிற்று. நாட்டு வருமானத்தில் $\frac{1}{3}$ பகுதி இப்பொருட்களில் கிடைத்ததை கொண்டு கைத்தொழில் பொருட்களை இறக்குமதி செய்தனர். எனவே, 1956 வரை கைத்தொழில் கொள்கை என்ற ஒன்று இடம்பெறவில்லை. அதற்கான தேவையும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் 2ம் உலக மகாயுத்த காலத்தில் இறக்குமதி தடைப்பட்டதால் உள்நாட்டில் அத்தியாவசிய கைத்தொழில் பொருட்கள் பதிலீட்டு அடிப்படையில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டதுடன் அதற்கு சந்தை வாய்ப்பும் கிடைத்தது. இது ஓர் தற்காலிக வளர்ச்சியாகவே காணப்பட்டது. ஏனெனில் போரின் பின் இறக்குமதி அனுமதிக்கப்பட்டதால் உள்நாட்டு கைத்தொழில் பொருளினது கேள்வி குறையவே அவை கைவிடப்பட்டன. அத்துடன் எமது வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் சாதக நிலமை காணப்பட்டதால் அரசாங்கமும் கைத்தொழிலில் எதுவித முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. எனவே, கைத்தொழில் வருமானமானது தேசிய வருமானத்தில் 4% மாகவும் மொத்த வேலைப்படையில் கைத்தொழில் ஈடுபட்டிருந்தோர் 11% மாகவே காணப்பட்டனர்.

1956 ன் பின் ஏற்றுமதி வருமானம் வீழ்ச்சியடைந்து இறக்குமதி செலவு அதிகரித்தது. அத்துடன் சனத்தொகை அதிகரிப்பாலும் இலவசக் கல்வியினாலும் பெரும்பாலானோர் வேலைதேடி நகர்ப்புறத்தை நாடினர். இப்பிரச்சினையை தீர்க்க கைத்தொழிலை வளர்ச்சியடையச் செய்தல் அவசியமாயிற்று. எனவே அரசாங்கத்துறை, தனியார்துறை என்ற இருபகுதியினரும் இணைந்து கைத்தொழிலில் ஈடுபட முனைந்தாலும், தனியார்துறை பலவீனமான துறையாக காணப்பட்டதால் அரசாங்க துறையே கூடிய பங்கினை வகித்தது. 1955இல் கூட்டுஸ்தாபன சட்டம் அமல் செய்யப்பட்டு அதன் அடிப்படையில் தொழில் நிறுவனங்களும் சேவை நிறுவனங்களும் அரசாங்க முதலுடன் உருவாக்கப்பட்டது. இச்சட்டமானது

புதிய கூட்டுத்தாபனங்களை உருவாக்குவதற்காக 1957 இல் திருத்தி அமைக்கப்பட்டது. இச்சட்டத்தின் கீழ் பல உற்பத்தி நிறுவனங்கள் கூட்டுத்தாபனங்களாக்கப்பட்டன. கைத்தொழில் முயற்சிக்கு தேவையான மூலதனவசதியை அளிப்பதற்காக வங்கி கொள்கை மாற்றி அமைக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு 1960ன் பின் வெற்றிகரமாக செயல்படத் தொடங்கியது.

1959 இல் பொதுதுறை, தனியார் துறை இரண்டு துறைகளை யும் இலங்கை பொருளாதார அபிவிருத்தியில் ஈடுபடுத்துவதற்காக 10 ஆண்டுத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. இத்திட்டத்தின் பிரதான நோக்கம் வேலையற்றோருக்கு வேலைவாய்ப்பளிப்பதும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை அதிகரிப்பதும், தேசிய வருமானத்தை சமமான முறையில் பெறவும் வெளிநாட்டு கொடுப்பனவை சமப்படுத்துவதுமாகும். எனவே இந்நோக்கங்களை நிறைவேற்ற கைத்தொழில் அபிவிருத்தி இன்றியமையாததாக விளங்கியது. எனவே கைத்தொழில் அபிவிருத்திக்காக உருப்படியான நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் மேற்கொண்டது. அனுமதிச்சீட்டு வழங்கும் முறை, அனுமதிப்பங்கு முறை, உயர்ந்த தீர்வைகள் போன்ற தொகைரீதியான இறக்குமதி கட்டுப்பாடுகள் புகுத்தப்பட்டன. அத்துடன் அத்தியாவசியமற்ற பொருட்கள் முற்றாக தடைசெய்யப்பட்டன. இவ்வாறாக 1956 வரை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த தாராள இறக்குமதி கொள்கையானது 1960 ம் ஆண்டு ஓகஸ்டுடன் தடுக்கப்பட்டு கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் இறக்குமதி அளவின் மீது விதிக்கப்பட்டன. இதனால் 1956 இல் 201 கோடி ரூபா பெறுமதியாக இருந்த இறக்குமதி 1961 இல் 170 கோடி ரூபாவாகி அஃது 19% ஆல் குறைந்தது. இறக்குமதிக்கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக இறக்குமதி மாற்றி அமுக்கப்பட்டது. இந்நிலையில் இறக்குமதி பதிலீட்டுத் தத்துவம் வலியுறுத்தப்பட்டது. இறக்குமதி அளவு கட்டுப்பாட்டினால் அப்பொருட்களை உள்நாட்டில் உற்பத்தி செய்து சிறந்த லாபம் உழைக்கக்கூடிய ஒரு பாதுகாப்பு சந்தையை உருவாக்கியது. இந்நிலையில் தனியார் பலர் இறக்குமதிப் பதிலீட்டு பொருள்களின் உற்பத்தியில் நாட்டம் கொண்டனர். இறக்குமதி கட்டுப்பாட்டில் பெறப்பட்ட செலவாணியை கொண்டு கைத்தொழிலுக்கு தேவையான மூலப்பொருட்கள் தொழில் நுட்ப முகாமைச்சேவை, தொழில் நுட்ப அறிஞர் ஆலோசனைகளை பெற முடிந்தது.

கைத்தொழிலினை பெருக்க வரிக் கொள்கையிலும் அரசாங்கம் மாற்றத்தினை மேற்கொண்டது. புதிய கைத்தொழிலுக்கு முதல் 5 வருட வரிவிடு முறை பங்குலாபம். லாபம் என்பவற்றிலான வரி விலக்கு, ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தின் லாபத்திலான வரிவிலக்கு மற்

றும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தொழிலுக்கு தேவையான எந்திரக்கல், உபகரணங்கள், உதிரிப்பாகங்கள் என்பவற்றின் மீது சலுகை அளிக்கப்பட்ட தீர்வை வரிவீதங்களின் கீழ் இறக்குமதி செய்ய அனுமதி ஆகிய உருவில் கைத்தொழிலுக்கு தூண்டுகோல் அளிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு வரித்தூண்டு கோலின் கவர்ச்சி காரணமாக குறிப்பிட்ட ளவு பெர்ய தொழில்கள் நிறுவப்பட்டன.

மத்திய வங்கி மேற்கொண்ட சில நாணய சம்பந்தமான நடவடிக்கைகளும் கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்கு பக்கத்தணையாக விளங்கியது. வர்த்தக வங்கி கொடுகடனை மட்டுப்படுத்தி, போகப் பொருட்கள் சம்பந்தமான கொள்வனவுக்கு கொடுக்கும் கொடுகடன் வட்டி % த்தை அதிகரித்தது இறக்குமதியை கட்டுப்படுத்தி கைத்தொழிலை ஊர்க்குவிக்க நிதிதரட்டியது. அத்துடன் குறைந்த வட்டி % அடிப்படையில் கைத்தொழில்களுக்கு கடன்வழங்கவும் ஏற்பாடு செய்ததால் கைத்தொழில் பெருமளவுக்கு வளர்ச்சியடையலானது.

இக்காலப் பகுதியில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் வளர்ச்சியானது ஏற்றுமதிக்கான பெருந்தோட்டப் பொருட்களை பயன்படுத்தும் கைத்தொழில்கள் என்னும் இறக்குமதி அடிப்படையில் தற்போதிருக்கும் சந்தைக்கான பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் இறக்குமதி பதிலீட்டுத் தொழில் என இருபாகை அடிப்படையில் வளர்ச்சியடையலாயின. மேற்குறிப்பிட்ட அரசாங்க நடவடிக்கை காரணமாக பதிலீட்டு கைத்தொழில் பலவந்தமான இறக்குமதி பதிலீட்டு செய்முறை (அத்தியாவசிய உணவுப் பொருள்) இயற்கையான இறக்குமதி பதிலீட்டு செய்முறை (ஆடம்பரபொருள்) எனும் அடிப்படையில் வளர்ச்சியடைந்து வரலாயின. இதனால் 1948 ல் 50 % மாக இருந்த தயாரிப்புப் பங்கு 56 % மாக உயர்ந்தது.

1964-69க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் அரசாங்க கொள்கையில் பெருமளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதன் காரணமாக கைத்தொழில் பெருமளவு வளர்ச்சியடைந்து 1965 இல் ஒரு உறுதியான அடிப்படையில் முழுவிடயத்தையும் அடக்கியதாக அந்நிய செலவாணி வரவு செலவுத்திட்டம் வகுக்கப்பட்டமையால் தனியார்குறை கைத்தொழில்களுக்கு தேவையான மூலப் பொருட்கள், எந்திரங்கள் என்பனவற்றின் இறக்குமதிக் தேவைக்காக 20 கோடி டொலர் நாணயம் ஒதுக்கப்பட்டது. இது கைத்தொழில் அபிவிருத்திக்கு வரவேற்றத்தக்க ஓர் அம்சமாக அமைந்தாலும் அந்நிய செலவாணி பிரச்சினையானது இக்காலப்பகுதியில் மிகமோசமான நிலமை

யில் காணப்பட்டதால் கைத்தொழில் வளர்ச்சி வேகம் பின்னிழுக்கப்பட்டது. எனவே இப்பிரச்சினையை தீர்த்து கைத்தொழிலினை விருத்தியுறச் செய்வதற்காக பிரித்தானிய பவுண் பெறுமதி குறையை தொடர்ந்து 1967 இல் வெளிநாட்டு நாணய பெறுமதி 20% த்தினால் குறைக்கப்பட்டது. அத்துடன் 1968 வைகாசியில் அந்நிய செலவாணி உரிமைச் சான்றிதழ் திட்டம் புகுத்தப்பட்டது. இதன் முக்கிய நோக்கம் இறக்குமதியினை கட்டுப்படுத்தி ஏற்றுமதியினை பலவினப்படுத்தலாகும். இப் பலவினப்படுத்தல் கொள்கை ஊடாக கைத்தொழில் துறைக்கு ஊக்கமளிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். மேலும் வர்த்தக கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றமும் கைத்தொழிலுக்கு சாதக நிலையை உருவாக்கியது. அதாவது மூலப் பொருட்களுக்கும், உதிரிப் பாகங்களுக்கும் இறக்குமதி தீர்வை குறைக்கப்பட்டது. இதன் பயனாக கைத்தொழில் வளர்ச்சியும் வருடாந்தாம் 9.7% மாக உயர்ந்தது. அநேக சந்தர்ப்பங்களில் வரிகள் பூரணமாக நீக்கப்பட்டன. இதனால் கைத்தொழில் துறைக்கு ஏற்பட்ட செலவு அதிகரிப்பினை ஓரளவுக்கு ஈடுசெய்தது. இதன் பயனாக இக்குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் 100 மேற்பட்ட புதிய கைத்தொழில்கள் நிறுவப்பட்டன:

1970 இல் அதிகரித்த வேலைப்படையினருக்கு வேலைவாய்ப்பு அளிக்கவும் அந்நிய செலவாணி பற்றிக் குறைவினை நிவிர்த்தி செய்யும் 5 ஆண்டுத்திட்டம் அமூல் செய்யப்பட்டு அதில் சிறு கைத்தொழிலுக்கு கூடிய முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது. அத்துடன் உள்நாட்டு மூலவளங்களை பயன்படுத்தி உற்பத்தி செய்யும் 400 கைத்தொழிற் கூறுகளை 1971 இல் அரசாங்கம் அங்கீகரித்தது. அத்துடன் கைத்தொழில் பொருட்களின் ஏற்றுமதிக்கு ஊக்கமளிப்பதற்காக ஏற்றுமதி லாபத்தின் மீது 3 வருட வரிவிடுமுறை ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருட்களின் கேள்விப் பெறுமதியில் 5% கழிவு 65% அந்நிய செலவாணி உரிமை சான்றிதழின் மேலதிகம் போன்ற தூண்டுகோல் அளிக்கப்பட்டது. 1971 இல் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிகளாலும் 1977 இல் ஏற்பட்ட வன்செயல்களாலும் நாட்டின் பொருளாதார நிலமை பாதிக்கப்பட்டது. இதனால் அரசாங்கம் அபிவிருத்திக்கு ஒதுக்கிய ஒதுக்கீடுகளை புனருத்தாரண வேலைதனில் ஈடுபடுத்த வேண்டிய துர்ப்பார்க்கிய நிலைக்கு ஆனது. எனவே நாட்டில் ஏற்பட்ட இந்நிலமை கைத்தொழில் அபிவிருத்தியில் ஒரு தாமத நிலமையை உருவாக்கினாலும் 1970-71 ஆண்டில் 72.5 கோடி ரூபாவில் இருந்த உற்பத்தி பொன் பெறுமதி 1975 ம் ஆண்டில் 278.6 கோடி ரூபாவுக்கு அதிகரித்தது. இந்நிறுவனங்களில் வேலைக்

சுமர்த்தப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை 18766 இலிருந்து 1975 இல் 38000 க்கு அதிகரித்தது.

1978 ஓ ஆண்டு ஜனவரி 31 இல் பொருளாதார வளர்ச்சியை உருவாக்குதல், வளர்த்தல் வெளிநாட்டு முதலீட்டை ஊக்குவித்து தூண்டு விக்கும் முகமாகவும் கைத்தொழிலினை அபிவிருத்தி செய்து வேலைவாய்ப்பு வழங்கவும் கொழும்பு பெரும்பாக ஆணைக்குழுவானது நிறுவப்பட்டு அக்கூட்டத்தில் வரையப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பரப்பில் அலுவல்களை கொண்டு நடாத்த முனைந்துள்ளது. அத்துடன் ஏற்றுமதி பொருளாக்க வலயம் அஃது கட்டற்ற வர்த்தக வலயம் ஆனது அறிமுகப்பட்டதால் கைத்தொழிலில் விரைந்த தொரு வளர்ச்சியை அடையலாம் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

இவ்வாறாக இலங்கை 1948 இல் சுதந்திரமடைந்தபோதும், 1956 ன் பின் எதிர்நோக்கிய சென்மதி நிலுவைப் பிரச்சினையின் காரணமாக இலங்கை அரசாங்கமானது கைத்தொழிற் கொள்கை அவசியமானது என உணர்ந்து அதற்கான திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்ட காலந்தொடக்கம் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் கைத்தொழிலானது முக்கிய இடத்தினை வகிக்க தொடங்கி காலத்திற்கு காலம் அரசாங்க கொள்கையின் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் காரணமாக ஒரு உறுதி நிலை அடைந்து பொருளாதாரத்தில் 13 சத வீத பங்கினை வகிக்கின்றது.

செல்வி ஜெ. பாய்
ஆசிரியை

வழுக்கி விழுவோமே — ஏன் என்று தெரியுமா?

“ இருள் சூழ்ந்த வேளை பாழங்கிணற்றைச் சுற்றி வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறோம். ” என்றார் பரமஹம்சர். இதை விட வேறு வார்த்தைகளால் வாழ்க்கையை வர்ணித்துவிட முடியாது. அந்த வேகத்தோடு ஓடும் வாழ்க்கை தடைகள் மீது மோதும்போது எழுந்த சத்தமே ஆராய்ச்சி. மயங்கிய நிலையில் தொடங்கிய மனிதனின் பயணம் மயக்கத்தில் முடிகின்றபோதும் கூட இது சரியான என்ற ஆராய்ச்சி

எங்கும் நடாத்தப் படுவதே இல்லை. ஆடிய ஆட்டம் தொடர்கிறதே தவிர அதன் வெற்றி தோல்விகள் ஒரு போதும் நம்மால் அளக்கப்படுவதில்லை. இன்றைய அகிலத்தின் முன்னேற்றத்தில் இப்படி எத்தனையோ சிந்தனைகளும், மூட நம்பிக்கைகளும். பிரச்சனைகளும் தீர்வு காண முடியாமல் இருக்கின்றன. அதே வேளை தீர்த்து வைக்கப்பட்ட சில பிரச்சனைகள் எவ்வாறு தீர்க்கப்பட்டன என்று அறியாமல் இருக்கிறோம்.

இதோ ஒரு சிறு நிகழ்ச்சி, நிலத்திலே நடக்கிறோம், ஏன் அதிகம் ஓடி விளையாடுகிறோம். அப்போதெல்லாம் நாம் வழக்கி விழுகிறோமா? இல்லையே. ஆனால் பளிங்குத் தரையில் தண்ணீர் பரவி இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் நாம் வேகமாக நடப்போமா? இல்லையே; வழக்கி விழுவோம் என்று எங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் ஏன்வழக்கி விழுகிறோம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிவதில்லை. இதுவரை இது பற்றிச் சிந்தித்து காரணம் கண்டீர்களா? அல்லது நமக்கேன்வீண் ஆராய்வு என்று இது பற்றிச் சிந்திக்காமலே விட்டு விட்டீர்களா?

நாம் நிலத்தில் நடக்கும்போது நமது காலுக்கும் நிலத்துக்கும் இடையில் ஏற்படும் ஒரு விசைக்கு காரணமாயுள்ள அந்த வழக்கலைத் தடை செய்யக் கூடியதாக அவ் விரு பொருட்களுக்கும் இடையில் “உராய்வு” என்ற பண்பு காணப்படும். இந்த விசை உராய்வு விசை எனப்படும். உராய்வு என்பது தற்சீர்மை விசை. இயக்கத்தை தடுப்பதற்கு போதியதிலும் கூடிய உராய்வு நிகழ்வதில்லை.

இத்தகைய உராய்வானது அன்றாட பொறியியலில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. நாம் நடக்கும் போது அடி பின்னோக்கி நழுவுவ பார்க்கின்றதை அவதானித்தீர்களா? அப்படியிருந்தும் நாம் நடக்கிறோமே? ஏன் நழுவி விழவில்லை. பின்னோக்கிச் செயற்படும் நிலத்தின் உராய்விலேயே நாம் நழுவி விழாமல் தடுக்கப் படுகிறோம். வேகமாக நடக்கிறோம். அப்போதும் கூட இந்த உராய்வு தொழிற் படுகிறது.

ஒரு மேசையில் புத்தகங்களை வைக்கின்றோம். அப் புத்தகங்கள் வழக்கி விழுகிறதா? இல்லையே. ஒரு விரலினால் அப் புத்தகங்களைத் தள்ளுகிறோம். அப்போது புத்தகங்கள் அசையவில்லை. இரண்டு விரல்களினால் தள்ளுகிறோம். அப்போதுங்கூட அசையவில்லை, ஆத்திரமடைந்த நாம் மீண்டும் பலமாகக் கையினால் தள்ளுகிறோம். அப்போது புத்தகங்கள் அசைகின்றன. முதல் அசையாமல் இருந்ததற்கும், பின்னர் அசைவதற்கும் காரணம் என்ன? பொருள் சமநிலையில்

உள்ளபோது உராய்வின் பருமனானது பொருள் இயங்க எத்தனிக்கும் போது இயக்கத்தை மட்டுமட்டாக தடுக்கக் கூடியதாக இருக்கும். உராய்வின் திசையானது எந்தத் திசைக்கு நாம் பொருளை இயக்க முயற்சிக்கின்றோமோ, அந்தத் திசைக்கு எதிராகத்தான் தொழிற்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வரைக்கும் இயக்கத்தை உண்டு பண்ண நாடும் விசைக்கு சரி சமமாக இருக்கும். அந்த நிலையிலும் கூட. பொருள் இயங்க எத்தனிக்குமே தவிர இயங்காது. அதிலும் பார்க்கச் சற்று கூடுதலான விசையை ஏற்படுத்துவோமானால் பொருள் இயங்கி விடும். இது நாம் அனுபவ ரீதியாகக் கண்ட உண்மைகள். இவற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் இவற்றைப் பலமுறை செய்து முடிவுகளைத் தொகுத்து உராய்வு விதிகள் என்று வரையறை செய்தனர்.

பொது வாழ்க்கையின் பொறிமுறைப் பிரச்சினைகளில் உராய்வு பங்கு பற்றுகின்றது. ஓர் ஏணிக்கும் தரைக்கும் இடையே உராய்வு இல்லையாயின் ஏணியானது நிலைக்குத்திற்குச் சாய்ந்த யாதுமொரு நிலையில் வைக்கப்பட்டால், சமநிலையில் இருக்காது. ஒப்பமான நிலத்தில் உராய்வு இருக்காது. இயக்கத்திற்கு எதிராக உராய்வு விசை தொழிற்படாது. ஒப்பமான தரையில் ஏணி சாய்த்து வைக்கப் பட்டால் நழுவி விழுந்து விடும்.

ஒப்பமான தளத்தில் வைக்கப்பட்ட ஏணியானது வழக்கி விழும். ஆனால் தளம் கரடானதாக இருந்தால் அந்த வழக்கலைத் தடை செய் யக் கூடிய உராய்வு விசை ஆவது வழக்கல் திசைக்கு எதிராகச் செயற்பட்டு ஏணி நழுவாமல் இருக்க வழி செய்கிறது. எனவே சில செயல்களில் அவற்றிற்கு எதிராகச் செயற்பட்டு இயக்கத்தை தடை செய்யும் இவ்வுராய்வு விசை செயற்படா விட்டால் அச் செயல்கள் வெற்றி அளிக்காமல் விட்டு விடும். இதைப் பற்றி இதுவரை நாம் சிந்தித்ததே இல்லை.

புகை வண்டியின் இயக்கத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். புகை வண்டி எஞ்சின் ஒன்று அதன் பின்புறமாக அதன் பெட்டித் தொட ரொன்றைக் கொண்டிராமல் இருப்பினும் பின்னோக்கி செயற்படும் ஒரு வெளி விசை இருந்தால் ஒழிய முன்னோக்கி இயங்க முடியாது. எஞ்சி னால் அதன் சில்லுகளைச் சுற்றுமாறு மட்டுமே செய்ய முடியும். நடை முறையில் செலுத்தும் சில்லுக்கும் தண்டவாளத்திற்கும் இடையே யான உராய்வானது சுற்றுதலைத் தடுக்கவோ தொடுகைப் புள்ளியில் நழுவுலைத் தடுக்கவோ நாடும். இவ்வாறாகச் சில்லு தண்டவாளத்தின் வழியே உருளுமாறு செய்யப்படுகின்றது. இங்கு செயற்படுமாறு செய் யப்படும் உராய்வு விசை முன்னோக்கி செயற்படுகின்றது. இவ்

உராய்வு எஞ்சின் இழுப்பு விசையில் பருமனைத் தருகிறது. இவ்வாறு தண்டவாளத்தில் புகைவண்டி இயங்குகிறது.

இயக்கத்திற்கு தடையாக இயங்கும் உராய்வு விசையானது இயக்கத்திற்கு உதவியாகவும் அமைகிறது. இவ்வாறு உராய்வு விசை F என குறிக்கப்படுகிறது. ஒரு பொருளின் இயக்கத்திற்கு எதிராக ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு உராய்வு விசையே செயற்படும் என முன்னர் கண்டோம். இவ்வாறு அளவானது “எல்லை உராய்வு” என்று சொல்லப்படும். இதன் பருமனானது “எல்லை உராய்வு விசை” என்று கூறப்படும். ஒவ்வொரு தாக்கத்திற்கும் சமனானதும், எதிரானதுமான மறு தாக்கம் உண்டு என்று சேர் ஐசாக் நியூட்டன் கூறினார். ஒரு மேசையில் இயங்க எத்தனிக்கும் அல்லது இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொருளிற்கு எதிராக செயல்படும் உராய்வு விசையைக் கணிக்க முற்படும் போது நியூட்டன் கூறிய மறுதாக்கத்தை கவனத்திற் கொள்ளத் தவறக் கூடாது. பொருளுக்கும் மேசைக்கும் இடையே ஏற்பட்ட தாக்கம் காரணமாக பொருளில் ஏற்படும் மறுதாக்கம் தளத்திற்குச் செங்குத்தாகத் தாக்கும்.

எல்லை உராய்வின் பருமனானது பரப்புகளுக்கிடையேயுள்ள செங்குத்தான தாக்கத்துடன் குறிப்பிட்ட ஒரு மாறா விகிதத்தைக் கொண்டுள்ளது. இவ்விகிதம் “உராய்வுக் குணகம்” (μ) எனக் கூறப்படும். μ ஆனது பொருட்களின் பரப்புகளின் தன்மையில் சார்ந்துள்ளது. செங்குத்தான அழுக்கம் மாறாதிருக்கும் வரையில் உராய்வின் அளவானது அது தொடுகையுடன் இருக்கும் பரப்புக்களின் பரப்பளவுகள் வடிவம் ஆகியவற்றில் தங்கியிருக்காது. எனவே உராய்வு விசையானது செவ்வன் மறு தாக்கத்தினதும் உராய்வுக் குணகத்தினதும் பெருக்கத்தினால் தரப்படும். இங்கு உராய்வு விசையானது எல்லை உராய்வு விசையாகக் கருதப்படும். இதை சமன்பாடு வடிவில் $F = \mu R$ எனக் கூறலாம்.

உராய்வு விசையானது எப்போதும் μR இற்கு சமமானதாக இருக்காது. இயக்கம் ஏற்படும் தறுவாயில் மட்டும் தான் சமனாக இருக்கும். இயக்கத்தின்போது செயற்படும் உராய்வு விசையானது எல்லை உராய்வு விசையிலும் பார்க்க சற்று குறைவானதாக இருக்கும். எனவே இயக்கத்தின்போது $F < \mu R$ ஆகும்.

இயக்கத்திற்கு எதிராக செயற்படும் உராய்வை எதிர்க்க வேண்டுமானால் அங்கு செயற்படும் உராய்வு விசையிலும் பார்க்க கூடியளவு விசையை பிரயோகித்து பொருளை இயக்க வேண்டுமென்பது

தெளிவு. மேசையில் இருக்கும் பொருளை தள்ளுவதிலும் பார்க்க உருளச் செய்வது சுலபமாகத் தெரிகிறது.

எனவே வாழ்க்கையில் பணம் எங்கே? உணவு எங்கே? என்று தேடி அலைந்தால் மட்டும் போதாது. இயற்கை நியதிகள் நடைமுறையில் அத்தியாவசியமானவையாக எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவற்றை நாம் அறிந்து விளைவுகள் சாதகமாகவும், பாதகமாகவும் அமைவதை சிந்தித்தல் அவசியம். புவியீர்ப்பு விசை இல்லாமல் நிற்க முடியுமா? தெருவில் வாகனம் சென்று கொண்டிருக்கிறது. தெருவுக்கும், வாசனத்திற்கும் இடையே உராய்வு இருப்பதால் தான் வாகனங்கள் வழக்கி விழாமல் வீதியில் செல்கின்றதெனக் கண்டோம். இதே உராய்வு விசை இல்லாத ஒப்பமான தரையில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் வாகனம் மாற வேகத்துடனே சென்று கொண்டிருக்கும். வாகனம் தன் வாழ்நாள் பூராவும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். தடுப்புகள் ஏதாவது உண்டாகி வாகனம் சறுக்கப்பட்டால் வாகனம் நிச்சயம் வழக்கி விழுந்து தடம் புரளும் நிலை உருவாகிறது. இத் தெருவின் பக்கங்களில் கடல் இருந்தால் முடிவு உங்களுக்குத் தெரியும். வழக்கிய வாகனம் கடலினுள் தான் பாய்ந்து அமிழும், எனவே உராய்வு செயற்படாவிடில் இயற்கையாக நிகழும் சம்பவங்கள் எல்லாம் அசம்பாவிதங்களாகி விடும்.

மனித வாழ்வு அர்த்தமற்றது: 'இலட்சியமே அர்த்தம்' என்றான் ஓர் ஆங்கில நாட்டு அறிஞன். இப்படிவாழ்ந்து ஒருவன் அப்படியானான் என்று ஒன்று மனிதனின் மூளையைத் தட்டினாலுங்கூட அதன் கதவுகள் திறக்கப்படுவதேயில்லை. "வந்தோம் ஏதோ வாழ்கிறோம்" என்று ஒருவன்; "சேர்ந்தோம் அனுபவிக்கிறோம்" என்று ஒருவன்; "தேய்ந்தோம் தவிக்கிறோம்" என்று ஒருவன்; இப்படி எத்தனையோ ரகங்கள். அலட்சியமான நோக்கு, இலட்சியமற்ற போக்கு, விளைவைப் பற்றியே சிந்திக்காத விரைவு, இவையே மனிதனின் துன்பங்களுக்கு அத்திவாரங்கள். ஓ மனிதனே! உன் வேகத்தைச் சற்று தணித்துக் கொள். உறங்கும் உண்மைகள் உனது உள்ளத்துள் இறங்கட்டும். எதையும் தெளிவுடன் சிந்தித்து ஆராய்ந்து பார்த்து விளக்கம் தேடி ஓடு.

பத்மா தம்பிராசா
க. பொ. த. (உயர்தரம்)
கலைப்பிரிவு

எத்தனை கோடி பணமிருந்தாலும் . . .

கவிதா வானில் தோன்றிய அந்த முழுமதியை ஏக்கத்தோடு பார்த்தவாறு மேல்மாடி முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்தாள்: நீண்ட தொரு பெருமூச்சு அவளிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. இனி வாழ் நாள் முழுவதுமே இந்தப் பெருமூச்சுத்தான் எனக்குத் துணையா? வினாவியது அவள் மனம். அந்தப் பால் போன்ற நிலா வெளிச்சத்தில், கீழே காலையில் அவள் கண்களில் தென்பட்ட காட்சி அவள் மனதை அப்படியே பிழிந்து வதைத்தது. ஓர் இளம் தம்பதியர் கையில் தம் மழலைச் செல்வத்தை சுமந்தபடி கலகலப்பாகச் சிரித்துப் பேசியவாறே சென்றார்கள்.

“ஓ! எனக்கும் இந்தப் பாக்கியம் கிட்டுமா?” அவள் மனம் ஓலமிட்டது. பயங்கரமான ஒரு தனிமை அவளைக் கசக்கிப் பிழிந்தது. தான் தனியே ஏதோ ஒரு குனியத்தில் விடப்பட்டதாக உணர்ந்தாள். மனதின் வேதனையைத் தணிக்க எழுந்து உள்ளே சென்று, புத்தகமொன்றை விரித்தபடி கட்டிலில் அமர்ந்தாள். மனம் சலனமுற்றபோது புத்தகத்திலே தான் கருத்துன்ற முடியுமா? அவள் நினைவலைகள் மீண்டும், மீண்டும் தன் கசப்பான அனுபவங்களையே நாடிச் சென்றன.

பணம்! ஆம் பணம்!!

அது ஒன்றுதான் அவள் வாழ்வில் அனுபவித்தது.

தந்தையோ பெரும் வர்த்தகர். பணம், புகழ் சேர்க்கவேண்டும் என்னும் ஆசை தவிர, குடும்ப வாழ்வில் படாமலே ஒட்டி வாழ முற்பட்டார். அதனால் தானே என்னவோ, கவிதா தன் நினைவுகள் தெரியுமுன்னே தாயை இழந்துவிட்டாள். பின்னர் ஓர் ஆயாவினால் வளர்க்கப்பட்டாள். தாயில்லாத அவள் தன் தந்தையிடம் அன்பைத் தேடினாள். அவள் தந்தையுடன் சிரித்துப் பேசிய நாட்கள் குறைவு. ஆனால் தேவையான எல்லா வசதிகளையும் கொடுத்து உரிய வயதில் பாடசாலைக்கும் அனுப்பி வைத்தார்.

அவள் பணக்காரி என்பதால் ஆசிரியர்கள் முதல் வகுப்பு மாணவிகள் வரை அவளோடு பழகும்போது, வெளிவேஷம் போட்டார்கள். உண்மையான அன்பைச் செலுத்த யாருமே வரவில்லை. ஏனைய மாணவிகள் தம் பெற்றோரின் அன்பையும், பராமரிப்பையும், பாராட்டுதலையும் சொன்னபோது அவள் பிஞ்சு மனம் வேதனைப்பட்டது.

தந்தையிருந்தும் அங்கிருந்து கனிவான பார்வை இல்லை. அன்பான வார்த்தையில்லை. ஆனால் அவரது வறட்டுக் கௌரவத்தால் ஏற்பட்ட கண்டிப்பு மட்டும் ஏராளம். ஏழைப் பிள்ளைகளோடு சேரக் கூடாது. அவர்கள் வீட்டுக்குப் போகக்கூடாது. அவர்கள் நமக்குத் தகுதியல்ல, என்றெல்லாம் நிபந்தனைகள் விதித்து, அவளை வீட்டுக்குள்ளேயே பூட்டி வைத்தார்.

அதனால் மனம் நொந்த கவிதா, தன் பெரும்பாலான நேரத்தைப் புத்தகங்கள் வாசிப்பதில் செலவிடப் பழகிக் கொண்டாள். படிப்பிலே முன்னேறி வந்த அவள், பாடசாலை இறுதிப் பரீட்சையிலும் திறமையாக சித்தியடைந்தாள். அந்தஸ்தோடு உயர் பட்டமும் சேர்ந்தால் புகழ் கூடும் என்று நினைத்தாரோ என்னவோ! அவள் தந்தை தொடர்ந்து அவள் கல்லூரி வாழ்விற்கும் அனுமதி தந்தார்.

கவிதாவின் மனம் இதனால் சற்றே மலர்ந்தது. தன் உயர் கல்வியை அவள் ஆவலோடு தொடர்ந்தாள். ஆனால், அங்கும் அவள் தந்தை கல்லூரியில் படிப்பைத் தவிர, வேறெந்தக் கழகங்களிலும் சேரக்கூடாது. தன்னுடைய புகழையும், அந்தஸ்தையும் இழக்கும் வகையில் யாருடனும் பழகக் கூடாது என்று கடும் நிபந்தனையொன்றை அவள் இளம் உள்ளத்தில் பலவந்தமாகத் திணித்தார்.

அதன் உட்பொருளையும் அவள் அறிந்ததால் சொல்ல முடியாத வேதனையில் அடிக்கடி தன் அம்மாவை மனதில் நினைத்து ஊமையாக அழுவாள். தனக்கு உடன் பிறந்த சகோதரனோ, சகோதரியோ இல்லையென அவள் மனம் வேதனையுற்றது.

கல்லூரியில் அவள் பணத்திற்காக வேஷம் போட்டு வந்த பல நண்பர்களைச் சந்தித்தாள். தன் மீது உண்மையான அன்பைப் பொழியும் ஓர் உள்ளத்தைத் தேடினாள். தன்னை வேலி போட்டு அடைத்துள்ள பணத்தால் எழுந்த போலி அன்பையும், மயக்கத்தையும் அவள் அறிந்ததால் யாருடனும் அதிகம் பழக மாட்டாள். பெரும்பாலும் பொழுதை நூலகத்திலேயே கழித்தாள்.

அங்குதான் அவள் கோபிநாதத்தைச் சந்தித்தாள். வேறொரு பிரிவில் கல்வி பயிலும் கோபியும் யாருடனும் பழகமாட்டான். எப்போதும் தனித்தே இருப்பான். அவனும் தன்னுடைய நேரத்தை நூலகத்திலேயே கழிப்பான். ஆரம்பத்தில் இருவரும் சந்தித்தபோது

புன்னகை புரிந்தார்கள். நாளடைவில் இருவரும் பழகத் தொடங்கினார்கள். தமிழிலக்கியங்களிலே நாட்டம் கொண்ட இருவரும் நல்ல எழுத்தாளர்களின் தரமான படைப்புகளை அலசி ஆராய்ந்தார்கள். இருவருமே மனம் விட்டுத் தம் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவார்கள். நாட்கள் செல்லச் செல்ல கவிதாவின் மனம் சலனமடையத் தொடங்கியது. அவள் மனம் அவனையே நாடுவதை உணர்ந்தாள்.

தந்தையின் கடும் நிபந்தனை அவளைப் பலமாக எச்சரித்தது. அவன் மீது கொண்ட அன்பை மறக்க முயன்றாள். தன் மனதிலே இடம் பிடித்த கவிதாவிடம் தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டாள் கோபி.

அவள் உள்ளத்திலே ஆயிரமாயிரம் இன்ப நினைவுகள் அலைபாய்ந்தெழுந்தன. ஆயினும் அவற்றிற்கும் மேலே பயங்கரமாக உறுமி நிற்கும் தந்தையின் நிபந்தனை, சட்டென அவளைச் சுய நினைவிற்குக் கொண்டு வந்தது. தன்னுடைய இயலாமையை நினைத்து மனம் புழுங்கினாள். இயல்பாகவே தந்தைக்குப் பயந்து நடந்தவள், காதலை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கினாள்.

தன்னுடைய ஏமாற்றத்தையும், வேதனையையும் மறைத்தவாறு அவனிடம் “கோபி! உங்களிடம் நான் பழகியது வெறும் நட்புத்தான். இலக்கியத்திலே உங்களுக்கிருந்த ஈடுபாட்டினால் தான் நான் உங்களிடம் பழகினேன். அதை நீங்கள் காதலாகக் கணித்து விட்டீர்கள். நான்... நான்... உங்களை என்னுடைய நண்பனாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறேன். என்னை... என்னைத்... தவறாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டாம்.” ஏமாற்றத்திலும் உறுதியாக ஒலித்தது அவள் குரல்.

இந்தப் பதிலை கோபி சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. எதிர்பாராத ஏமாற்றத்தினால் மனம் நொந்து ஒரு கணம் நின்றாலும், மறுகணமே தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

“என்னை மன்னித்து விடுங்கள் மிஸ் கவிதா. நான்... நான்... உங்களைத் தவறாக எடைபோட்டு விட்டேன். உங்கள் மனதைப் புண்படுத்தி இருந்தால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள் மிஸ், கவிதா, நான் போய் வருகிறேன்” என்றபடியே தள்ளாடியவாறு சென்றாள்.

“ஓ... கோபி! நான் தான் உங்களை ஏமாற்றி விட்டேன். நீங்கள் தான் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். என் தந்தையின் சிறையை உடைத்து என்னால் வெளியே வர முடியவில்லை. நான் என்ன செய்வேன்?” அவள் அன்றிரவு முழுதும் புலம்பி அழுதாள்.

“அம்மா. அம்மா... நீ எங்கேயம்மா போய் விட்டாய்? என் உள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ள, என் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொள்ள ஒரு உள்ளமில்லையே. என்னை இன்னொரு உயிரையும் துடிக்க வைத்து விட்டேனே!” தன் மனக் குமுறலைக் கண்ணீரால் கரைக்க முயன்றாள்.

நாட்கள் விரைந்தோடக் கல்லூரியின் இறுதிப் பரீட்சையையும் முடித்துவிட்டு வீடு திரும்பினாள் கவிதா. கல்லூரி வாழ்வில் ஏற்பட்ட அந்த அனுபவம் அவளால் மறக்க முடியாதவாறு உள்ளத்தின் ஆழத்தில் பதிந்து விட்டது.

அவள் தனிமையைப் போக்க, அவளின் அனுமதி பெறாமலேயே திருமண ஏற்பாடுகளை அவள் தந்தை செய்து விட்டார். அவளுடைய ஆசைகளை, எதிர் பார்ப்புகளை அறிந்து கொள்ளும் மனப் பக்குவம் அந்த வியாபாரியிடம் இருக்கவில்லை. பணம் பணத்தோடு தானே இணையும். கடைசியில் பெரும் வர்த்தகரான சங்கர் என்னும் வாலிபனுக்கே கவிதா கழுத்தை நீட்டவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. திருமணத்தில் ஆடம்பரத்திற்கும், விருந்துபசாரங்களுக்கும், சீர்வரிசைகளுக்கும், குறைவில்லாமலிருந்தது. தான் விரும்பி ஏற்காவிட்டாலும்கூட தனக்கென்று அமைந்த கணவனை அவள் ஏற்றுக்கொண்டாள். இதுவரை கிடைக்காத அன்பு தன் கணவனிடமிருந்தாவது கிடைக்கும் என்று நம்பினாள் அந்தப் பேதை.

சங்கரும் தான் ஒரு போலி என்பதை விரைவிலேயே காட்டி விட்டான் பொருளும், செல்வமும், புகழுமே அவன் குறுக்கோளாக இருந்தன. கவிதா பெயருக்குத்தான் அவன் மனைவி. அவளுக்குத் தேவையான பணத்தை அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தான் சங்கர். ஆனால் அவளுக்கு அன்பைக் கொடுக்கவில்லை, அவனுடைய உலகம் வேறெங்கோ இருந்தது.

கவிதா மனம் வருந்தினாலும் பொறுமையோடு கணவனுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளைக் குறைவில்லாமல் செய்து வந்தாள். ஆனால் சங்கரோ அவளைச் சிறிதும் சட்டை செய்யவில்லை. அவளுடைய விருப்பு, வெறுப்புக்களை ஆராய்ந்தறியும் அமைதி அவனுக்கு இருக்கவில்லை.

எப்போதும் பரபரப்பு!

பணம்! பணம்!! பணம்!!!

பணத்தை மேலும் பெருக்க என்ன வழிவகை செய்யலாம் என்று நினைத்தானே தவிர தனக்காக, தன்னோடு வாழ வந்திருக்க

கும் இந்த ஜீவனை மறந்தே வாழ்ந்தான். சினிமாவுக்குக் கூப்பிட் டால் நேரமில்லை என்பான். வேறெங்காவது செல்ல அன்போடு அழைப்பாள். அவன் மறுத்து விடுவான். அவளும் அவர் போக்கைப் புரிந்து கொண்டபின் அவனை எதிர்த்துப் பேசத் துணிவின்றி அடங்கி விட்டாள்.

சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபட்ட கவிதா கடிகாரத்தைக் கவனித் தாள். மணி பதினொன்றை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சங்கரை இன்னும் காணவில்லை. அவன் இப்படித்தான் நேரம் கழித்து வீடு திரும்புவான். இன்று தனக்குச் சாப்பாடும் வேண்டாமெனச் சொல் லிச் சென்றிருந்தான். காரணத்தை அவவிடம், அன்பு மனைவியிடம் சொல்ல வேண்டுமென்றுகூட அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. எல்லா வற்றையும் நினைக்க அவளுக்கு வேதனையால் நெஞ்சே வெடித்து விடும்போலிருந்தது.

விளக்கை அணைத்துப் படுக்கையில் சாய்ந்தாள், மனம் எங்கெல் லாமோ அலைபாயும்போது உறங்கத்தான் முடியுமா? மீண்டும் மீண் டும் அவள் காணாத அந்த அன்னையைத் தேடினாள்.

“ஓ, அம்மா! என்னை எதற்காக விட்டுச் சென்றாய்? என்னை ஏனம்மா டெண்ணாகப் பெற்று விட்டாய்? அதுவும் நான் ஏன் ஒரு பணக்காரியாகப் பிறந்தேன்? நான் படும் துயரைப் பார்த்தாயா? சிறு குழந்தைக்குப் பொம்மை ஒன்றை வாங்கிக் கொடுத்தால்கூட குழந்தை அதனுடன் எத்தனை அன்போடு உறவாடுகின்றது. நானென்ன உணர்ச்சிகள் இல்லாத பொம்மையா? ஊமையாக ஆசை களை எல்லாம் அடக்கி எப்படியம்மா என்னால் வாழமுடியும்? மற் றப் பெண்களைப்போல் சாதாரணமாக நானும் வாழ ஆசைப்படுகின் றேன். மண் குடிசையில் வாழ்ந்தாலும், அரை வயிற்றுக் கஞ்சி குடித் தாலும், சணவனின் அன்பு கிட்டுமானால் ஒரு பெண்ணுக்கு உள்ளம் நிறைந்து விடுமே! நான் ஏன் பணக்காரரின் மகளாகப் பிறந்தேன்?”

அவளுக்கு அந்நேரம் கோபியின் நினைவும் எழுந்தது! “கோபி! உங்களை நான் ஏமாற்றியதற்குக் கிடைத்த பரிசைப் பார்த்தீர்களா? உங்களை எப்படித் தவிக்க விட்டேன். பணமும், அந்தஸ்தும் என்னை உங்களோடு நெருங்க விடவில்லை. இன்று எல்லாம் இருந்தும் வாழ் வில்லாமல் ஊமையாக அழுகின்றேன். நான் விரும்பாத இந்த வாழ்வை விட்டு விலகிச் செல்லலாம். ஆனால் நான் ஒரு பெண். இந்தத் தாலி என்னும் வேலியைத் தாண்டி ஓடமுடியாது. என்ன தான் மனம் ஒன்றாகாத வாழ்வானாலும் என்னால் அவரைப் பிரிந்து

வாழ்ந்து விட முடியுமா? சமுதாயத்தின் சந்தேகமும் ஏளனமும் நிறைந்த பார்வையை என்னால் தாங்கத்தான் முடியுமா?

பணத்தால் எல்லாம் முடியும் என்று நினைக்கும் என் தந்தை போன்றவர்கள் பணத்தை விட ஒரு இதயம் தேடும் வேறொரு பொருளாகிய அன்பு உண்டு என்பதை உணர மறுக்கிறார்களே! அப்பாவிடம் தேடிய அன்பு கணவனிடமாவது கிட்டும் என்று நினைத்தேனே, அது அங்கும் கிடைக்கவில்லையே?

பணம்! பணம்!!

பணந்தான் எல்லாம் என்று பறக்கும் இவர்களிடையே வாழும் எனக்கு ஆசைகளே வரக் கூடாது. என்னைப் போன்ற கோழைகளால் சமுதாயம் விதித்த கோட்டைத் தாண்டி வெளியே செல்லவும் முடியாது. இனி இறைவன் வீட்ட வழி. என் கணவன் என்றே ஒரு நாள் என்னைத்தேடி வருவார், அப்போது மாறாத அன்போடு அவருக்குப் பணிவிடை புரிவேன், என்ற உறுதியோடு வாழ்கிறாள் கவிதா. அவளைப் போன்றவர்கள் அப்படித்தான் வாழமுடியும். அவள் நினைவலைகள் மெல்ல மெல்ல உறக்கத்தோடு மறைந்து சென்றன.

கவிதாவைப்போல் இன்று எத்தனை பெண்கள் உதட்டிலே புன்னகையும், உள்ளத்திலே வேதனையுமாக வாழ்கிறார்கள். காலம் என்னும் நதியினிலே வாழ்க்கை என்னும் படகைச் செலுத்துவதற்கு செல்வமும் தேவைதான். ஆனால், அதைத் தேடுவதிலேயே குறியாக இருந்தால் வாழ்வில் பயனே இல்லை.

“எத்தனை கோடி பணமிருந்தாலும் நிம்மதி வேண்டும் வாழ்க்கையில்”
(யாவும் கற்பனை)

சியாமலா வஸ்தியாம்பிள்ளை
க. பொ. த. (உயர்தரம்)
கலைப்பிரிவு

பாட்டாளியின் வாழ்வினிலே!

ஆண்டவனுக் கடுத்தவனாய் உலகினைப் படைத்திடவே
உயிர் பெற்றெழுந்து வந்த பாட்டாளி
அணுவணுவாய்ச் சாகின்றான் இவ் வையகத்தில்.

உரிமையோடு பிறந்து உரிமை இழந்ததன் பால்
உரிமை கோரிக் குரலெழுப்பும் வேதனைக் குரல்களெல்லாம்
ஆணவத் திமிர் பூண்ட ஆத்துமாக்களால் அடக்கி
ஆளப்படும் விந்தை காண்கின்றேன்.

படைத்தவ னொருவனிருக்க மற்றவனதனைப் புசிக்கின்றான்
அதைக் கேட்க ஒரு குரலெழுந்து விட்டால்
மடக்க மறுகுரல் எழுகின்றதே!
பாஷாணக் கரத்தின் பஞ்சாடை விரிப்பிலே!
பந்தாடப்படுகிறான் பாட்டாளி!

ஏனென்று கேட்கவெழுந்த போது
வெறி கொண்ட வேங்கையொன்று
சீறக் கண்டு பற்றுக் கோடற்ற
பசலையெனத் துவள்கிறான் பாட்டாளி!

நெஞ்சுரமென்பது கொஞ்சமுமின்றி வஞ்சுரங் கொண்ட
வஞ்சகனவன்

ஆசாரம் பண்ணி அபகபடம் செய்யும்
அபத்தம் போதாதென்று தொழிலாளி தான்
கள்வனென்று சாடுகின்றானே!

மனிதத் தன்மை மறந்து வாழ்மவன் தனிமை
வாழ்வின் புகழிலே ஒருமைவாதியாய் மாய்கிறான்
மாந்தருக்காய் வாழும் பாட்டாளி பொதுமை
வாழ்வின் சிறப்பிலே உலகவாதியாய் உழல்கிறான்.

மூன்று வேளை உணவுக்கும் மானம் மறைக்க உடையினுக்கும்
மாடாக உழைத்தேயவன் ஓடாகத் தேய்ந்த போதும்
மமதை கொண்ட மானிடரால்
துயர் தேய்ந்த வாழ்வில் நிம்மதியின்றித்
தவிக்கின்றான் பாட்டாளி!

இற்றுப் போனதோர் குடிசையில் வதியுமவன்
இயற்கையன்னையின் இடரினாலே! இடும்பையுறும் வேளையிலே!
அகிலமெங்கும் ஓங்கிடுமவன் சக்தியினால்
மாடமாளிகை கோபுரம் கட்டி இன்பமுடன்
துயில்கிறான் சுரண்டும் தன்னலவாதி!

முயற்சியிலே தேனீயாகி அயராதுழைக்கும்
 உழைப்பினை உறிஞ்சும் புல்லுருவி
 வெற்றுக் கூட்டை எஞ்ச விடுகிறான்
 உயர்ச்சி நோக்கிப் பாடுபட்ட பாட்டாளி
 பரிதாபமாகத் துடித்து வற்கட அரக்கனின்
 கொடுமையினால் வாடுகின்றானே!

அவனியில் வாழ் நாள் அத்தனையும் தன்
 உதிரத்தை உழைப்பினுக் கற் பணிக்கும்
 உழைப்பாளி நிஷ்டர மிக்க தொரு வர்க்கத்தினால்
 வாழ வழியின்றி அவலமுறுகின்றானே!

நாதியற்றவராய் நாற்திசையும் பரந்து சக்தி மிக்கவராய்
 அகிலம் பரந்தொக்க ஜிவராய் மிளர்கிறான்
 ஆனால் எதிர்ப்பென்னும் எரி நெருப்பினிலே!
 எரியும் சருகாகப் பறந்து என்றும்
 தன்னுள் அழுகின்றான்.

பசுமை வளர்க்கும் மழை மேகம் பரக்கும்
 புயலாற் சிதைவது போல்
 பார்தனைப் படைக்கும் பாட்டாளி சுரண்டல் தனத்தின்
 கோரப் பிடியில் சுருள்கிறான்.

நித்தம் சிந்தும் வியர்வையினால் நாட்டினை
 நிமிரச் செய்கிறான்
 பலவும் படைக்கும் பாட்டாளி கவலைக்
 கடலில் ஆழ்கிறான்
 அவன் என்றும் துன்பக் கடலில் மூழ்கிறான்.

பாட்டாளியே? உன்தன் வாழ்வினிலே சுரண்டும்
 முதலாளி வர்க்கம் என்றும் வைரி
 சுரண்டும் அநீதி சாடி நீதி நிறுவிட அடிமை
 விலங்கொடித்து விடிமை கண்டிட உன்தன்
 வலுமிக்க கரங்களால் வீறுகொண்டு வீரமுடனே
 ஒன்று கூடித் திரண்டெழுவினே!

ல. பிறேமினி - செல்லையா
 க: பொ. த (உயர்தரம்) கலைப்பிரிவு
 3ம் வருடம்

எங்கள் கலை வகுப்பினுள் வாரீர் . . .

ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்
ஆவலுடன் கற்கக் கூடிடும் எம் கலைவகுப்பில்
பாரினில் புகழ் படைத்த கலைஞர்களே
பாரிரோ எம் அரும் கலை வகுப்பை

சிட்டுக் குருவிகள் போல் பறந்து திரிந்திடுவோம்
சிறுணியைக் கண்டவுடன் எம் சிறகு ஓடிந்துவிடும்
சண்டைகள் பிடித்து சச்சர்வுகள் வந்துவிட்டால்
சடக்கென வந்துவிடுவாள் நீதி நிறுவிடும் ரெஷாணி

வெள்ளிக் கிழமை விடியற் காலைதனில்
வெருண்டு வெருண்டு தேவாரம் பாடும் ஜீவாவுடன்
மான் விழி மங்கையென மயங்கித் திரிந்திடுவாள்
மாந்தர் மத்தியிலே 'மா' போன்ற பிரபா

Campus என்றவுடன் ஆனந்தம் கொள்ளும் ரேவா
கடைச் சரக்கு என நினைத்து விட்டாள் போலும்
'Tube light' என்பதற்கு உவமையான சோமினாவுடன்
ரீயூஷனில் வளர் மதியாய்த் திகழ்ந்திட்டாள் சாந்தி T

சேர்ந்து திரிந்து test என்றால் பிரிந்து செல்லும் குமுதினியுடன்
சேராமல் தனித்து நின்று கச்சான் வாங்க முந்திடுவாள் பத்மா
பொறுமையைச் சோதிக்கும் "சாக்கோ"வின் காரில்
பொறுமையாய் இருந்திடுவாள் பிரேமினி

ஆழ்ந்த துயிலில் நாமிருக்க அந்நேரம் பாடசாலையில்
இருந்திடுவாள் ஜெகந்தா
ஆவலுடன் ஓடி வருவாள் சுவேந்திரினி
அவள் வரு முன் முதலாம் பாடம் முடிந்துவிடும்

பரீட்சை என்றால் பிரியமுடன் வரும் பிரியாவிற்கு
பட்டென்று காய்ச்சல் வந்து விடும்
பந்து போல் துள்ளி விழும் பவளக் கொடியிடையாள் ஷாமினி

பத்தியத்திற்கு முருங்கைக்காய் பிஞ்சு போன்ற சொர்ணாவுடன்
பந்திக்கு கறி சமைக்கும் பூசணிக்காய் நிம்மியும் சேர்ந்திடுவாள்
பெண் என்பதை மறந்து அடிக்கடி 'Hair Cut' எடுக்கும்

கமலினி, செல்வா
பெருமையுடன் தான் மெலிந்து விட்டேனா என்று
கேட்டிடுவாள் சாந்தி K

ஸ்ரீ கார்களில் வருபவர்களைக் கண்டவுடன்
 சிரித்திடுவாள் ஆனந்தி
 ஸ்ரீதேவி போல் பாவனை செய்து தன் அழகைக்
 கெடுக்கும் அப்பாவி றஞ்சி

கடைசிப் பாடம் என்றவுடன் Lunchஐ
 எதிர்பார்ப்பாள் சியாமாலா
 கலையைச் சாட்டி இந்தியாவை கலக்கச்
 சென்று விட்டாள் ஷிரூனி A

ஆயிரம் கவிஞர் உண்டு அவர்களைப் போல் நானில்லை
 ஆனாலும் இக் கவிதை அறிவு கொண்டு எழுந்ததினால்
 இங்கிதனில் பிழை இருந்தால் பொறுத்திடுவீர்
 இவர்களுடன் கல்வி பயிலும் மல்லிகாவை

மல்லிகா வேலுப்பிள்ளை
 கலைப்பிரிவு (3ம் வருடம்)

இலங்கையும் மனித உழைப்புச் சக்தியும்

விஞ்ஞானக் கடலில் நீந்திப் பல துறைகளிலும், பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் முன்னேறுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு போட்டியிடும் இவ்வுலகில் ஒவ்வொரு பிரஜையிடமும் தனது உழைப்பு சக்தியை நாட்டிற்கு அளிக்க வேண்டும் என்ற மனப்பாங்கு இருத்தல் வேண்டும். அபிவிருத்தி அடைந்த நாடாயினுஞ்சரி, அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடாயினுஞ்சரி எங்கும் மனிதனே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றான். உலகம் இயந்திர மயமாக்கப்பட்டாலும் அவ் இயந்திரத்தை இயக்கி கொண்டு நடாத்துஞ் சக்தி மனிதனிடமே இருக்கின்றது. உலகத்தினையே மாற்றியமைக்கக்கூடிய வல்லமையான சக்தியை இறைவன் மனிதனிற்குத்தான் கொடுத்திருக்கின்றான். ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் நாட்டுப்பற்று இருந்தாந்தான் அவன் தனது உழைப்பு சக்தியை நாட்டிற்கு அளிக்க முன்வருவான். "நாடு உனக்கு என்ன செய்தது என்று கேளாமல் நாட்டிற்கு நீ என்ன செய்தாய்"? என்று உன்னைக் கேளு என்றார் கெனடி.

ஒரு நாட்டின் உற்பத்தி மட்டம் உயற்சியடைய வேண்டுமாயின் அந்நாட்டின் உற்பத்தி காரணிகள் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்தப்

படல் வேண்டும். இவ்வழிப்பத்திக் காரணிகளுள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவும், மற்றய காரணிகளிலும் வேறுபட்ட தன்மையைக் கொண்டதுமான ஓர் காரணியாக உழைப்புச் சக்தியே விளங்குகின்றது. இவ் உழைப்பென்னும் காரணி மனிதனோடு தொடர்புடைய தொரு காரணியாகும். இன்று இயந்திரங்கள் உழைப்பிற்குப் பிரதியீடாகக் கருதப்பட்டனும் அவற்றை இயக்குவதற்கு மனித உழைப்புச் சக்தியே அவசியமாகின்றது. இத்தகைய உழைப்பென்பது மனிதன் உடலாலும், மூளையினாலும் தனது சேவையை பணத்திற்கு விற்ற லைக் குறிக்கின்றது. இச் சக்தியானது மனிதனோடு தொடர்புடைய ஓர் காரணியாக விளங்குவதினால் அழியும் தன்மையுடையது. அதாவது போகும் நேரம் திருப்பி வரமாட்டாது. மேலும் உழைப்பினை சேமிக்க முடியாது. ஒரு நாட்டின் உழைப்பின் நிரம்பலை அந்நாட்டின் குடித்தொகையில் உழைக்கும் வர்க்கத்தினாலேயே உழைக்கும் நேரம், உழைக்கும் சூழ்நிலை என்பன நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. இவ்வழைப்புச் சக்தியானது பெயர்ச்சித் தன்மையுடையது. அதாவது தொழிற் பெயர்ச்சியாகவோ, இடப்பெயர்ச்சியாகவோ அமையலாம் தொழிற் பெயர்ச்சி என்னும்போது மனிதன் தனது உழைப்பினை தொழிலிற்குத் தொழில் மாற்றுவதினையும், இடப்பெயர்ச்சியென்னும் போது உழைப்புச்சக்தியினை இடத்திற்கிடம் மாற்றுவதையும் குறிக்கும்.

இவ்வாறு உற்பத்தி காரணிகளில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவும், பல சிறப்பான இயல்புகளைக் கொண்டதாகவும் விளங்கும் உழைப்புச் சக்தி இலங்கையில் குறைவாகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இலங்கையில் உழைப்பிற்கான கேள்வி அதிகமாக விருப்பினும் அதனை வழங்கக்கூடிய சக்தி இலங்கையில் பற்றாக்குறையாக இருக்கின்றது. இதன் காரணமாகத்தான் இலங்கையில் வேலையில்லாப் பிரச்சனையானது தோன்றியுள்ளது. இலங்கையில் இவ் உழைப்புச்சக்தி குறைவாகப் பயன்படுவதற்கு அதன் பற்றாக்குறை காரணமல்ல. இலங்கையில் மனித உழைப்பென்னுங் காரணி ஏராளமாக இருக்கின்றது. ஆனால் அவ் உழைப்புச்சக்தி குறைவாகப் பயன்படுத்தப்படுவதற்கு பல காரணிகள் அடிப்படையாக உள்ளன.

1946 ம் ஆண்டின் பின்னர் வேகமாக அதிகரித்துவந்த சனத்தொகையின் காரணமாக நாட்டின் பொருளாதாரம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. அதாவது அதிகரித்துவரும் சனத்தொகை முழுவதின்மேல் வேலைவாய்ப்பிற்குள் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்படாமையாகும். இதன் காரணமாக அம்மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு அளிக்கக்கூடிய சக்தி இலங்கையில் காணப்படாமை முக்கியமான தொன்றாகும். இவ்

வாறு அதிகரித்துவரும் சனத்தொகை காரணமாக ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது உழைப்பு சக்தியை முற்றாக அளிக்கமுடியாத நிலைக்குள்ளாகியிருக்கின்றன. அதாவது ஒரு தொழிலில் குறிக்கப்பட்ட உற்பத்தியைப் பெறுவதற்கு தேவைக்கு மேலதிக தொழிலாளர் ஈடுபடுத்தப்படுவதினைக் குறிக்கும். இதனையே மறைமுகவேலையின்மை என்பர். இம் மறைமுகவேலையின்மையானது இலங்கையின் கிராமிய பகுதிகளில் விவசாயிகள் மத்தியில் நிலவுகின்றது. அடுத்து இலங்கையில் காணப்படும் முக்கிய அம்சமென்னவெனில் உடல் உழைப்புச் சக்தியை அளிக்க முன்வராமல் அலுவலக மோக உத்தியோகங்களில் அதிக ஆர்வம் உடையவர்களாக விளங்குகின்றனர். இதைவிட இலங்கையின் கிராமிய மட்டங்களில் தொழிற்சாலைகள் உருவாக்கப் படாமையும் ஓர் காரணமாகும். இவற்றைவிட மேலும் மேற்கு நாடுகளில் 65-70 வயதினர் சேவை அளிக்கக்கூடிய பக்குவத்தில் இருப்பது எம் நாட்டில் இருப்பது அரிது. இலங்கை போன்ற நாடுகளை நோக்கும் போது 18-55 வரை வயது கொண்டவர்களுையே உழைப்புக்குகந்தவர்களென்று கணிக்க இடமுண்டு. இன்னும் இலங்கையில் உழைப்பு சக்தியினை அளிக்கும் நேரமும் குறைவாகவுள்ளது. அதாவது நாளொன்றுக்கு 12 மணித்தியாலங்கள் வேலைசெய்யும் வழக்கம் ஒழிந்து 8 மணித்தியால சேவை அமைப்புமுறை அழல் நடாத்தப்பட்டுள்ளது. மேற்கு நாடுகளில் கிழமையில் 40 மணித்தியாலங்கள் வேலை செய்வது அவசியம். இருப்பினும் அந்நாடுகளை எமது நாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இங்கு ஒவ்வொரு ஊழியனுடைய வருட மொத்தச்சேவை பெரிதும் குறைவாக உள்ளது. இலங்கையில் ஓய்வு வசதிகள் அதிகம். வருடத்தில் கிடைக்கும் அரசாங்க, வர்த்தக வங்கி விடுமுறை நாட்களும் அதிகமாக இருப்பதுடன் சுகயீன ஓய்வு வசதிகளும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் உடல் உழைப்புச் செய்ய தயக்கம், தொழில்மீது மரியாதை இன்மை, துணிந்து செயலாற்ற விரும்பான்மை போன்ற மனோரீதியான தன்மைகளினால் மனித உழைப்புச்சக்தி குறைவாகப் பயன்படுத்தப் படுகின்றது.

கடைசியாக நாட்டில் ஏற்படும் கலகங்களும், வேலை நிறுத்தங்களும் இவ் உழைப்புச்சக்தியை பாதிக்கின்றது: ஏற்கனவே குறைவாகப் பயன்படுத்தப்படும் மனித உழைப்புச் சக்தி வேலைநிறுத்தங்களை ஏற்படுத்துவதன்மூலம் மேலும் குறைக்கப்படுகின்றது. இப்படியாக இலங்கையில் மிகவும் ஏராளமாகவிருக்கும் உற்பத்திகாரணியான உழைப்புச்சக்தியை அதிகமாகப் பயன்படுத்தி பொருளாதாரத்தை வளர்ச்சி அடையச் செய்தல் வேண்டும்.

நம் நாட்டில் நாமெல்லாம் இலங்கையரென்ற ஒரு தனி இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்னும் தேசிய உணர்ச்சி இன்னும் உருவாக

வில்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். இலங்கையில் பல்வேறு சமூகங்கள் இருப்பது மாத்திரமன்றி ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் சாதி, பிரதேசம் என்பவற்றைக் கொண்ட பல்வேறு பிரிவுகளுமாக இருக்கின்றன. ஆனால் ஒற்றுமைக் கேதுவான ஒரு விஷயம் என்னவெனில் நாமெல்லாம் ஒரே தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்னும் உணர்ச்சி எம் மத்தியில் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறான ஒற்றுமை உணர்ச்சியிருப்பின் மனிதசக்தி குறைவாகப் பயன்படுத்தப்படும் காரணிகளில் ஒன்றான கலகங்களோ, வேலை நிறுத்தங்களோ ஏற்படமாட்டாது.

ஒரு நாட்டின் உழைப்புக்குகந்த சனத்தொகையின் அளவு அந்நாட்டின் நாகரீக வளர்ச்சி, சமூக அமைப்பு, மக்களிடம் நிலவும் தொழில் புரியும் ஆர்வம், கைத்தொழில் வளர்ச்சி, சமுதாயப் பண்பு ஆகியவற்றைப் பொறுத்தே அமைகின்றது. அவற்றினில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு சிறிய மாற்றமும் உழைப்பு சக்தியின் அளவிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். மேலும் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி அடைந்த சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவருடைய அடிப்படைத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்வதற்கு அச்சமுதாயத்தினது உழைப்பின் ஒரு சிறிய அலகே பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் இலங்கை கைத்தொழில் அபிவிருத்தியற்ற நாடாக விளங்குவதினால் ஒவ்வொரு மனிதனுடைய உழைப்புச் சக்தியையும் பயன்படுத்த வேண்டும். எனவே இலங்கையின் உழைப்புச் சக்தியினை முழுமையாகப் பயன்படுத்த வேண்டுமாயின் வேலையற்றிருக்கும் ஏராளமான மக்களையும் பல்வேறு துறைகளுக்கு வேலைக் கமர்த்துதல் வேண்டும். வேலைக்கமர்த்துதல் மாத்திரமன்றி அவர்கள் தத்தமது வேலைகளைச் சிறப்பாகச் செய்கிறார்களா? என்று கவனித்தல் வேண்டும். மேலும் இவர்களுக்கு உழைப்புக் கேற்ற ஊதியம் வழங்கப்படும்போது அவர்களின் உழைக்கும் ஆர்வமும் அதிகரிக்கும். இதைவிட இவ்வுழைக்கும் வர்க்கத்தினருக்கு பல வசதிகள் செய்து கொடுக்கும் போதும் இவர்கள் தமது உழைப்பு சக்தியினை முழுமையாகப் பயன்படுத்தமுன்வருவார்கள்.

தற்போதைய எமது புதிய அரசாங்கமானது இம் மனித உழைப்பு சக்தியினை அதிகரித்துக் கொள்வதற்காகப் பல நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகின்றது. இதில் சுதந்திர வர்த்தக வலயம், தேர்தல் தொகுதிகள் சார்பான நடவடிக்கைகள், மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டம் மற்றும் பல அபிவிருத்தித் திட்டங்களைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றில் மனித உழைப்புச் சக்தியினைப் பயன்படுத்தினாலும் அவ்வுழைப்பு சக்தியானது முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்பது தான் முக்கியம்.

மனிதன் ஒரு சமூக மிருகம் என்றார் அரிஸ்டோட்டல் என்ற தத்துவ
ஞானி. எனவே எமது நாட்டின் ஒவ்வொரு சமுதாயத்தில் வாழும்
மனிதனும் தனது நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கெனவும், அபிவிருத்திப்
பாதையில் வழி நடத்துவதற்கும், கண்ணியம், கட்டுப்பாடு, கடும்
உழைப்பு, தேசாபிமானம் என்பனவற்றுடன் செயல்பட வேண்டியது
அவசியமாகும். இயந்திர சக்தி கொண்டியங்கும் உலகம் வெற்றி
பெற்றாலும், அதன் அத்திவாரமாக இயங்கும் உழைப்பு சக்திக்கே
மதிப்பு, புகழ்என்னும் சாதனைகள் உண்டு எனலாம்.

புத்தம் புதிய உலகு படைக்க
புறப்படு தோழா!
நித்தம் வியர்வை சிந்தி நாட்டை
நிமிரச் செய்வாயே!

பிறியாந்தி ஜெயவீரசிங்கம்
புதிய க. பொ. த. (உயர்தரம்) 2ம் வருடம்
கலைப்பிரிவு

பாரதியாருடன் ஒரு மணிநேரம்

12-10-'78 காலை 9-45

விஞ்ஞான ஆசிரியர் வரவில்லையே! ஒன்பதே முக்காலில் இருந்து
பதினொரு மணிவரை என்ன செய்யப் போகின்றேன் என்று அங்க
லாய்த்துக் கொண்டு இருக்கையில் எனது சிநேகிதி பக்ஷ்மலா
“வாசிகசாலைக்குப் போகலாம், வா” என்று அழைத்தாள். சந்தோ
ஷத்துடன் எழுந்து அவளுடன் வாசிகசாலைக்கு வந்தேன். அங்கு
என்ன புத்தகத்தை வாசிக்கலாம் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்
கையில் சுப்பிரமணிய பாரதியார் தனக்கே சொந்தமான தலைப்பாகை
யுடனும் முறுக்கிய மீசையுடனும் கம்பீரத் தோற்றத்துடனும்
தனது மூக்குக் கண்ணாடியினூடாக என்னை விழித்து விழித்துப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். உடனே ஓடிப்போய் அப்புத்தகத்தை
எடுத்துக் கொண்டு வந்து ஆசனத்திலமர்ந்தேன்.

பாரதியார் ஒரு ஆண்புலவராக இருந்தும் பெண்களாகிய எமக்
காகப் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். பெண்ணுக்கு ஆண் சமம்.
ஆணுக்குப் பெண் சமம் என்று சரிநிகர் சமமாகத் தராசிலே நிறுத்
துள்ளார். பெண்களும் ஆண்களைப் போல சுதந்திரம், சமத்துவம்

கல்வி ஆகியவற்றைப் பெற்று அவர்களும் பாடசாலைக்குச் சென்று படித்துப் பெரும் பட்டதாரிகளாகத் திகழ வேண்டுமென்றும் பல வாறு கூறியுள்ளார்.

பெண்களின் சமத்துவத்திற்காகவும் சுதந்திரத்திற்காகவும் போரர்டியது மாத்திரமன்றிப் பெண்களின் கற்பை எந்த நேரத்திலும் எக்காலத்திலும் எவ்விடுக்கணின் போதும் பேணிக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

இக்கூற்றைப் பற்றித் தெய்வப் புலமை வாய்ந்த திருவள்ளுவநாயனார் கூட,

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள
கற்பெனும் திண்மையுண்டாகப் பெறின்”

என்று கூறியிருக்கின்றார்.

பெண்களைப் பற்றிப் பல பாட்டுக்கள் பாடிய புலவர்களுள் பாரதியாரே முதன்மை பெற்றவராவர்.

பெண்களைப் பற்றிப் பலவாறு கூறியது மாத்திரமன்றி உலகத்தில் வாழ்கின்ற சகல மனிதரும் சாதி, மத வேறுபாடில்லாது ஒற்றுமையாகவும் சமாதானமாகவும் வாழ வேண்டுமென்றும் அவர் கூறியிருக்கின்றார். பள்ளர், பறையர், நளவர், நட்டுவர், கரையார், செட்டியர், பிராமணர், வெள்ளாளர் என்ற சாதிவேறுபாடுகள் இல்லாமலும், பௌத்தர், சிறீஸ்தவர், இஸ்லாமியர், இந்துக்கள் வைணவர் என்ற மத வேறுபாடு இல்லாமலும் உலகத்திலுள்ளோர் அனைவரும் ஒரே கடவுளால் ஒரே மாதிரியாகப் படைக்கப்பட்டவர்களென்றும், சாதி வேறுபாடுகளிருப்பதன் காரணம் மூதாதையர் செய்த அதே தொழிலையே தொடர்ந்து பரம்பரையாகச் செய்து வந்ததால் ஏற்பட்ட பிளவென்றும் ஒரேயொரு கடவுளே இவ்வுலகத்தைக் காப்பாற்றுகின்றார்; ஆளுகின்றார்; என்றும் கூறியுள்ளார்.

உலகத்திலே பல புலவர்களும் கவிஞர்களும் தோன்றியுள்ளார்கள். பல்லாயிரக்கணக்கான, பாடல்களையும், கவிதைகளையும், நாடகங்களையும் நாட்டியங்களையும், செய்யுள்களையும் வெண்பாக்களையும் இயற்றி மறைந்துள்ளார்கள். அவர்களுற் சிலரே “மகாகவி” என்னும் அடைமொழியைப் பெற்றுள்ளார்கள். அவர்களுள் எமது பாரதியாரும் ஒருவர். அவர் இயற்றிய கும்மிகள், கண்ணன் பாட்டுக்கள் கண்ணம்மாப் பாட்டுக்கள், செய்யுள்கள், கவிதைகள், இந்தியா தேசம் ஆங்கிலேயர் கையிலிருந்து விடுபட்ட பேர்து பாடிய சுதந்திரப் பாட்டுக்கள், அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறு முதலிய

வற்றைப் பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தேன். அவை யெல்லாவற்றையும் எழுதப்போனால் அதற்காக இன்னொரு புத்த கமே அச்சிடப்பட வேண்டும்.

அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்று எட்டுப் பக்கங்களையும் திருப்பித் திருப்பி ஒருவாறாக பார்த்து முடிக்கும் நேரத்தில் மணி அடித்து விட்டது. ஒரு மணிநேரமாக அமர்ந்திருந்த ஆசனத்தினின்று ஒரு வாறாக எழுந்து மூக்குக் கண்ணாடிப் பாரதியாரைத் தட்டிலே இருந்தபடி வைத்துவிட்டு வகுப்பறைக்குச் சென்றேன்.

பெண்களுக்கு நீர் கொடுத்த சமத்துவத்தைப் பற்றிய அறிவுறுத்தல், சாதிமத வேறுபாடு என்பன இவ்வுலகத்திலே ஓரிடத்திலும் கூட உன்னிப்பாகக் கவனிக்கப்படவில்லை. அதனை மீண்டும் இவ்வையகத்திலே நிலைநாட்ட நீர் மறுபடியும் இப்பாரினிலே பிறக்க வேண்டும், பாரதியாரே!

துஷ்யநதி பரராஜசிங்கம்
நான்காம் பாரம் A பிரிவு:

ஈழ நாட்டின் பொருளாதாரத்தை வளம் பெறச் செய்ய

ஈழ நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பற்றிப் பலர் பேசும் இந் நேரத்தில் நான் எனது யோசனையை இங்கு கூறுகிறேன்.

முதலாவது குளங்களை ஆழமாக்கல். இதனால் விவசாயம் செய்வதற்கு போதியளவு நீர் கிடைக்கும். உதாரணமாக இக்குளங்களில் உள்ள நீரை மிளகாய்ச்செடி, நெற்பயிர், புகையிலைச்செடி போன்ற பல தாவரங்களுக்கு நீர் பாய்ச்சலாம். இதனால் பயிர் நன்றாக வளரும். நாம் நெல், மிளகாய் போன்றவற்றை இறக்குமதி செய்கிறோம். அதிக விளைச்சல் இருந்தால் இந்த இறக்குமதியை தடை செய்யலாம்; நாடும் பச்சைப் பசேலென்று தோன்றும். குளங்களில் நீரைத் தேக்கினால் கிணறுகளில் நீர் வற்றாது. கிணற்று நீரும் உவர்த்தன்மை அற்றதாக இருக்கும்:

இரண்டாவதாக நம் நாட்டில் ஒருவரும் உண்டாக்காமல் தானாக வளரும் பனை மரங்களை திட்டமிட்டு வளர்க்க வேண்டும். பனை மரம் ஒரு கற்பகத்தரு. இம்மரம் எமக்கு பல வகையில் பயன் தரும். உதாரணமாக குருத்தோலையிலிருந்து விசிறி, பாய், கடகம், பெட்டி போன்றவற்றைச் செய்யலாம். குருத்தோலைகளை நன்றாகக் கிழித்து, சாய மூட்டி வெளிநாட்டவருக்கு விருப்பம் உண்டாகும் வகையில் செய்து ஏற்றுமதி செய்யலாம். பதநீர், கள்ளு போன்றவற்றை போத்தல் களில் அடைத்து வெளிநாடுகளில் விற்கலாம். பனங்கட்டி, பனாட்டு போன்றவற்றையும் விற்பதற்கு முயற்சி செய்யலாம்.

மூன்றாவதாக நல்ல இனத்தைச் சேர்ந்த ஆடு, பசு, எருமை போன்றவற்றை வளர்த்து எமது மக்களின் பால் உணவுத் தேவையைச் சரி செய்து, மக்களுக்காக தற்போது இறக்குமதி செய்யும் பால்மாவை இறக்குமதி செய்யாமல் தடைசெய்யலாம்.

நாலாவதாக தென்னை மரங்களை கடலோரப் பகுதிகளில் பயிர் செய்ய வேண்டும். எமக்கு வேண்டிய தேங்காய், எண்ணெய், கால் மிதி, கயிறு போன்றவற்றைப் பெறலாம். மிகுதியை ஏற்றுமதி செய்யலாம்.

நம் நாடு முன்னேற வேண்டும் என்றால் நாட்டில் உள்ள எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

மஞ்சளா திடவீரசிங்கம் - 6 A

பசு மாட்டிற்குச் சிறகு முளைத்தால் . . .

என்ன தலைப்போ புதினமாய் இருக்கின்றது என்று பார்க்கிறீர்களா? ஆமாம் மிக விசித்திரமான தலைப்புத்தான். ஆனால் இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி நடக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. நான் ஒருநாள் எனது வீட்டு வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது என்னையறியாமலே நான் இவ்வுலகை விட்டு கற்பனையுலகிற்குப் போய் விட்டேன். நான் அங்கு இருக்கும்போது இப்படி ஒரு சம்பவத்தைக் கற்பனை பண்ணிப்பார்த்தேன். அப்பொழுது எனக்குத் தோன்றியதை அப்படியே உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்.

அதோ ஓர் ஆலமரம்: அதன் அடியில் ஒரு பசு மாடு சுகமாய்ப் படுத்திருந்து இரை மீட்கிறது. தனக்கு நிகழப்போகும் ஆபத்தை உணராமல் அது படுத்திருக்கிறது. திடீரென பசு மாட்டின் இரு பக்கங்களிலும் இரு வெள்ளை இறகுகள் எட்டிப்பார்க்கின்றன. பசு மாடு அதை உணராமல் படுத்திருக்கிறது: இறகுகள் பெரிதாய் வளர்ந்து காற்றோடு சேர்ந்து அடிக்கிறது. பசு மாடு தன்னைச்சுற்றி பார்க்கிறது. ஏதேனும் இலையே என்னவோ என்று நினைக்கிறதோ என்னவோ? ம்மா...ம்மா... தன்னுடைய செட்டைகளைக் காண்கின்றது. அது என்ன என்று தெரியாமல் இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் ஒரு காகம் அதன் இறகுகளை அடித்துப் பறந்தது. பசுமாட்டிற்கு அப்பொழுது தான் அது என்ன என்று விளங்குகிறது.

பசு மாடு கிளம்பி விட்டது. எங்கே என்று கேட்கிறீர்களா? விண்ணகத்திற்குத் தான். அதன் இறகுகளை விரித்து மிகவும் கம்பீரமாகப் பறக்கிறது. உயரே இருந்து புல் மேய்கின்ற மற்றப் பசு மாடுகளைப் பார்த்து உங்களிலும் விட நான் பெரியவன் என்கிற மாதிரி ம்மா...ம்மா... என்று மிகவும் பெருமையோடு கத்துகிறது. ஆ!... அது என்ன? ஏன் பசுமாடு படு வேகமாகக் கீழ் நோக்கி வருகிறது? அதன் சிறகுகள் அடிக்கவுமில்லை. அடடே இப்பொழுது தான் எனக்குப் புரிகிறது. பசு மாடு தன் உடம்பின் பாரம் தாங்காமல் கீழே விழுந்திருக்கின்றது.

நல்ல வேளை பசு மாட்டிற்கு காயம் படவில்லை. அதிசயமாக உயிர் தப்பியிருக்கிறது. பசுமாடு தான் எல்லா மிருகங்களிலும் விட தான் உயர்ந்தது என்று எண்ணி மற்ற மிருகங்களிடமும் சொல்லி தன்னையே மிருகங்களின் இராஜா ஆக்கிவிடும். ஒரு சாதுவான பசுமாடு மிருகங்களின் இராஜாவானால்? கற்பனையில் கூட அதை நினைக்க இயலாமல் இருக்கிறது.

அப்பப்பா இப்பொழுது தான் கற்பனையிலிருந்து விடுபட்டேன். இப்படி ஒரு சங்கதி எப்பொழுதுமே நடக்கக்கூடாது என்பது தான் என் விருப்பம். ஆனால் இப்பொழுது உலகமே விஞ்ஞான உலகமாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. அப்பொழுது இப்படி ஒரு சங்கதி நடந்தாலும் நாம் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. என்றாலும் இது எல்லாவற்றிலும் விட மிக விசித்திரமானது தான். இப்படி ஒரு சங்கதி நடக்குமோ நடக்காதோ ஆண்டவனுக்கே வெளிச்சம். இன்றிரவு என் கனவு முழுவதும் பசுமாடு பறப்பதாகவே இருக்கும், என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஏன் வாசிக்கும் உங்களுக்கும் சில வேளை வந்தாலும் வரலாம். அப்பொழுது நீங்கள் நான் கற்பனையுலகில் கண்டதைக் காணலாம்.

தாரணி ஜெயரத்தினம்

6 (A)

நான் பார்வையிட்ட ஒரு தொழிற்சாலை

ஐப்பசி மாதம் பதினேழாம் திகதி எமக்கு ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான நாள்!

எமது ஆசிரியர் எங்களை படிப்பினை ஊட்டும் ஒரு சுற்றுலாவிற் குக் கூட்டிச்சென்றார். நாம் சென்ற இடங்களில் காரைநகரில் உள்ள மட்டுப்பட்ட இலங்கை நோர்வே அபிவிருத்தித் திட்டமும் ஒன்றாகும். இதை சீ நோ (Cey Nor) என்று சொல்வது வழக்கம். இங்கே முதலில் மீன்பிடிக்கப்பல்கள் செய்யத் தொடங்கி இப்பொழுது கடல் உணவு பதனிட்டு வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள்.

இங்கே இருவகை மீன்பிடிக்கப்பல்கள் செய்யப்படுகின்றன. அவையாவன ஒன்று "பெரோசிமென்ட்" மீன்பிடிக்கப்பல். மற்றயது "பைபர் கிளாஸ்" மீன்பிடிக்கப்பல். (Ferrocement boat, Fibre glass boat)

பெரோசிமென்ட் மீன்பிடிக்கப்பல் செய்வதற்கு அச்சு இல்லை. (Mould) இதைக் கீறிப் பெரிப்பித்துப் பலகையில் கீறுவார்கள். இதுவே இக்கப்பலின் அடிப்படையாகும். பின்னர் கம்பி வளையத் தினால் கப்பலின் உருவத்தைச் செய்தபின், நீரினுள் இருக்கும் பகுதியை ஒரு நாளிலேயே சீமேந்து பூச வேண்டும். இச் சீமேந்தை மணல் மண், அரித்த குறுணிக் கற்கள், சீமேந்து ஆகியவை சேர்த்துக் குழைக்க வேண்டும். இந்தச் சீமேந்தை ஒரு நாளில் பூசாவிட்டால் இதனுள் நீர் புகுந்துவிடும்.

இக்கப்பலினுள் மீன் போடுவதற்கு ஒரு இடமும், தொழிலாளர்களுக்கு படுக்கையறை, குளியலறை, சமையலறை என்பனவும் உண்டு. இக்கப்பலில் 10,000 இரூத்தல் மீன் போடலாம். இந்தக் கப்பலின் இயந்திர அறையினுள் திசையறிகருவி, தொலைபேசி, ஆளம் காட்டும் கருவி, வேறு பலவும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட கப்பல்களிலே 46 அடி உயரமான 3,00,00,000 ரூபாய் பெறும். 62 அடி உயரமான கப்பல்களில் இரண்டை, யப்பான் அரசாங்கம், விலை கொடுத்து வாங்கப்போகிறது. இந்த மீன்பிடிக்கப்பல்கள் ஆசியா விலேயே பெரிய கப்பல்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

பைபர் கிளாஸ் மீன்பிடிக்கப்பல்கள் கண்ணாடி நாரினால் செய்யப்படுகிறது. இதற்கு அச்சு உண்டு. இந்த மீன்பிடிக்கப்பல்கள் 10,900 ரூபாய் பெறும். இக்கப்பல்கள், இலங்கையில் மீன்பிடிப்பதற்கு உதவுகின்றன.

இங்கே கடலுணவுகள் பதனிடுவதற்கென பனிக்கட்டிகள் நிறைந்த அறைகளும், குளிசூட்டப்பட்ட அறைகளும் இருக்கின்றன. இவ்வறைகளில் வேலை செய்யும் பெண்கள், குளிரைத்தாங்கும் உடைகளை அணிவர். இங்கே கடலுணவுகளை சுத்தஞ் செய்வதற்கும், வெட்டுவதற்கும், பெண்களே கடமையாற்றுகிறார்கள். மீன் பிடிப்பதற்கு இங்கே வலைகளும் செய்யப்படுகின்றன. இதை ஆண்களும், பெண்களும் சேர்ந்து நையலோன் நூல்களால் பின்னுகின்றனர்.

இலங்கையில் இந்தக் கூட்டுத்தாபனம் வருவதற்குக் காரணம் இலங்கையிலிருந்து ஒரு வாலிபன் நோர்வே சென்று அங்கே ஒரு நோர்வே பெண்மணியை மணம்முடித்தார். பெண்ணின் சகோதரர்கள் மிகவும் பணம் நிறைந்தவர்கள். எனவே இந்த இளைஞன் இலங்கையிலுள்ள கஷ்டங்களையும், குறைகளையும் கூறியபோது, அவர்கள் உளங்கனிந்து இவ்விழஞனின் ஊராகிய காரைநகரிலே ஒரு சிறிய கூட்டுத்தாபனத்தை நிறுவினர். இதுவே இப்பொழுது இந்தப் பெரிய கூட்டுத்தாபனமாக விளங்குகிறது.

இந்த நிலையம் நோர்வே அன்பளிப்பாகும். இதை 1973 ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் முதலாந் திகதி கடற்றொழில் அமைச்சர் அதிகௌரவ ராஜபக்ச அவர்கள் திறந்த வைத்தார்.

இவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்த இக் கூட்டுத்தாபனம் மாத்தறை, நீர்கொழும்பு, புத்தளம், ஆகிய இடங்களிலும் தமது கிளைகளை நிறுவி வளர்த்து வருகிறது. இத்தாபனம் மேன்மேலும் வளர்ந்து, இந்நாட்டு இளைஞர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பைக் கொடுத்து தனது அரிய தொண்டை ஆற்றும் என்பதில் எனக்கு எள்ளத்தனை சந்தேகமும் இல்லை. இத்தாபனம் வளர என் பிரார்த்தனைகள்.

கலைமகள் - சந்திரசேகரம்

6 A

அழகு

ஆண்டவன் சிருஷ்டிகள் அளவற்றன. ஆனால் அவை யாவும் அழகுடன் அமைந்துள்ளன. சிலவற்றின் அழகு புறக்கண்ணுக்கு மட்டும் தென்படுகிறது. சிலவற்றின் அழகு அப் பொருட்களை அகக் கண்ணால் கூர்ந்து நோக்கினால் புரிகிறது.

பூத்துக்குலுங்கும் மலர்களிலும் விண்மீன்களிலும் மலைகளிலும் அவற்றிலே தவழ்ந்தோடிவரும் நதிகளிலும் காலையிலே சுடரும் கதி ரொலியிலும் மாலையிலே மங்கும் வெய்யிலிலும் அழகைக் காண்கி ரோம். இவை மட்டுமல்ல அழகின் இருப்பிடங்கள்.

எதிலும் அழகு உண்டு. அதை அறிவது நம்மைப் பொறுத்தது. அழகு என்றால் என்ன? அழகு எத்தகையது? எனக்கேட்டால் முடிவான பதில் அக்கேள்விக்கு கிடைக்கப்போவதில்லை. அழகின் இருப்பிடம் பெண் என நினைக்கின்றனர். கல்வியிலும், சொல்லிலும், உடையிலும். குணத்திலும் பல வகைப்பட்ட அழகை நாம் காண்கிறோம். இந்த அழகிற்கு உறைவிடம் எது என்று கேட்டால் கவர்ச்சி என்ற விடை கிடைக்கிறது. எனவே அழகு என்பதின் உறைவிடம் இயற்கை.

பெண்ணழகு சக்தி வாய்ந்ததே. அவள் தனியாக அழகாய் இருப்பதைவிட புகழ், வீரம், அறிவு, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றோடு இருக்கும்பொழுது பூரண பொலிவடைகிறாள். இல்லாவிட்டால் அழிவு நேர்லாம். அழகினால் அழிவு உண்டென்பர் பலர். ஆனால் அழகு தானாக அழிவை அழைத்து வரவில்லை. அழகை உணர அறிவின் துணை இருந்தால் அழகு அழிவிற்கு அடி கோல மாட்டாது. அழகுணர்வை அறிவின் துணையுடன் அனுபவிக்க முற்பட்டால், அழகினால் அழிவு உண்டு என அஞ்ச வேண்டியதில்லை. ஆகவே அழகு அச்சத்துக்குரியது என வெறுத்தொதுக்க வேண்டாம். அழகை அறிவின் துணையுடன் உரிய முறையில் உணர்ந்து பயன்பெற வேண்டும். அழகு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியைத் தரவல்லது என்பதை உணர்ந்து அதை அழகுருவில் அல்லது அழகுணர்வில் அடைய முற்பட வேண்டும்.

செவ்வந்தி செவ்வரட்ணம்
B '5'

பெற்றோர் தின விழா

எங்கள் பாடசாலையில் 12. 10. 78 அன்று பெற்றோர் தின விழா நடைபெற்றது. பெற்றோர் தின விழாவில் பாடசாலையில் படிக்கும் பிள்ளைகளின் பெற்றோர் அனைவரும் கலந்து கொண்டனர். இந்த விழாவில் முதலாம் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாம் வகுப்பு வரையும் உள்ள பிள்ளைகள் தாங்கள் செய்த கைவேலைகளை தங்கள் வகுப்பில் அழகாக

அடுக்கி வைத்திருந்தார்கள். நாங்கள் சூழல் பாடத்தில் படித்தவற்றில் வனவிலங்கு பாதுகாக்கப்படும் இடங்கள், ஆறுகள், குளங்கள், எமது பாடசாலை, சூரிய மண்டலம் ஆகியவற்றின் மாதிரி உருவங்களை செய்து வைத்திருந்தோம். கைவேலைப் பாடத்தில் பூக்களையும், பொம்மைகளையும், பனையோலையால் பின்னிய பெட்டிகளையும் வைத்திருந்ததோடு அழகான ஓவியங்களை வரைந்து சுவர்களில் ஒட்டியிருந்தோம். பெற்றோர் பி. ப. 2-30 மணிக்கு பிள்ளைகள் செய்து வைத்திருந்த பொருட்களைப் பார்வையிட்டனர். 3-30 மணிக்கு கூட்டத்திலும், தேநீர் விருந்திலும் கலந்து கொண்டு 4-30 மணிக்கு வீடு திரும்பினார்கள். இப்படியாக பெற்றோர் தின விழா சுபமாக முடிந்தது.

தாரிணி. ராம். குமாரசாமி
5 A

பூனைக்குட்டி

1. சின்ன சின்னப் பூனைக்குட்டி
மாமா தந்த பூனைக்குட்டி
எங்கள் வீட்டுப் பூனைக்குட்டி
நான் வளர்க்கும் பூனைக்குட்டி
2. நீண்டிருக்கும் காதுகளாம்
வட்ட நீலக் கண்களாம்
கட்டையான கால்களாம்
நீண்டு வளைந்த வாலாம்
3. எலியைக் கண்டால் பிடிக்கும் குட்டி
பந்தைக் கண்டால் உருட்டும் குட்டி
என்னைக் கண்டால் கத்தும் குட்டி
மாமா தந்த பூனைக்குட்டி

காயத்திரி கணேஷநாதன்
5A

பறவைகள் பாட்டு

அழகு மயில் ஆடக் கண்டேன்
இனிய குயில் கூவக் கண்டேன்
பச்சைக் கிளி பேசக் கண்டேன்
பல பறவை கத்தக் கண்டேன்

அழகு மயில் ஆட்டம் கண்டு
இனிய குயில் ஓசை கேட்டு
வண்ணக் கிளி பேச்சைக் கேட்டு
உள்ளம் மகிழ்ந்தேன்

தோகை விரித்தாடும் மயில் அது
கூவி இசைக்கும் குயில் அது
பறந்து பேசும் கிளி அது
வண்ணப் பறவைகள் அவை.

சிவரமணி சிவானந்தன்
5 A

நாள் கண்ட கனவு

ஒரு நாள் மாலை நானும் எனது சிநேகிதியுமாக மணல் பிட்டுக்கு விளையாடச் சென்றோம். இருவரும் மணல் வீடுகள் கட்டி சந்தோஷமாக விளையாடினோம். சற்று தூரத்தில் வேறு சிறுவர்களும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். தென்றல் காற்றும் வீசியது. பறவைகளின் இன்னிசையும் கேட்டது. கோயில் மணிகளும் ஒலித்தன. காகங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக தங்கள் வீடுகளை நோக்கிப் பறந்தன. ஆ! எவ்வளவு இன்பமான காட்சி. பூமி எங்கும் சென்றிறமாக மாறியது. நானும் எனது சிநேகிதியும் இவ் அற்புதமான காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். திடீரென இருள் வந்து மூடியது. விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்களும் போய் விட்டார்கள். இருவரும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் நடுநடுங்கினோம். ஒரு ஒற்றை அடிப் பாதையை நோக்கி நடந்தோம். தூரத்தில் சில வீடுகளில் மின்சார விளக்குகள் தெரிந்தன. அதைக் கண்ட

வுடன் பயம் நீங்கியது. திடீரென மிண்சார விளக்குகளும் மறைந்து விட்டன. இருவரும் கையை இறுக்கிப் பிடித்தவாறு நடந்து கொண்டிருந்தோம். இருளில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஒரு கிடங்கு இருந்தது. இருவரும் கையை பிடித்தவாறு கிடங்கினுள் விழுந்தோம். அப்பொழுது நான் ஐயோ! அம்மா! என்று கத்தினேன். அம்மா ஓடி வந்து என்ன கீத்தா? என்று கேட்டார். அப்பொழுது நான் கண்டது கனவு என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

கீத்தாஞ்சலி தேவா
4 A வகுப்பு

எனது சிநேகிதிகள்

எனக்கு ஒன்பது சிநேகிதிகள்
கணக்குப் பாடமென்றால் துள்ளிப் பாய்வாள் நளினி
சங்கீதம் என்றால் அமைதியாகப் போவாள் லதாஜினி
வில்லுப்பாட்டுகளில் ஆசை கொள்வாள் எழிலினி
விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவாள் சுசிலா
படிப்பில் புலி துஷ்யந்தி
தேகப்பயிற்சி என்றால் குதூகலம் கொள்வாள் கீதா
அழகாக இருப்பாள் மீனா
எங்களை அன்பாக வைத்திருப்பார் திருமதி இராசையா

சாந்தி சிவபாதம்
4 'A'

சந்திர மண்டலத்தில் ஓரிரவு

எனக்குச் சிறு வயது தொடக்கம் சந்திரனில் நல்ல ஆசைதான். அழும் போதெல்லாம் எனது அப்பா, அம்மா சந்திரனைக் காட்டி எனது அழகையை நிறுத்துவார்கள். ஒருநாள் சந்திரனைக் கைக்குத் தரும்படி கேட்டேன். எனது கைக்கு வரும்வரை அழுதேன். கடைசியாக எனது மாமா முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியைக் கொண்டு வந்து தந்து அதற்குள் பார்க்கச் சொன்னார். அதில் சந்திரன் தெரிந்தது. எனக்கு மிகவும் சந்தோசம். நான் சந்திரனுக்குப் போகப் போகிறேன் என்றேன். அப்பொழுது எனது மூத்த அக்கா எனக்கு சந்திரனைப்

பற்றி ஒரு கதை சொன்னா. அப்போது ஒரு ரெக்கட் வந்து நின்றது; என்னை வயது முதிர்ந்த ஒருவர் ரெக்கற்றுக்குள் ஏறச் சொன்னார். நான் ஏறினேன். ரெக்கட் சந்திரனை அடைந்தது. அங்கே கட்டிடங்கள் ஒன்றும் இல்லை. நான் ஏமாந்து விட்டேன். அங்கே ஒருவர் மண்ணை அள்ளி பையில் போட்டார். நானும் அப்படியே செய்தேன்: எனக்கு திரும்பி வரும் ஆசை வந்தது. எல்லோரும் ரெக்கட்டில் ஏறினோம். கீழே பறந்தோம். இடையில் ஏதோ சத்தம் கேட்டது. நான் "ஐயோ" என்று கத்தினேன். அப்பா ஓடி வந்தார். நம்பி விட்டீர்களா? எல்லாம் கனவு.

டக்ஷினி பரராஜசிங்கம்

4 A

News of Our Old Girls

Our heartiest congratulations and best wishes to the following :

Examination Success :

Kamalambikai Aiyadurai	M.B.B.S. (Ceylon)
Thayala Coomarasamy	" "
Rajini Rajasingam	" "
Jeyalosana Sivagnanasunderam	" "
Bamathy Vanniasingam	" "
Savithiri Jesudasan	L.D.S. (Ceylon)
Ranjana Kulasegaram	" "
Sivasakthi Mylvaganam	" "
Jayanthi Stephen	" "
Shamala Pathmanathan	" "
Vasanthi Vijayaratnam	" "
Karuna Jesudasan	B.Sc. in Engineering (Ceylon)
Shirley Sabaratnam	" "
Jayanthi Watson	B.A. (Ceylon)
Dileeni Watson	(B.Sc. (Ceylon))
Arunthathy Daniel	" "
Menaha Kanapathipillai	" "
Jenneth Morza	" "
Sivamalar Ponnuthurai	" "
Nithialuxmi Rajaratnam	" "
Nageswari Kethusigamani	B.Sc. Agriculture (Ceylon)
Vasantha Nadarajah	" "
Arunthathy Rajaratnam	" "
Yogaranees Somasunderam	" "
Rajini Stephen	" "
Rajini Nadarajah	(B.Sc. in Veterinary Sc. Ceylon)
Indrani Chelliah	Dip.-in-Home Sc. (Chandigarh)
Rathy Rajalingam	" (Allahabad)
Selvamalar Thambaiyah	Dip.-in-English (Ceylon)
Shanthi Daniel	" "
Pathmaranjini Arulampalam	Dip.-in-Barathanatiyam (Ceylon)
Renuka Rajaratnam	Attorney-at-Law
Malni Sabaratnam	" "
Ketheeswary Ramalingam	D.A.M. & S. (Ceylon)

Mrs. P. Saravanabavanathan
 Mrs. L. P. Jayaweerasingam
 Mrs. T. Rasaratnam
 Manonmany Sabaratnam
 Malini Jesudasan
 Mrs. Susila Niles

P.G.C.E. (London)
 Dip.-in-Education (Ceylon)
 ” ”
 Ph.D. in Zoology
 Ph.D. in Chemistry
 M. A.

Marriages :

Mangayarkarasy Ramasamy	to	Dr C. Y. T. Muthiah
Nimala Rajasingam	to	Mr. M. Nithiananthan
Rajni Rajasingam	to	Mr. Thiranagama
Karuna Jesudasan	to	Mr. K. Vimalanathan
Ranjini Stephen	to	Dr. A. Anketell
Dhayalini Mather	to	Mr. C. Ratnananthan
Premila Nathaniel	to	Mr. S. K. Ponnudurai
Kalavathi Pararajasekeram	to	Mr. S. Illangaratnam
Thayanithi Rajaratnam	to	Mr. Ravindran
Cynthia Mather	to	Mr. S. S. Ratnarajah
Shiranjani Chelliah	to	Mr. Dharmarajah
Prishanthi Mather	to	Mr. V. Visuvaliugam
Vasanthi Hitchcock	to	Mr. S. Paul
Manjula Muthulingam	to	Mr. Pakiarajah
Jayanthi Sathianathan	to	Mr. A. Loganathan
Vasantha Solomon	to	Mr. R. Raviraj
Saratha Sabaratnam	to	Mr. K. Tharmaratnam
Kalyani Tharmaratnam	to	Mr. K. Jeyabalan
Kalamani Kanagasabapathy	to	Mr. K. Jeyenthiran
Shamala Dharmapalan	to	Mr. Satkunarajah
Sudhershini Saverimuttu	to	Mr. M. E. R. Sandrasegara
Kamini Thurairatnam	to	Mr. M. S. Santhanasingham
Ratha Rasiab	to	Mr. S. Pathmanathan
Santhanaluxmi Muthiah	to	Mr. S. R. Dharmaratnam
Malini Nadarajah	to	Mr. Mahendran
Mohini Ratnam	to	Mr. M. Amarasingham
Rajini Sabaratnam	to	Dr. K. Black
Suganthi Balasanthiran	to	Mr. S. Thalayasingam

Engagements :

Renuka Rajaratnam	to	Mr. Sriharan
Thayala Coomasamy	to	Mr. E. S. Richard
Soundary Williams	to	Mr. S. Kuddithamby

With apologies for any omissions.

Prefects - 1978

Head Girl—Shaminie Winslow
Games Captain—Varahini Anatharechakan
Sornavathany Anandarajan
Selvagowry Anatharechakan
Aloma Aseerwatham
Dilkusha Aseerwatham
Malathy Canagarajah
Priyanthy Jayaweerasingam
Kamalini Rajasekaram
Rosita Rajaratnam
Chandrini Thambyrajah
Nalayini Chelliah
Mary Gnanakan
Nalayini Kanagasabapathy
Roshani Rajaratnam
Rathiyogini Rasiah
Rajani Subramaniam
Sarvangini Shanmugalingam
Nirmaleen Navaratnarajah
Shirani Vijayarajah

ARCHIVES

Acknowledgements

We acknowledge with thanks the receipt of Magazines from the following Institutions and apologise for any omissions in the list :

Jaffna College

St. John's College

Central College

Trinity College

Polytechnical Engineering Student Association, Jaffna

Vembadi Girls' High School

மகாஜனக் கல்லூரி. தெல்லிப்பழை

கனகரத்தினம் மத்திய மகாவித்தியாலயம்

யாழ் இந்துக் கல்லூரி உயர்தர மாணவர் ஒன்றியம்

இந்து மாணவர் சங்கம் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
பேராதனை

வஸ்தியன் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

ARCHIVES

